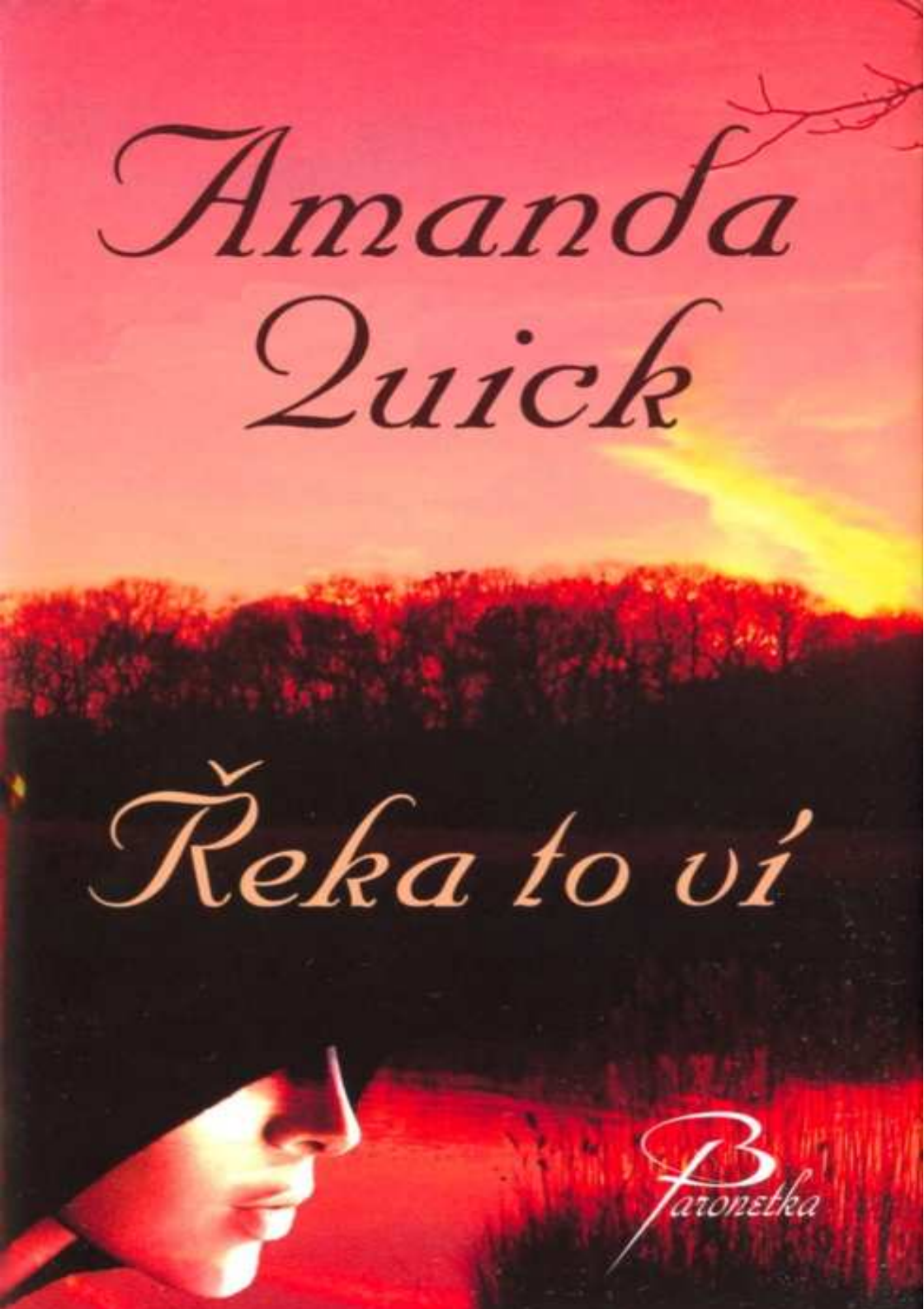

Amanda Quick

Řeka to ví

*B
aronetka*

Řeka to ví
Amanda Quick

Amanda Quick: Řeka to ví

Vydání první.

Copyright © 2007 by Jayne Ann Krentz

Published by arrangement with The Axelrod Agency.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2007 jako svou 1276. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu The River Knows vydaného nakladatelstvím G. P. PUTNAM'S SONS, New York v roce 2007.

Český překlad © 2007 Věnceslava Lexová.

Odpovědná redaktorka Miluše Krejčová.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2007 Martina Kysucká.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-052-5

*Z přátelství věnuji Susan Elizabeth Phillipsové,
velké spisovatelce a člence sesterstva.*

Prolog

V pozdních letech vlády královny Viktorie...

Neodvážila se rozsvítit žádnou z lamp ze strachu, že by si nějaký kolemjdoucí mohl všimnout světla a tuhle skutečnost si vybavit později, až se objeví policie a začne se vyptávat. Venku už začala houstnout mlha, ale oknem se dovnitř vkradlo ještě dost měsíčního svitu, aby osvětlil malý salonek; ne že by to chladné stříbřité světlo potřebovala, vždyť všechny ty útulné pokoje nad obchodem znala stejně dobře jako své jméno. Tenhle malý prostor už téměř dva roky považovala za svůj domov.

Přidřepa před těžkou truhlou v rohu místnosti a snažila se vsunout klíč do zámku. Nebyl to snadný úkol, roztřesené prsty nechtěly poslouchat. Přiměla se k hlubokému nádechu v marném pokusu uklidnit divoký tlukot vlastního srdce. Po třech pokusech se jí povedlo truhlu otevřít. Zaskřípění pantů v tom mrtvém tichu zaznělo jako slabý výkřik.

Sáhla dovnitř a vytáhla dvě knihy vázané v kůži, které tam měla uschované. Zvedla se, přešla pokoj a obě vložila do malého kufříku. Dole v obchodě byla spousta dalších svazků, z nichž některé měly značnou hodnotu a dostala by za ně hodně peněz, avšak tyhle dvě byly zdaleka nejvzácnější.

Musela omezit počet knih, které si odnese; šlo o těžký náklad. I kdyby jich unesla víc, nebylo by to moudré rozhodnutí. Zmizení většího počtu vzácných svazků z polic dole v obchodě by mohlo vyvolat podezření.

Z podobných důvodů si sbalila jen minimální množství šatstva. Policii by bylo určitě divné, že žena, která se rozhodla spáchat sebevraždu, si s sebou do řeky vzala většinu své garderoby.

Stěží zavřela víko kufru. Díkybohu že neprodala ty dva svazky. Během uplynulých dvou let mockrát potřebovala peníze, přesto se neodhodlala vzdát knih, jichž si její otec nejvíc cenil. Byly vším, co jí zbylo, nejen po něm, ale i po matce, která zemřela čtyři roky před ním.

Otec se ze smrti milované ženy nikdy úplně nevzpamatoval. A když si po následující těžké finanční ztrátě přiložil ke spánku pistoli, nikoho to ani zvlášť nepřekvapilo. Věřitelé sebrali pěkný dům a většinu toho, co obsahoval. Naštěstí tu velkou a úžasnou knihovnu nepovažovali za cenný majetek.

Když pak stála před rozhodnutím, co s ní bude – co mohla žena v jejím postavení očekávat jiného než ubohý život placené společnosti či guvernantky – rozhodla se pro něco nemyslitelného a v očích společnosti neodpuštělného: Využila toho, co jí zbylo, a pustila se do obchodování s knihami.

V očích toho vznešeného světa jako by přestala existovat. Ne že by někoho z toho prostředí znala, žádný člen Barclayovy rodiny se ve vysoké společnosti nikdy nepohyboval.

Od otce získala značné znalosti týkající se shromažďování knih a sběratelů a to jí umožnilo už po pár měsících dosáhnout docela slušného zisku z podnikání.

V těch dvou letech, kdy pracovala ve svém knihkupectví, se dostala do povědomí zákazníků jako drobná, ale úspěšná obchodnice se vzácnými knihami.

Její nový život s praktickým ošacením, účetními knihami a rozsáhlou obchodní korespondencí byl na hony vzdálený pohodlnému, jemnému světu, v němž byla vychovaná, nicméně přišla na to, že ji povolání majitelky a ředitelky vlastního obchůdku plně uspokojuje. Musela se naučit hospodařit s penězi. Navíc jako majitelka obchodu se konečně zbavila spousty těch ohlupujících pravidel a omezení, která společnost kladla dobře vychovaným svobodným dámám. Ve společenském světě nepochybně klesla na nižší úroveň, ale zkušenosti jí umožnily vzít osud do vlastních rukou způsobem, jaký nebyl nikdy předtím myslitelný.

Ovšem teď, sotva před hodinou, se její sen o zářivé a nezávislé nové budoucnosti, jaká už se před ní začala rýsovat, úplně zhroutil. V tuhle chvíli se nacházela uprostřed zlého snu. Nezbývalo jí nic jiného, než zmizet, vzít si s sebou pouze pár nejnutnějších osobních věcí, denní příjem z prodeje knih a ty dva vzácné svazky. Musí utéct – to si naprosto jasně uvědomila – ale je nutné, aby nikdo necítil potřebu po ní pátrat. K tomu, co měla v úmyslu, ji inspirovala zpráva, kterou si před několika dny přečetla v denním tisku.

Už podruhé během necelého týdne svět salonů truchlí nad šokující ztrátou společensky významné dámy. Je smutné, že si řeka vyžádala další oběť.

Paní Victoria Hastingsová, se prý po jednom z opakuujících se záchvatů deprese vrhla z mostu do chladných, nemilosrdných hlubin Temže. Tělo se dosud nenašlo. Úřady se domnívají, že je buď voda odnesla do moře, nebo se zachytilo v nějakém potopeném vraku. Oddaný manžel paní Hastingsové, Elwin Hastings, je zdrcený žalem.

Čtenáři si vzpomenou, že ani ne před týdnem skočila do řeky i slečna Fiona Risbyová, snoubenka pana Anthonyho Stalbridge. Tělo téhle dámy se ovšem našlo...

Dvě dámy ze světa společenských salonů se během jednoho týdne vrhly do řeky. Navíc každoročně použijí zoufalé a deprimované ženy ze daleka ne tak významných kruhů tento způsob, aby všemu unikly. Nikdo proto nebude považovat za nějak zvláštní, až vyjde najevo, že jedna bezvýznamná majitelka knihkupectví spáchala sebevraždu stejným způsobem.

Roztřesenými prsty napsala pár vět na rozloučenou; důkladně se zamyslela nad každým slovem, aby bylo opravdu *přesvědčující*.

Jsem zoufalá. Nemohu žít s vědomím toho, co jsem dnes v noci spáchala, ani nedokážu čelit budoucnosti, která mi nabízí pouze odsouzení veřejnosti a katovu oprátku. Volím raději konečné zapomnění v řece...

Podepsala se, lístek položila na malý stolek, u něhož obvykle sedávala při svém osamělém stolování, a zatížila ho malou Shakespearovou bustou. Takhle aspoň nesklouzne na podlahu, kde by si ho policie třeba nevšimla.

Oblékla si pláštěnku a naposledy se rozhlédla po obývacím pokoji. Bývala tady spokojená. Pravda, samota jí občas připadala nesnesitelná, zvláště v noci, ale člověk si zvykne na všechno. Už přemýšlela, že by si mohla obstarat psa, který by jí dělal společníka.

Otočila se a zvedla těžký kufr. Znovu zaváhala. Na věšácích visely dva klobouky: letní čepec s vázáním pod bradu a klobouk se širokým okrajem zdobený peřím, který nosila, když chodila na procházku. Napadlo ji, že by mohlo být velice výmluvné – a velice *přesvědčivé* – kdyby ten klobouk s peřím plul po hladině nedaleko mostu, a třeba

by se zachytil o nějaký kámen nebo o kus dřeva unášeného vodním proudem. Popadla klobouk a nasadila si ho na hlavu.

Pohledem zalétla k závěsu oddělujícímu obývací pokoj od ložnice. Prudce sebou trhla a zachvěla se při pomýšlení, co leží na druhé straně.

Pevně sevřela držadlo kufru a seběhla dolů do zadní místnosti. Otevřela dveře a vyšla do temné ulice. Nemělo smysl zamykat, ani to nešlo, poté co do jejího bytu sotva před hodinou násilím vnikl ten vetřelec a vypáčil zámek.

Opatrně prošla ulicí; věřila své paměti, která ji dovedla do úzkého průchodu za řadou obchodů.

S trochou štěstí potrvá pár dní, než se lidé podiví, proč Barclayovo knihkupectví zůstává tak dlouho zavřené. Ale dříve nebo později někdo – nejspíš její domácí – zneklidní. Pan Jenkins párkrát zabuší na dveře. Nakonec se rozčilí, vezme jeden z těch klíčů, co neustále nosí při sobě, a odemkne obchod, aby vymáhal nájem.

A pak nahoře najde to tělo. Krátce nato se dostaví policie a začne se shánět po ženě, co zavraždila lorda Gavina, jednoho z nejbohatších a nejurozenějších džentlmenů ve světě společenských salonů.

Rozeběhla se do tmy.

1

O rok a dva měsíce později...

Ta záhadná vdova znovu zmizela. Anthony Stalbridge se zvolna kradl temnou chodbou a sledoval, zda zpod prahu některých dveří neproniká proužek světla. Zdálo se, že všechny místnosti jsou prázdné, přesto si připustil, že ta žena by se mohla nacházet někde tady poblíž. Před několika minutami si všiml, že se ztratila kdesi nahoře na neosvětleném schodišti pro služebnictvo.

Dopřál jí malý náskok, než se za ní vypravil po úzkých, nepohodlných schodech. Když ale vystoupil do patra, kde byly ložnice, po paní Bryceové nebylo nikde ani vidu.

Z plesového sálu sem doléhaly tlumené tóny valčíku a zdaleka ne tak tlumený hlazol hlasů podnícených šampaňským. Přízemí Hastingsovy rezidence plálo zářivými světly a pyšnilo se spoustou elegantně oblečených hostů, ale tady nahoře pouze matné probleskování několika svící v nástěnných svícnech nedokázalo zpříjemnit zlověstné ticho.

Byl to rozlehlý dům, ale obýval ho pouze Elwin Hastings, jeho úplně nová, velice bohatá a velmi mladá nevěsta a služebnictvo. Personál spal pod schody, což znamenalo, že většina ložnic na tomto patře zela prázdnotou. Prázdné ložnice bývaly při velkých večírcích často lákadlem pro hosty, kteří hledali vhodný útulek k tajnému dostaveníčku. Zašla sem paní Bryceová proto, že se tady měla sejít s nějakým mužem? Nevěděl proč, ale tohle se mu nezdálo dost pravděpodobné. Ne že by si na ni dělal nějaké nároky. Během uplynulého týdne si spolu několikrát zatančili a vedli pár nudných a zdvořilých rozhovorů na různá společenská témata. Víc nic, byla to jen formální setkání. Ovšem jeho intuice – nepočítaje všechny jemu vlastní mužské instinkty – ho varovala, že to mezi nimi ve skutečnosti začíná trochu jiskřit, že spolu brzy zkříží meče. A o tenhle šermířský duel rozhodně nechtěl přijít.

Hned od jejich prvního setkání se Louisa Bryceová ze všech sil snažila odvracet jeho pozornosti, aspoň slovně. Tohle ovšem nepovažoval za tak nečekané vzhledem k tomu starému skandálu

pojícímu se s jeho jménem. Co v něm vzbudilo zvědavost? Asi to, že dokázala odmrštit každého muže na každém večírku, který navštívila.

On sám byl muž znalý světa, a věděl, že existují ženy, které muži sexuálně nepřitahují, nicméně po těch několika příležitostech, kdy Louisa přemluvil, aby s ním šla na taneční parket, a držel ji pak v náručí, ho nemohlo nic zvíkat v přesvědčení, že se oni dva sexuálně přitahují. A ten valčík posloužil jako skvělá zkouška. A pak, možná si jen namlouval ten nejstarší důvod na světě, ale chtěl ji, toužil po ní.

Nemohla vědět, že ho její vědátorské brýle se zlatými obroučkami, nemoderní šaty a vážná, až bolestně jednotvárná konverzace tolik fascinovaly. To cílevědomé, nudné pozlátko bylo tak očividně hrané. Musel ale přiznat, že na ostatní členy smetánky to zřejmě působilo. Její jméno nebylo spojováno s žádným džentlmenem. Tuhle skutečnost už si ověřil, samozřejmě v naprosté diskrétnosti. Pokud mu bylo známo, Louisa neměla intimní poměr s žádným mužem.

Ta dáma pro něj rozhodně představovala záhadu, a za jednu z nejpodivnějších věcí ohledně její osoby považoval kradmou zvědavost, jakou projevovala o jejich dnešního hostitele, Elwina Hastingse, a o pány mající co do činění s Hastingsovým novým investičním konsorciem.

Na konci chodby se otevřely jedny dveře. Vklouzl do hlubokého stínu malého výklenku a čekal, co se bude dít.

Z místnosti vyšla Louisa. V šeru jí neviděl do obličeje, ale poznal ty nenápadné kaštanově hnědé šaty s jejich nemoderně malým honzíkem. A taky bezpečně rozeznal hrdý náklon její brady a vzcná ramena.

Přes tuhle dost nebezpečnou situaci, či možná právě díky ní, ucítil náhlý nárůst touhy. Pozoroval, jak se vynořuje ze stínů a blíží se k němu, a vybavil si ji ve svém náručí při tanci sotva před pár minutami. Jako obvykle se ze všech sil snažila vypadat rezervovaně a unuděně, avšak sebevynalézavější afektovaná konverzace nedokázala zakrýt pronikavou inteligenci a přitažlivou výzvu v jantarově žlutých očích. Ani sebedelší nezáživné žvatlání ho nemohlo odpoutat od nádherného pocitu, jaký se ho zmocnil, když se při tanci dlaní dotýkal jejich pružných zad. Byl by rád věděl, jestli si Louisa uvědomuje, že čím víc se snaží odmítat jeho zjevný zájem, tím víc ho podněcuje k tomu, aby odhalil její tajemství.

Spěchala chodbou, aniž věděla o jeho přítomnosti, a znovu zamířila ke schodišti pro služebnictvo. Světlo z jednoho nástěnného svícnu na okamžik ozářilo obroučky jejich brýlí. Bleskově se rozhodoval, zda jí má vstoupit do cesty nebo jít pokradmu za ní, když vtom se z horního schodu zadního schodiště rozlehl drsný mužský hlas.

„Kdo je tam?“ Byl to ostrý požadavek, nikoli otázka, a nebyl vznesen zdvořilým, poníženě uctivým tónem sluhy.

Quinby. Jeden z těch dvou strážců, co v poslední době chodili Hastingsovi všude v patách, aby ho chránili.

Anthony vztáhl paži, popadl Louisu, která ho právě mýjela, a přiměl ji, aby zůstala stát.

Otočila se k němu s ústy připravenými k překvapenému výkřiku a doširoka rozevřenýma očima. Spěšně jí přitiskl volnou dlaň na ústa.

„Tiše,“ špitl jí do ucha. „Důvěřujte mi.“

Přitáhl ji k sobě a jeho náruživý polibek měl zdůraznit žádost, aby mlčela.

Snad dvě vteřiny se tvrdě bránila. Ještě hloub se vsál do jejích rtů a očekával odezvu. Najednou se s ním přestala přát. V tom palčivém okamžiku intimního kontaktu jako by jimi oběma projelo něco vysoce elektrizujícího, jako by je zasáhl blesk. Poznal, že i ona si to uvědomuje. Vycítil její náhlou šokovanou reakci, která neměla nic společného s nečekaným objevením se toho strážce.

V chodbě se ozvaly Quinbyho těžké kroky. Anthony tiše zaklel. V tuhle chvíli si nepřál nic jiného než dál líbat Louisu. Zatoužil vtáhnout ji do nejbližší ložnice, položit ji na postel, sundat jí brýle a ty obyčejné šaty...

„Co tam vy dva provádíte?“ zahalasil Quinby.

Anthony zvedl hlavu. Váhavost a rozčilení ani nemusel předstírat. Louisa poodstoupila se zamračeným výrazem, jako by ji to vyrušení pobouřilo. Neušlo mu, že její oči za skly brýlí jsou jakoby zamžené a že se jí i zrychlil dech. „Jak se zdá, máme společnost, má drahá,“ ozval se naprosto klidně.

Quinby se už ocitl téměř u nich. Vysoký, ramenatý muž měl na sobě tmavý převlečník. Jedna z kapes kabátu poklesla pod vahou uvnitř vloženého předmětu. Na jedné mužově ruce se zaleskl očividně drahý zlatý prsten s onyxem.

Louisa se obrátila k příchozímu. Anthony vycítil její nervozitu, ale dokázala svou reakci obdivuhodně zakrýt tím, že s předstíranou zlostí prudce rozevřela vějíř.

„Nepamatuji se, že bychom si byli představeni,“ pronesla hlasem, který by svým chladem dokázal zmrazit vysokou pec. Přes svou mnohem menší postavu se jí nějak podařilo shlédnout na Quinbyho z výšky. „Kdo jste, že se opovažujete nás obtěžovat?“

„Bez urážky, madam,“ poznamenal Quinby s tvrdým pohledem upřeným na Anthonyho, „ale na tohle patro je všem hostům vstup zakázán. Doprovodím vás oba dolů.“

„Nežádáme doprovod,“ usadil ho chladně Anthony. „Cestu známe.“

„Rozhodně,“ přidala se Louisa. „Zcela jistě ji známe.“ Popadla do rukou sukně a prospekla se kolem Quinbyho. Natáhl ruku a chytil ji za loket.

Zalapala po dechu, uražená do hloubi duše. „Jak se opovažujete?“

„Omlouvám se, madam, ale než odejdete, jsem povinen se vás zeptat, co jste tady nahoře hledávala.“

Zpod brýlí na něj vrhla ostrý pohled. „Okamžitě dejte tu ruku pryč, nebo se postarám, aby se pan Hastings dozvěděl, co se tady děje.“

„Tu informaci dostane v každém případě.“ Quinbyho její výhrůžka očividně nechala naprosto v klidu. „Moje práce spočívá v tom, hlásit mu, když k něčemu takovému dojde.“

„Proboha, co znamená to ‚k něčemu takovému‘?“ vypálila na něj. „Nač narážíte?“

Anthony zabodl zrak do Quinbyho obličeje. „Sundejte ruku z paže té dámy.“

Quinby přimhouřil oči. Tenhle chlap nesnáší příkazy, usoudil Anthony.

„Okamžitě,“ dodal úplně tiše Anthony.

Quinby poslechl.

„Potřebuju odpověď na svou otázku,“ zavrčel, aniž odvrátil oči od Anthonyho. „Proč jste přišel sem nahoru?“

Tahle otázka jasně patřila jemu, pochopil Anthony. O Louisu už Quinby ztratil zájem.

Anthony vlastnický, či spíš milenecký něžně sevřel Louisin loket. „Myslím, že odpověď na otázku je zcela očividná. Dáma a já jsme tady nahoře hledali trochu soukromí.“

Uvědomoval si, že Louisa není tímhle vysvětlením zrovna nadšená, ale určitě věděla, že nemá jinou alternativu, než svěřit se jeho vedení. Musel jí přiznat, že to dokonale zvládla.

„Jak je vidět, budeme se muset uchýlit jinam, pane,“ prohlásila.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Anthony.

Ještě pevněji jí sevřel loket, otočil ji a oba zamířili k hlavnímu schodišti.

„Poslyšte,“ ozval se za jejich zády Quinby, „nevím, co vy dva máte v plánu, ale –“

„Přesně tak,“ přerušil ho Anthony a přes rameno ucedil: „Nemáte ani ponětí, co moje velmi dobrá přítelkyně a já tam nahoře děláme, a tak to taky zůstane.“

„Najali mě, abych ohlídal všechno, co se v tomhle domě děje,“ brblal Quinby cestou po chodbě.

„Chápu,“ přitakal Anthony. „Ovšem téhle dámě ani mně nebylo známo, že horní patra tohoto domu jsou zakázaným územím. Nikde jsme nezahlédli žádné známky zákazu vstupu.“

„Ty jste samozřejmě nemohli vidět,“ prskal Quinby. „Lidé typu pana Hastingse nebudou po takovéhle rezidenci rozestavovat výstražné cedule.“

„Pak nás ale stěží můžete vinit z toho, že jsme vyšli nahoru v touze dostat se aspoň na chvíli z toho rušného přízemku.“ Anthony byl jako med.

„Pokračujte,“ vybídl je Quinby.

Anthony ho ignoroval. „Myslím, že můj kočár nám poskytne ústraní, které hledáme,“ promluvil na Louisu dostatečně silným hlasem, aby se jeho slova donesla zpátky ke Quinbymu.

Vrhla na něj nejistý pohled, ale naštěstí mlčela.

Chystali se sejít po schodišti dolů. Quinby zůstal stát na horním schodu. Anthony cítil, jak mu strážcovy oči propalují záda.

„Musíme hned odjet,“ šeptl Louise. „Jestli se nevzdálíme, pojme ještě větší podezření.“

„Přijela jsem sem s lady Ashtonovou,“ hlesla neklidně Louisa. I ona teď šeptala. „Nemůžu jen tak zmizet, zbláznila by se.“

„Jeden z komorníků jí určitě rád vyřídí vzkaz, že jste odjela se mnou.“

Ztuhla. „To nemůžu udělat, pane.“

„Nevidím důvod, proč ne. Noc je ještě mladá, a máme si toho tolik co říct, nemyslíte?“

„Nevím, co máte na mysli. Oceňuji, jak jste se zachoval tam na té chodbě, ale nebylo to vůbec zapotřebí. Byla bych si s tím mužem poradila. Teď ale musím opravdu trvat na tom –“

„Obávám se, že trvat na svém musím já. Abyste věděla, vzbudila jste mou zvědavost. Dnes večer neusnu, dokud nezískám pár odpovědí.“

Znovu na něj vrhla rychlý, kradmý a podezřívavý pohled. S úsměvem pozoroval, jak se podřizuje jeho rozhodnutí. Zatvářila se upjatě, nicméně už se s ním dál nepřela. Určitě v duchu plánovala útěk, a nepochybně si ho načasovala na okamžik, kdy se oba objeví znovu v plesovém sále, kde se její nepřítomnost v tom množství lidí ztratí.

„Zapomeňte na svůj úmysl, že byste mě třeba chtěla opustit, paní Bryceová,“ upozornil ji. „Tak či onak mi budete muset dovolit, abych vás dnes večer odvezl domů.“

„Nemůžete mě donutit, abych si sedla do vašeho kočáru.“

„Ani by mě nenapadlo použít násilí, když ho může klidně nahradit chladný rozum.“

„Jaká je podstata tohoto chladného rozumu?“

„Co takhle začít s tím, že oba máme stejný zájem o soukromé záležitosti našeho hostitele?“

Zaslechl, jak se překvapeně nadechla. „Nemám tušení, o čem mluvíte.“

„Místnost, odkud jste se před chvílí vykradla, byla Hastingsova ložnice.“

„Jak to víte? Jen hádáte.“

„Já zřídka hádám, paní Bryceová. Ne když mám před sebou fakta. Víím, že je to ložnice pana Hastingse, protože včera jsem získal poschodový plánec domu.“

„Dobré nebe, pane.“ Náhlé poznání a cosi, co vypadalo jako značná úleva, rozjasnilo její obličej. „Jste profesionální zloděj?“

Rezervovaná dáma s dobrým vychováním by se určitě zděsila, uvědomil si. Louisa se ale ani v nejmenším nezdála zaskočená skutečností, že ji provází člen zločineckého gangu. Naopak, připadala mu opravdu fascinovaná. Možná spíš *potěšená*, fascinovaná bylo příliš silné slovo. Nemýlil se. Louisa byla skutečně neobyčejná žena.

„Sotva můžete ode mě očekávat, že potvrdím vaše podezření,“ poznamenal. „Okamžitě byste zavolala policii a nechala mě zatknout.“

Její smích ho překvapil. A ten zvuk ho zaujal.

„Vůbec ne, pane,“ ujistila ho s gráciézním mávnutím vějířem. „Mě naprosto nezajímá, jestli si vyděláváte na živobytí okrádáním lidí typu Elwina Hastingse. Musím ale říct, že tahle novina opravdu vysvětluje pár věcí.“

Napadlo ho, že se jejich rozhovor stáčí dost bizarním směrem.

„Co máte na mysli?“ vyhrkl.

„Přiznávám, že od okamžiku, kdy jsem se s vámi poprvé uviděla na plese u Hammondových, docela jste vzbudil mou zvědavost, pane.“

„Mám se cítit polichocený, nebo bych se měl bát?“

Na tuhle otázku neodpověděla, jen se usmála a se svým spokojeným a samolibým výrazem připomínala kočku, stočenou do klubíčka před krbem.

„Hned od začátku mi připadalo, že je ve vás rozhodně cosi záhadného,“ řekla.

„Co vás k tomu vedlo?“

„Chtěl jste mi být představen a pak jste mě skutečně vyzval k tanci.“ Rozevřela vějíř a vzápětí ho rychle sklapla.

„Co je na tom tak divného?“

„Nejsem zvyklá, že páni stojí o seznámení se mnou, natož aby mě pozvali na taneční parket. Když jste se mnou pak znovu tančil na recepci u Wellswortha, okamžitě mi došlo, že máte za lubem nějaký tajný plán.“

„Aha.“

„Předpokládala jsem ovšem, že mě využíváte jako pláštík mající zakrýt váš zájem o nějakou jinou dámu.“ Odmlčela se. „Zřejmě vdanou ženu.“

„Jak je vidět, v několika posledních dnech jste věnovala hodně času a energie myšlenkám na mě.“

Stejně tolik jako on přemýšlením o ní, uvědomil si s uspokojením.

„Byl jste pro mě hádankou,“ řekla prostě. „Cítila jsem přirozeně potřebu nalézt odpověď. Ovšem nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že jste zloděj. Přiznávám, že tohle znamená opravdu zvláštní obrat událostí.“

Dospěli k přední hale dřív, než Anthony stačil na její slova zareagovat. V okamžiku stál před nimi lokaj ve staromódní modrostříbrné livreji a s napudrovanou parukou.

„Plášťenku paní Bryceové, prosím,“ požádal Anthony. „Nechte předjet kočár a pak vyřídíte lady Ashtonové, že dáma odjela se mnou.“

„Ano, pane.“ Lokaj se spěšně vzdálil.

Louisa už nic nenamítala. Anthony nabyl dojmu, že touží zmizet z toho domu stejně jako on. Zřejmě ji ani moc neznepokojila představa, že ujíždí do noci s profesionálním zlodějem. Zvláštní, nevěděl, jak tomu má rozumět.

Sluha se vrátil s fádni, kaštanově hnědou plášťenkou ladící s jejími fádniemi šaty stejné barvy. Anthony ji přejal a galantně přehodil přes Louisina ramena. Ten nepatrný galantní čin určitě neprojde nepozorován. Kdyby se Hastings svého sluhy později vyptával, ten by mu mohl naprosto poctivě ohlásit, že paní Bryceová a pan Stalbridge se k sobě chovali velice důvěrně.

Kočár předjel k patě schodů. Louisa Anthonymu dovolila, aby jí pomohl nastoupit, a on naskočil do vozu hned za ní, aby si to ještě nerozmyslela.

Posadil se naproti ní a zabouchl dvířka. Obklopila je tma. V tom intimním prostoru si intenzivně uvědomoval Louisinu delikátní vůni, směs ženské a květinové voňavky. Ucítil značné vzrušení. Musel se přinutit k soustředění na to, o čem právě mluvili.

„Tak, slečno Bryceová, kde jsme skončili?“

„Zřejmě jste mi chtěl povědět něco o povaze té vaší neobvyklé profese.“ Sáhla do rukávníku a vydala tužku a blok. „Mohl byste rozsvítit lampy? Chci si dělat poznámky.“

2

Ticho, které zavládlo po jejích slovech, se dalo krájet.

Vzhlédla. Vycítla Anthonyho ohromený pohled. Věnovala mu – jak aspoň doufala – povzbudivý úsměv.

„Nemějte obavy,“ ujistila ho, když rozevřela malý, v kůži vázaný zápisník, který nosila stále při sobě. „Nemám v úmyslu ukrást vám vaše obchodní tajemství.“

„To vítám, jelikož vám je nehodlám odhalit,“ odušil. „Odložte ten blok, paní Bryceová.“

Zamrazilo ji. Úplně stejný záchvěv nervů signalizující nebezpečí, jaký zažila, když ji s ním lady Ashtonová seznámila začátkem týdne na večírku u Hammondů. Jeho jméno zaznělo velmi hlasitě, rozklinkalo varovné zvonečky, ale sama se v duchu ujistila, že vyzvání k tanci od muže, jehož snoubenka byla jednou z těch dvou žen, které se přibližně před rokem utopily v řece, byla čirá náhoda, nikoli hroživá ruka osudu. Vždyť ten společenský svět představoval vlastně jen relativně malou skupinu. Když ho však dnes večer spatřila na chodbě před Hastingsovou ložnicí, téměř zpanikařila. On to nemohl vědět, ale pro ni opětné setkání s ním právě tady vyvolalo větší šok než srážka s tím Hastingsovým osobním strážcem.

Byla přesvědčená, že by si s Quinbym poradila sama. Po všech těch měsících, co se pohybovala ve společnosti, „smetánka“ její image, kterou s paní Ashtonovou tak opatrně a pečlivě vytvořily, všeobecně akceptovala. Byla Louisou Bryceovou, nedůležitou, staromódní, mimořádně nudnou venkovskou příbuznou lady Ashtonové, kterou tahle dáma ve své laskavosti přijala za společnici. Quinby neměl důvod ji nějak zvlášť podezírat.

Zato Anthonyho nečekaná přítomnost v té chodbě jí pořádně pocuchala nervy. Tentokrát neměla sebemenší pochyby o tom, že tady nejde o pouhou souhru náhod.

Od jejich prvního setkání intenzivně vycítla, že nuděnost a očividný nezáměr, který Anthony předváděl, byla pouhá maska. Proto v jednání s ním zvolila opatrnou taktiku. Možná i z toho důvodu, že od prvního okamžiku ji na něm něco fascinovalo.

Poznotek, že Anthony je velmi pravděpodobně profesionální zloděj klenotů, ji o jeho výjimečnosti nejen znovu ujistil, ale navíc v ní vyvolal skvělý nápad. Aspoň tak skvělý jí v tu chvíli připadal. Pak v ní začaly hledat pochybnosti. Třeba to nebyla inspirace, co jí sotva před několika minutami projelo jako blesk. Ve zpětném pohledu to mohla považovat spíš za projev zoufalství.

Všimla si, že ji pozoruje se směsicí pobaveného podráždění a neoblomné rozhodnosti.

„Když na tom trváte,“ pronesla zdvořilým tónem ve snaze nedat najevo zklamání. „Žádné poznámky.“ Váhavě vrátila zápisník a tužku do malé kapsičky v rukávníku.

Ani se nesnažil rozsvítit vnitřní lampičky, jak o to předtím požádala, proto halily jeho tvář stíny. Ale minulý týden s ním několikrát tančila, takže se jí jeho nevyzpytatelné oči a rysy obličej vryly do paměti. Když při valčíku špičky jejích prstů v rukavičce lehounce spočívaly na jeho rameni, až do morku kostí cítila sílu svalů pod jeho dokonale ušitým večerním úbořem.

Tančit s Anthonym bylo jako tančit s dobře oblečeným vlkem, jemuž chyběly dobré způsoby. V tomhle zážitku se spojovalo nebezpečí se vzrušením. A ty polibky před chvílí byly tisíckrát vzrušivější, a nepochybně představovaly i tisíckrát větší riziko. Uvědomila si, že nikdy nezapomene na šokující objetí v chodbě před Hastingsovou ložnicí, které ji úplně rozhodilo.

Nad Anthonym jako by se vznášela aura sebeovládání, jehož ocelové hrany ji současně přitahovaly i v ní vyvolávaly respekt. Doslechla se, že než se před čtyřmi lety vrátil do Anglie, strávil hodně času cestováním po dalekých zemích. Vytušila, že ho zkušenosti a zážitky z ciziny naučily nahlížet na věci jinak, než to dělali ostatní.

Stalbridgeovu rodinu považoval každý za hodně výstřední. Většina jejích členů se vyhýbala společnosti. Ovšem Stalbridgeové v posledních letech dost zbohatli a jejich rodokmen byl bez poskvrnky. Kvůli těmto dvěma důležitým faktorům společnost nemohla rodinu ignorovat, vysvětlila Louise lady Ashtonová. Proto byl Anthony a ostatní rodinní příslušníci pravidelně a rutinně zařazováni na každý seznam hostů, třebaže pozvání jen zřídka přijali.

O každé hostitelce, které se podařilo dostat některého ze Stalbridgeů na svůj večírek, se okamžitě rozkřiklo, že udělala značné

terno. Nová paní Hastingsová byla nepochybně velice pyšná na to, že přivábila Anthonyho na první ples, který pořádala jako vdaná žena.

Anthony, teď spokojený, že zápisník s tužkou zmizely v Louisině rukávníku, se pohodlně uvelebil na sedadle a pozoroval svou společnici mírně přimhouřenýma očima.

„Co jste dělala v Hastingsově ložnici?“ zajímalo ho.

Konverzace neprobíhala, jak si představovala. Měla v úmyslu převzít její vedení od samého počátku, ale jemu se to nějak podařilo dřív, a teď ji vyslychal. V tuhle chvíli nemohla dělat nic jiného, než všechno drze zapřít. „Otevřela jsem ty dveře čistě náhodou,“ odpověděla.

„Neurazte se, když vám řeknu, že nevěřím jedinému slovu z vaší vratké historky, a pochybuji, že by jí uvěřil i ten muž, který nás zastavil.“

„Pro toho odporného tvora jsem měla připravené dokonale znějící vysvětlení,“ vyjela na něj, aniž předem uvážila svá slova. „Kdybyste se do toho nevmísil, řekla bych mu, že jen hledám místnost, kde bych si mohla opravit roztržené šaty.“

„Nepředpokládám, že jemu by se tahle verze zdála uvěřitelnější než mně.“ Anthony natáhl nohy a překřížil paže na prsou.

„Mimochodem, ten odporný tvor, jak ho nazýváte, se jmenuje Quinby, a zastává funkci najatého strážce. Hastings v poslední době zaměstnává dva. Oba nosí revolvéry.“

Zatajila dech. „Dobré nebe, pane. Má to znamenat, že pan Quinby byl ozbrojený?“

„Měl revolver v kapse kabátu. Myslím, že má při sobě i nůž. Podle vlastních zkušeností vím, že muži, co vyrostli na ulici, s nimi obvykle umějí moc dobře zacházet.“

„Chápu.“ Tahle informace jí dala pořádně zabrat. Namáhavě polkla. „Ty zkušenosti jste získal při svých zahraničních cestách?“

„Jak je vidět, trochu jste se na mě vyptávala, co? Jsem poctěn, že jsem vás tak zaujal.“

Zrudla. „Ano, přiznávám, že váš podivný zájem o mě vzbudil mou zvědavost.“

„Svůj zájem o vás rozhodně nepovažuji za podivný. Věřte mi, když vám říkám, že jste fascinující žena, paní Bryceová. A co se týče odpovědi na vaši otázku, ano, opravdu jsem nějaký čas strávil v místech, kde se muži obvykle pohybují ozbrojeni, a hodně jsem se

naučil.“ Pro zdůraznění svých slov se na okamžik odmlčel. „Stačí mi podívat se na muže typu Quinbyho, abych poznal, co jsou zač.“

Jeho poznámku o té fascinující ženě radši nechala bez komentáře.

„To, co mi říkáte o panu Quinbym, určitě pár věcí vysvětluje,“ prohlásila. „Opravdu mi vrtalo hlavou, proč si myslel, že má právo na nás takhle nevlídně vyjet. Došlo mi, že určitě nepatří mezi domácí služebnictvo.“

„Ne,“ souhlasil. „Lekce první, paní Bryceová. Jakmile příště uvidíte muže, jemůž se někde podivně nadouvá kapsa, zbystřete pozornost.“

„To rozhodně udělám. Děkuji za upozornění, pane.“

„Zatraceně, já tady mařím čas snahou vás vyděsit, co?“

„Ujišťuju vás, že to snesu, pane Stalbridgi. Naopak, čím víc se člověk dozví o prostředí kriminálních živlů, tím líp se před nimi dokáže ochránit. Jelikož jste v téhle branži očividně odborník, jsem velice vděčná za každou informaci, kterou se mi uvolíte poskytnout.“

„Musím trochu popřemýšlet o honoráři za výuku.“

„Skvělý nápad, pane,“ vydechla nadšeně. „Jsem ochotná zaplatit za instruktáže v tomhle oboru. Považuji je za mimořádně užitečné.“

Vyhlédl oknem do tmavé noci, jako by hledal odpovědi z nějakého metafyzického zdroje. „Dobře mi tak. Měl jsem to vědět dřív, než jsem se pustil po té cestě.“

„Prosím?“

„To nic, paní Bryceová. Pouhá samomluva. Dohnala jste mě k ní.“

Prstem v rukavičce ťukla na polštář. Když teď odezněl počáteční šok z vědomí, že byla vystavena nebezpečí v přítomnosti ozbrojeného muže, znovu v ní vzplála jiskra zvědavosti a vzrušení. Z jakého důvodu Elwin Hastings cítil potřebu najmout si dva osobní strážce? Úžasně vzrušující otázka! A další vyvstala bezprostředně po té první.

Pohlédla na Anthonyho. „Jak jste se dozvěděl, že si Hastings najal osobní strážce a že jsou ozbrojeni?“

Anthony odtrhl pozornost od dění na ulici. „Řekněme, že jsem se trochu blíž zaměřil na Hastingsovu činnost.“

„Očividně. No, co se stalo, stalo se. Je třeba pokračovat.“

Její výrok ho zřejmě pobavil. „Tohle považujete za jediný dík za svou záchranu?“

Obdařila ho chladným úsměvem. „Budeme v téhle věci poctiví, pane. Vám se docela hodilo, že jste se tam objevil právě v tom okamžiku, mám pravdu?“

„Co tím chcete naznačit?“

„Zatímco já jsem měla skvělou výmluvu, oba víme, že pro vás by bývalo mnohem obtížnější vysvětlit důvod své přítomnosti na té chodbě. Vlastně byste měl spíš poděkovat vy mně, že jsem vás zachránila z pravděpodobně velice překerní situace.“

Pohodlně se opřela, spokojená, že se mu s trochou logiky dostala na kobytku.

„Připomeňte mi, abych vám později dokázal svou vděčnost,“ zamumlal. „Ale vraťme se k současnému tématu. Vybavují se mi pouze dva důvody, proč se někdo uprostřed plesu vykradl do horního patra. Ten první a nejpravděpodobnější je tajné dostaveníčko. Povězte mi, šla jste nahoru na schůzku s Hastingsem?“

V nehraném šoku na něj pár vteřin zírala s výrazem hrůzy v obličeji. Pak se otfásla. „Ne. Jak bych si kdy mohla začít něco s člověkem s tak příšernou povahou?“

Anthony ztuhl. „Co o něm víte?“

„Mezi jiným i to, že tenhle nedávno ženatý muž uráží svou manželku, když za jejími zády pravidelně navštěvuje nechvalně známý nevěstinec.“

„Jak jste ksakru tohle objevila?“ Anthony se netajil překvapením.

Sotva potlačila smích. „Někdy se nestačím divit, jak jsou muži šokovaní pokaždé, když zjistí, že ženy nejsou tak naivní, za jaké je považují! I my máme své zdroje klevet, pane, stejně jako vy.“

„O tom ani na okamžik nepochybuji. Povězte mi, proč jste přijala pozvání na dnešní ples, když se vám tak protiví Hastingsova morálka?“

Zaváhala s odpovědí. Nebyla dosud připravená důvěřovat mu. Jeho dost agresivní otázky v ní vyvolaly jisté pochyby, zda je moudré považovat ho za spolupracovníka.

„Přála si to lady Ashtonová,“ vykroutila se. „Požádala mě, abych ji doprovodila.“

Anthony její odpověď chvíli zvažoval, než zavrtěl hlavou. „Odpusťte, ale tahle verze v sobě nemá zrnko pravdy.“

Chladné nařčení v ní roznítilo vztek. „Škoda, protože tohle je jediná verze, která existuje.“

„Jestliže jste se nevykradla nahoru na tajnou schůzku s Hastingsem, pak musím dojít k závěru, že jste vstoupila do jeho ložnice s úmyslem něco ukrást.“

Ztuhla. „Nevidím důvod odpovídat na vaše otázky, když vy jste dosud nezodpověděl ani jednu moji.“

„Odpusťte mi. Jakmile se rozhodnu ukojit svou zvědavost, začnu být tím posedlý.“

„Jaká náhoda! I já mívám stejnou tendenci.“

„Po čem jste šla v té Hastingsově ložnici?“ zeptal se sotva slyšitelně.

Vyschlo jí v ústech. Nechat mu vedení byl skutečně moc špatný tah, to jí teď bylo naprosto jasné.

„Nemám ponětí, o čem mluvíte, pane,“ ozvala se.

„Oba ušetříme spoustu času a energie, když mi jen prostě odpovíte na tu otázku.“

Zvedla bradu. „Nemůžete ode mě očekávat, že budu reagovat na osobní otázky týkající se toho, co dělám. Vždyť se sotva známe, pane.“

„Po dnešním večeru si salonní svět určitě bude myslet něco jiného.“

Zachvěla se strachem. Měl pravdu. V téhle společnosti se klepy šíří rychlostí blesku. I když tvrdila, že o ni se téměř nikdo nezajímá, s Anthonym to bylo něco úplně jiného. O bohaté svobodné pány s vynikajícím rodokmenem byl ve vysokých kruzích vždycky značný zájem. A v Anthonyho případě se k tomu pojila neblahá proslulost, vznášející se kolem něho po sebevraždě jeho snoubenky. Byla přesvědčená, že už zítra se o nich dvou budou šířit fámy.

„Pomluvy rychle utichnou,“ prohlásila. „Dříve či později budete tančit s jinou dámou a na mě každý zase zapomene.“

„To zní, jako byste se mě chtěla co nejdříve zbavit. Zraňuje mě to.“

„Nejsem hloupá holčička, sotva vyšla ze školních lavic. Oba víme, že o mou osobu nemáte zájem. V tomhle týdnu jsem vám dobrá jen k tomu, že mě potřebujete k nějakému vlastnímu záměru.“

„To si vážně myslíte?“

„Ano, samozřejmě.“ Zcela bezohledně udusila tu nepatrnou jiskřičku toužebné naděje, která jí kdesi uvnitř slabounce doutnala. „Laskavě mi přiznejte trochu inteligence, pane. Neznám žádný jiný důvod, proč byste mi měl věnovat pozornost. Musím přiznat, že si už

nějakou dobu kladu otázku, co máte v úmyslu, ale myslím, že dnes večer byla zodpovězená.“

„Opravdu? A jak zní ta odpověď?“

„Vzhledem ke své kariéře zloděje-džentlmena máte zřejmě vlastní důvody k návštěvám jistých společenských akcí. Je mi zcela jasné, že považujete za prospěšné nějak rozptýlit lidi, aby si nevšimli, kdy jdete za svým cílem. Pro minulý týden jste si vybral chudou venkovskou příbuznou lady Ashtonové, protože jste zjistil, že se dobře hodí pro vaše účely, co?“

„Domníváte se, že vás využívám jako kamufláž pro svou zločineckou činnost?“ zeptal se dost užasle.

Rozpráhla ruce v rukavičkách. „Kouzelníci tomu říkají cesta nesprávným směrem, či odvedení pozornosti. Budou-li si lidé myslet, že ten životem přesycený pan Stalbridge se baví sváděním nějaké venkovské husičky, už je nebude zajímat, co dělá kromě toho.“

„Zatraceně,“ ulevil si, teď se zřejmým obdivem. „Vy si vážně myslíte, že se živím kradením cenností jiných lidí?“

„Považuji to za jediné vysvětlení, které ve světle známých faktů dává smysl.“ Slabě si odkašlala. „Toto vaše večerní zaměstnání nejspíš vysvětluje nárůst majetku Stalbridgeových v posledních letech. Od lady Ashtonové vím, že před čtyřmi lety, než jste se vrátil do Anglie, stála vaše rodina před bankrotem.“

„A tak jste si řekla, že jsem si začal vydělávat jako zloděj klenotů, abych znovu získal rodinný majetek.“

„Musíte uznat, že je to logická hypotéza.“

„Založená na faktu, že jsem vás během uplynulého týdne při několika příležitostech požádal o tanec? Ne, paní Bryceová, tohle nepovažuji za logický předpoklad. Máte příliš slabé důkazy.“

„Je toho trochu víc než ty tance, pane.“ Její hlas mrazil.

Ani se nepohnul. „O kolik víc?“

„Všimla jsem si, jak jste onehdy vyklouzl z plesového sálu lady Hammondové. Předpokládala jsem, že máte nějaké dostaveníčko v zahradě, ale vy jste zamířil k zadnímu schodišti.“

„Panebože, sledovala jste mě?“

„Pouze k patě schodů,“ ujistila ho. „Za daných okolností jsem cítila, že mám právo vědět, po čem jdete.“

„Okolností? K čertu, ženská, udělal jsem jen to, že jsem si s vámi při několika příležitostech zatančil.“

„Ano, a já hned věděla, že pro to musí být nějaký důvod,“ přisvědčila. „Sám jste došel k názoru, že existuje pár vysvětlení, proč se někdo během společenské párty náhle vytratí a schodištěm pro služebnictvo se vykrade nahoru. Dodneška jsem si myslela, že se tímhle způsobem chcete dostat ke své milence, ale dneska večer jsem došla k názoru, že jste spíš zloděj.“

„Berete mi dech, paní Bryceová.“

Jeho výrok určitě nemohla považovat za kompliment. A taky pochybovala, že ho přiměje říct jí pravdu. Očividně neměl v úmyslu přiznat, že je lupič. No nic. Ani ona mu rozhodně nemínila svěřit svá tajemství, třebaže jeho přítomnost měla alarmující vliv na její zrychlující se tep.

„Vzhledem ke své profesi, pane Stalbridgi, se sotva nacházíte v postavení dovolujícím vám zkoumat, co dělám, natož mě kritizovat.“

„Paní Bryceová, musím přiznat, že tenhle náš rozhovor se vymyká všemu, o čem jsem kdy s kým diskutoval. Něco vám však povím na rovinu. Nevím, co jste měla dnes večer v plánu, ale chci vás upozornit, že vstupem do ložnice Elwina Hastingse jste na sebe vzala nesmírné riziko. Zřejmě nemáte sebemenší představu, jakému nebezpečí jste se vystavila.“

Chmurná jistota jeho slov jí na okamžik vzala dech.

„Určitě mě nečekalo nic horšího než pár okamžiků mírných rozpaků,“ prohlásila.

„Jestli tomuhle opravdu věříte, pak vás musím upozornit, že o Hastingsovi nevíte zhola nic.“

„Připouštím, že vy toho o něm víte podstatně víc.“ Po kratičké odmlce se na něj povzbudivě usmála. „Třeba budete tak laskav a poučíte mě?“

Na jeho obličeji se usadil tvrdý výraz. „Dejte si pozor, paní Bryceová. Jestli Hastings vůči vám pojme podezření, že byste ho mohla nějak ohrozit, ocitnete se ve velkém nebezpečí.“

Úsměv se jí rázem vytratil z tváře. „Jistě narazíte na to, že by mohl dospět až k vraždě jen proto, že se dozvěděl, jak jsem čirou náhodou otevřela dveře jeho ložnice.“

„Ano, paní Bryceová, přesně tohle jsem měl na mysli.“

Vzrušeně se nadechla. „Pane, tohle je vážně naprostý nesmysl. Hastings určitě není žádný dobrák, ale je to džentlmen. Silně pochybuji, že by se snížil až k vraždě dámy, která mu nijak vážně neublížila.“

Anthony se předklonil tak prudce, až překvapením zalapala po dechu. Uchopil ji za obě zápěstí a naklonil se k ní.

„Dobře mě poslouchejte, paní Bryceová. Pokud se nemýlím ve svých závěrech o Elwinu Hastingsovi, tenhle člověk už dvakrát spáchal vraždu.“

Zděsila se. „Dobré nebe, pane. Jste si jistý?“

„Dosud nemám žádný důkaz, ale ano, jsem si jistý.“

„Asi vám budu muset věřit,“ usoudila. „Nepochybně máte lepší konexe ve zločineckých kruzích než já, a tudíž se vám dostává přesnějších informací o těchto věcech než mně.“

„Neslyším ve vašem hlase nádech závisť?“

„Připouštím, že není k zahzení čas od času získat trochu podrobnější informace o dění v podsvětí.“

„A po čem přesně jdete teď, paní Bryceová?“ zeptal se velice opatrně.

Zamrazilo ji v zádech. A taky si byla až horečně vědoma stisku jeho pevných prstů. Sice jí neubližoval, nicméně se stala jeho zajatkyň. Stálo ji značné úsilí odpovédět klidným a pevným hlasem.

„Nebojte se, pane, nejsem váš soupeř,“ ujistila ho. „O Hastingsovy klenoty se rozhodně nezajímám.“

„Tak co jste si k čertu myslela, že najdete v jeho pokoji?“

Po delším zaváhání se rozhodla. Už věděl, že v tom pokoji byla, a před tím strážcem ji nepotopil. Poznala, že s Elwinem Hastingsem neudržel přátelské styky, a ač se navenek jevil jako džentlmen, ve skutečnosti byl profesionální zloděj, k čemuž se přiznal; považovala ho za člověka bez skrupulí. A taky si musela přiznat, že sama nemá moc na výběr. Anthony byl neobyčejný džentlmen, úplně jiný než ostatní muži. Možná uvažuje o tom, že jí pomůže, i když jen proto, že to pro něj znamená výzvu.

„Doufala jsem, že najdu důkaz o Hastingsově finančním zájmu na jistém nevěstinci,“ přiznala. „To místo se jmenuje Phoenix House.“

Zatajila dech.

A on zřejmě ztratil řeč a dlouho ji jen pozoroval. Uvolnil sevření jejích zápěstí, ale zůstal k ní nakloněný, opíraje se předloktími o stěhu. S prsty volně propletenými mezi koleny od ní nedokázal odtrhnout zrak jako od nějakého nečekaně vzácného druhu v cizokrajné zoologické zahradě.

„Hledáte důkazy, že Hastings investoval peníze do nevěstince?“ zeptal se nevěřícně, jako by chtěl mít v téhle věci naprosto jasno.

Pevně sevřela rukávník. „Ano.“

„Nebude vám vadit, když se zeptám proč?“

„To mi bude vadit, protože do toho vám nic není, pane.“

Přítakal. „Máte pravdu, není. Ale povězte mi, proč si myslíte, že důkaz může být v Hastingsově ložnici?“

„Ještě předtím se mi podařilo vklouznout do knihovny a prohlédnout si zásuvky jeho psacího stolu. Nebyly ani zamčené. Nenašla jsem nic, co by mohlo být k užitku. Tak mě napadlo prohledat ještě ložnici.“

„Vy jste se mu vloupala do stolu a hledala papíry týkající se jeho finančních záležitostí?“ Anthony neskrýval nesmírné překvapení a jen nevěřicně potřásl hlavou. „Ze všech těch vašich idiotských, neuvážených, ztřeštěných –“

„Neptala jsem se na váš názor, pane,“ usadila ho upjatě. „Ale v žádném případě jsem to nepovažovala za ztřeštěný nápad. Nikde nikdo nebyl. Služebnictvo mělo celý večer plné ruce práce.“

„Jen zázrakem jste nepadla do rukou jednoho z těch strážců.“

„Ano, máte pravdu, o těch jsem v tu chvíli neměla tušení,“ připustila. „Vážné opomenutí.“

„Jistě,“ přítakala. Narovнала se. „Jak už jsem řekla, ložnice byla jediné další místo, kde jsem mohla něco najít.“

„Předpokládám, že ten hledaný důkaz jste nenašla, co?“

„Bohužel ne,“ povzdechla si. „Prohledala jsem všechny zásuvky ve skříni a nakoukla i pod postel. U okna stojí malý psací stůl s nezamčenými šuplíky, ale ty byly prázdné. Nenapadlo mě hledat někde jinde. Nikde nebyla žádná známka nějakého sejfu.“

„Protože je skrytý v podlaze.“

Rozšířily se jí panenky. „Víte to určitě?“

„Rozhodně. Jedná se o patentovaný sejf Apollo, mimochodem, nejbezpečnější trezor, jaký se dá na trhu sehnat.“

„Tohle mě nesmírně zajímá, pane. Musíte být opravdu specialista ve svém oboru. A zřejmě máte velký přehled o svých – jak bych to vyjádřila – subjektech. Mě by ani nenapadlo hledat sejf v podlaze.“

„A to bylo vaše štěstí. Kdybyste se v té místnosti zdržela jen o chvíličku déle, mohl vás tam objevit ten strážce.“

„I kdybych trezor našla, nebylo by mi to nic platné. Nerada to přiznávám, ale i když si s obyčejnými zámky dokážu poradit a otevřu je vlasničkou, s otvíráním trezorů nemám sebemenší zkušenosti.“

„Žasnu, že i vy máte jisté limity, paní Bryceová.“

Přitiskla k sobě ruce. „Zbytečný sarkasmus, pane.“

„Jestli vás to trochu utěší, pokud vím, dosud nikomu se nepodařilo zvládnout finesy zámku Apolla. Občas se nějaký kasař uchýlil k výbušnínám, aby se dostal dovnitř, protože to byla zatím jediná úspěšná metoda.“

„Jak jste tedy hodlal otevřít Hastingsův sejf, pane? Je mi jasné, že právě tohle jste měl dneska večer v úmyslu.“

„Promiňte, měl jsem vám říct, že *téměř* nikomu se nikdy nepodařilo přijít na trik s otevřením zámku Apolla. Jedna výjimka ale existuje.“

„Vy?“ užasla.

„Ano.“

Našla odvahu. „V tom případě, a jelikož už jsme se dostali takhle daleko, mám pro vás návrh.“

„Nepokračujte, paní Bryceová.“ Zvedl ruku dlaní k ní. „Už ani jedno slovo.“

„Jen mě napadlo, jestli bych mohla získat vaše profesionální služby,“ vyhrkla.

Seděl nehnutě jako socha. „Chcete mě najmout na vloupání do Hastingsova sejfu?“

„Přesně tak. Já jsem dneska večer neuspěla, ale vy jste na tyhle věci bezesporu odborník.“ Rukou mávla k jeho elegantnímu večernímu obleku a jako by chtěla obsáhnout i ten pěkný, skvěle pérovaný kočár, v němž se vezli. „Jak je vidět, za několik posledních let jste si hodně polepšil, dařilo se vám až moc dobře. Je mi jasné, že nepotřebujete přibírat další klienty. Ale máte-li stejně v plánu otevřít Hastingsův sejf, byla bych vám nesmírně vděčná, kdybyste se v něm poohlédl i po jiných věcech. Zajímal by mě všechny dokumenty týkající se toho nevěstince. Odvděčím se vám.“

„Paní Bryceová, na takovéhle záležitosti neberu zakázky.“

„Chápu.“ Věnovala mu ten nejzářivější a nejpozbudivější úsměv. „Ale inteligentní obchodník jako vy určitě neodmítne nabídku kompenzace od někoho, kdo je mu velice vděčný.“

Dlouho mlčel.

„Nuže, pane?“ protáhla.

„Jste mimořádná žena, paní Bryceová.“

„To vy jste mimořádný, vy se vymykáte průměru, pane. Nedovedu si představit, že existuje moc zlodějů klenotů, co se pohybují v salonních kruzích.“

Její poznámka ho viditelně pobavila. „To byste se divila, madam. Lidé, kteří se pohybují ve vyšších kruzích, nemají víc cti v těle než v jiných sférách.“

„V tom s vámi souhlasím, pane,“ připustila, „ale rozdíl mezi oběma skupinami přece jen existuje – horní vrstvy mnohem vzácněji platí za své zločiny než ti dole.“

Povytláhl obočí. „Vaše slova zní dost cynicky, paní Bryceová.“

„O bohatých a mocných si nedělám žádné iluze, pane. Až moc dobře vím, jaké škody dovedou napáchat a jak je pak pro ně snadné vyhnout se spravedlnosti. Ale nezdá se mi, že právě teď je vhodná doba k takovým debatám, nemyslíte?“

„Máte pravdu. Před námi stojí mnohem naléhavější problémy.“

„Nepochybně se později hodláte vrátit do Hastingsovy rezidence a dokončit svůj záměr. Žádám od vás pouze jediné: až otevřete jeho sejf, poohlédněte se v něm po dokumentech týkajících se Phoenix House. Za vaši námahu vás s radostí odškodním.“

„Za předpokladu, že mě při tom někdo nezastřelí.“

„Jistě, ale jsem přesvědčená, že jste velice šikovný lupič, pane. Zatím jste všechno přežil, ne?“

„Oceňuji vaši víru v mé profesionální schopnosti.“

Projela jí jiskřička naděje. „Takže? Souhlasíte s mým návrhem? Můžu si vás najmout?“

„Proč ne?“ očividně rezignoval. „Tím netvrdím, že bych neměl pro dnešní večer něco zajímavějšího.“

„Skvělé.“ Věnovala mu další zářivý úsměv. „Počkám na vás v tomhle kočáru.“

„Ne, nepočkáte, madam. Nejdřív vás odvezu domů. O výsledcích mého úsilí si promluvíme zítra.“

„Zřejmě jste přesně nepochopil, co po vás chci, pane. Platím vám za službu, kterou vykonáte dneska v noci. Jako vaše zaměstnavatelka trvám na tom, že zůstanu poblíž, dokud svůj úkol nedokončíte.“

„Jinými slovy ke mně nechováte plnou důvěru.“

„Omlouvám se, pane. Nechtěla jsem vás urazit. Jen jsem nikdy neměla příležitost najmout si profesionálního zloděje. Byla bych ráda, aby všechno proběhlo na obchodní bázi.“ Zaváhala, když ji ještě něco napadlo. „Abych nezapomněla, kolik si počítáte za tenhle druh práce?“

Oči se mu nebezpečně zúžily. „Buďte ujištěná, paní Bryceová, že tuhle otázku důkladně zvážím.“

3

Obchodní záležitost. Jak si to zatraceně představovala? Měl se vloupat do trezoru Elwina Hastingse, zatímco jeho nový komplic – teď vlastně jeho nová klientka – na něj bude čekat v uzavřeném kočáru ve vedlejší uličce. Jeho už tak složitý život se dnes večer dostal do nových a rozhodně ještě spletitějších obrátek.

Podruhé ten večer sledoval Anthony bedlivě temnou chodbu před Hastingsovou ložnicí. Strážce se tam nevyskytoval. A nic nenavědčovalo ani přítomnosti někoho jiného. Opatrně přeběhl do výklenku, kde se ještě nedávno schovával. Byl prázdný.

Dostat se zpátky do domu bylo snadné. Oblékl se do dlouhého svrchníku a na hlavu si nasadil klobouk s nízkým dýnkem, který si vzal s sebou vysloveně pro tenhle účel. Louisa ho pozorně sledovala, skutečně zaujatá touhle proměnou.

„Jestli mě někdo uvidí na dálku, je nepravděpodobné, že by mě poznal,“ vysvětlil jí.

„V tom kabátě a klobouku vypadáte dost zlověstně, pane. Fascinuje mě, jak vám to oblečení změnilo vzhled. Klidně byste se mohl vydávat za člena zločinecké bandy.“

„Ale chci vypadat jako úctyhodný řemeslník.“

„Ach, omlouvám se.“

Přes zahradní zeď se přehoupl naprosto hladce, třebaže se musel rychle schoulit za živým plotem, když se druhý strážce, Royce, vypravil na zřejmě rutinní obchůzku po objektu.

Díky plánu poschodí, který odpoledne prostudoval, i tomu, co už o domě věděl, mu nedělalo potíže najít vchod pro služebnictvo. Zadní schodiště vedoucí k horním patrům bylo dosud prázdné. Uštvaný personál měl stále co dělat v přízemí, kde musel plnit všelijaké požadavky spousty hostů.

Spokojený s tím, že má chodbu pro sebe, otevřel dveře do Hastingsovy ložnice. Uvnitř zůstal chvíli tiše stát, aby si zvykl na místnost zalitou měsíčním světlem. Hastingse měl na mušce přes rok. A o své kořisti už toho věděl víc než dost.

Nadzedl roh koberce a našel sejf přesně na tom místě, kde měl být. Nepotřeboval ani rozsvítit, aby na svou práci viděl. K otevření důmyslného sejfu, mu stačil hmat, zrak nepotřeboval.

Podářilo se mu to velice rychle. Malou sadu kasařského náčiní, kterou si s sebou přinesl, vyrobil jeden z nejlepších řemeslníků v Birminghamu. Všechny nástroje svou jemností a citlivostí předčily chirurgické skalpely.

Interiér Apolla byl temný jako malá jeskyně. Anthony sáhl dovnitř, všechno vyndal a rozložil na koberec osvětlený jasným svitem měsíce. Na koberci teď spočívaly čtyři sametové váčky používané k uskladnění šperků, spousta obchodních dokumentů, pět v kůži vázaných deníků a obálka obsahující tři dopisy.

Spěšně prolistoval deníky. Čtyři z nich nepsal Hastings ani jeho žena. V pátém byly zaznamenány platby získané od osob označených pouze iniciálami. Dopisy v obálce nesly podpis nějaké mladé ženy.

Deníky, dopisy a obchodní dokumenty nastrkal do náprsní kapsy svého svrchníku. Pak se soustředil na váčky s klenoty a jeden po druhém rozvázal. První tři obsahovaly nejrůznější náramky, náušnice a náhrdelníky z diamantů, perel a polodrahokamů. Všechny kousky byly zpracovány v moderním stylu. Nepochybně patřily první paní Hastingsové. Všichni obdivovali její vytříbený smysl pro módu. Zvedl poslední váček a jeho obsah si vysypal do dlaně. Měsíční světlo se odrazilo na náhrdelníku ze smaragdů a diamantů zasazených ve zlatě. Vzácný šperk vypadal starodávně a velice povědomě.

Projelo jím horečné vzrušení. Očekával, že se dneska večer dopracuje k nějakým odpovědím, přesto se neodvážil doufat, že bude mít až tak velké štěstí.

Vložil náhrdelník zpátky do váčku, zavázal šňůrkou a strčil do kapsy.

Tři zbylé váčky vrátil do sejfu, zavřel dvířka a zamkl ho. Pak upravil koberec. Netušil, kdy si Hastings překontroluje obsah svého Apolla, ale až to udělá, pak to, co zjistí, mu dá pořádně zabrat. Žádný běžný zloděj by nenechal v sejfu většinu klenotů. Jakmile Hastings přesně zjistí, co mu bylo ukradeno, pochopí, že někdo po něm jde. A pořádně se zapotí.

Přistoupil ke dveřím a pozorně naslouchal.

V chodbě zavržalo prkno v podlaze. Po něm následovalo další, tentokrát o něco blíž. Někdo se blížil k ložnici. Nejspíš jeden z těch strážců. Otevře dveře pokoje svého zaměstnavatele, nebo je to zakázané území? Anthony nemohl vědět, jak dalece Hastings svým strážcům důvěřuje, ale znal Hastingsovu povahu, a tak se mu zdálo dost nepravděpodobné, že by někomu dovolil proniknout do své soukromé svatyně.

Z chodby byly slyšet hlasy. Ten mužský cosi naléhavě šeptal. Odpovídala mu žena stejně tichým, vzrušeným tónem. Hastings zřejmě přiváděl do své ložnice jednu z návštěvnic, zatímco jeho mladá novomanželka se v přízemí poslušně věnovala davu hostů. Tenhle fakt jen potvrdil Louisino hodnocení Hastingsova bídného charakteru. Ale city úplně nové paní Hastingsově teď u něho nebyly na prvním místě. V tuhle chvíli se především musel dostat z pokoje.

Měl dvě možnosti: okno a spojovací dveře do ložnice paní Hastingsové. Zvolil tu druhou. Kdyby vylezl na římsu, nemusel by najít jiné odemčené okno, jímž by se dostal zpátky.

Už měl ruku na klice dveří do vedlejší ložnice, když zaslechl, že se právě tam otevřely dveře z chodby. Zůstal nehybně stát a naslouchal. Do přilehlé ložnice vešla dvojice.

„Tohle je zatraceně riskantní, Lilly.“

„Hastings a všichni jeho hosté si dnes večer bohatě dopřáli šampaňské. Nikdo si nevšimne, že jsme se na chvíli vytrahli. Rozhodně to není o nic nebezpečnější než předtím, než jsem byla přinucena k tomuhle příšernému manželství.“

„Ale kdyby nás někdo přistihl –“

„Miláčku, tak zoufale jsem po tobě toužila. Těch posledních pár týdnů mi připadalo jako zlý sen. Obejmi mě.“

Ozvalo se zašustění těžkých sukní a vášnivě znějící stony.

„Ach bože, Lilly. Nedovedeš si představit, jak mi je. Každou noc se budím a myslím na to, že ležíš v Hastingsově posteli. Ta představa mě přivede k šílenství.“

„Netrap se, má lásko. O naší svatební noci nedokázal zpečetit naše manželství, a od té doby za mnou nepřišel.“

„Hastings je impotentní?“

„Tvrdí, že je to moje vina. Prohlašuje, že nechápu jeho zvláštní potřeby. Myslím, že si chodí ty své potřeby ukájet jinam, a já jsem za to vděčná, věř mi.“

„Já taky.“

Anthony sňal ruku z kliky a zamířil ke dveřím vedoucím na chodbu. Vyšel ven a sestoupil po zadních schodech.

4

Sama si ani dost dobře neuvědomovala napětí, jemuž byla vystavena čekáním na Anthonyho návrat. Pak se náhle otevřely dveře kočáru a ona div nevyjekla překvapením, když se vyhoupl do ztemnělé kabiny. „Nechtěl jsem vás vyděsit, paní Bryceová.“ Dal příkaz kočímu: „Arden Square, Nede.“

„Ano, pane.“

Povoz se rachotivě rozjel. Anthony dopadl na sedadlo naproti ní.

Okamžitě poznala, že se něco stalo. Překypoval energií, která z něj doslova sálala. Měla pocit, jako by sdílela kočár s panterem, který právě ucítil kořist.

„Co vás zdrželo?“ použila značně ostřejší tón, než měla v úmyslu. „Začínala jsem se strachovat. Byl jste pryč moc dlouho.“

„Nejvýš dvacet minut. Většinu času jsem strávil v zahradě a číhal na příležitost dostat se do domu.“

„Čas neutíká moc rychle, čeká-li člověk v uzavřeném, neosvětleném kočáru.“ Upřeně se na něj zadívala ve snaze rozeznat jeho rysy. „Jste v pořádku? Vyskytl se nějaký problém?“

„Děkuji za váš zájem. Jsem docela v pořádku. Jediný problém, který se objevil, se ukázal jako zcela nevýznamný.“

„Připadáte mi v mimořádně dobrém rozpoložení na člověka, který právě riskoval vlastní krk. To vás vaše práce tolik baví, pane?“

Nad její otázkou se trochu zamyslel. Pak pokrčil rameny.

„To, co jsem zažil, mi docela zvedlo náladu. A co vy, madam? Taky zažíváte aspoň trochu vzrušení, když se kradete z ložnic jiných lidí?“

„Ne, to rozhodně ne,“ odpověděla upjatě a zvedla bradu. „Říkáte to, jako by něco takového bylo mým pravidelným zvykem.“

„Tak promiňte. Vy jen proběhnete cizím pokojem, když dostanete okamžitý nápad, co? Kdy jste naposled okupovala něčí ložnici?“

Zamrazení v zádech považovala za varování.

Už jsi toho pověděla dost, říkala si v duchu. I když ti dneska večer pomohl, fakt je, že toho muže neznáš. Nemůžeš riskovat tím, že mu svěříš svá tajemství.

„Na tom nezáleží,“ odsekla. „Radši mi povězte, co jste našel. Podařilo se vám otevřít sejf?“

„Samozřejmě.“ Rozsvítil jednu z lampiček, sáhl do objemného kabátu a vyndal hrst papírů. „To je všechno, co bylo uvnitř.“

„Vzal jste mu osobní dokumenty?“ vydechla překvapeně.

„Ano. Neměl jsem čas je roztrídít a vybrat ty, co jste chtěla, tak jsem sebral všechno.“

„Můj ty bože!“ Co očekávala? Byl to přece zloděj. „Já, víte, chtěla jsem jen vědět, jestli má v sejfu nějaké dokumenty týkající se toho nevěstince. Vlastně jsem neměla v úmyslu –“ Zarazila se. „Ale nic.“

„Berte.“ Podal jí ty papíry. „Prohlédněte si je, jestli mezi nimi najdete to, co hledáte.“

Opatrně je převzala a zvedla ke světlu.

„Zdá se, že všechny se vztahují k obchodu,“ poznamenala při zběžném prolistování. „Většina hovoří o nějakém novém investičním záměru. Nevidím nic, co by se týkalo –“ Zarazila se při spatření jedné známé adresy. Vzrušením se jí zrychlil tep. „Ano, tady to je. V tomhle dokumentu je zmínka o vlastnictví na Winslow Lane 22.“

Spěšně si dotyčný dokument přečetla a pak zvedla oči. „Našel jste přesně to, co jsem hledala, pane. Podle tohoto papíru Hastings nedávno investoval značnou finanční částku do Phoenix House.“

„Vždycky tvrdím, že není nad spokojeného klienta.“ Z různých kapes vytahal několik malých, v kůži vázaných knížek. „Smím doufat v další obchod?“

Jeho škádlení nevěnovala pozornost a soustředila se na ty knížečky. „Co v nich máte?“

„To ještě nevím. Sebral jsem je, protože se mi zdálo, že nepatří Hastingsovi ani jeho ženě.“

Jednu jí podal a jednu otevřel sám, aby si ji prohlédl.

„Tohle je osobní deník,“ řekla Louisa. Zarazila se, když na jedné stránce spatřila napsané jméno. „Dobré nebe, máte pravdu. Tohle asi nemůže patřit Hastingsovi. Je to deník slečny Sary Brindleyové. Koncem měsíce se má provdat za lorda Mallenbyho. Jak tohle proboha skončilo v Hastingsově sejfu?“

„Skvělá otázka.“ Zvedl deník, kterým listoval. „Tenhle zase patří mladé dámě jménem Julia Montroseová.“

„Tu znám. Nedávno se zasnoubila s Richardem Plumsteadem. Všichni je považují za mimořádný pár. Plumstead má zdědit otcův

titul.“ Zamračila se. „Všechno mi připadá tak bizarní. Z jakého důvodu Hastings vlastní tyhle deníky?“

„Myslím, že jeden moc dobrý důvod bych znal.“

Zatajila dech. „Domníváte se, že ty lidi vydírá?“

„Pochybuji, že mladá Julia nebo Sara mají dostatečný vlastní příjem na to, aby platily vyděrači. Spíš dostávají jen čtvrtletní apanáže. Jestli Hastings z někoho ždíme peníze, pak to bude někdo jiný z rodiny. V případě Julie by to musela být její prababička, lady Penfieldová. Ta má v té rodině finance dosud pod kontrolou.“ Anthony se odmlčel. „Je už pozhnaného věku a není zdravá.“

„Lady Ashtonová se zmínila o staré tetě Sary Brindleyové, která spravuje Sařino jmění.“

Anthony otevřel poslední z těch knížeček. „Myslím, že v téhle najdeme záznamy o vynucených platbách.“

„Všechno musíme okamžitě vrátit jejich právoplatným majitelům,“ prohlásila Louisa.

„Souhlasím. Ovšem nějak diskrétně.“

„Samozřejmě. Nemůžeme jim odhalit naši totožnost.“ Zamyslela se. „A co s těmi obchodními papíry?“

„Ty si ponechám,“ prohlásil chladně Anthony.

„Ale patří Hastingsovi. Ukrást vyděračské materiály je jedna věc, ovšem tyhle by se měly vrátit do sejfu.“

Pohlédl na ni očima, v nichž nebyl ani náznak lítosti. „Ten mizera není jen vyděrač, je to i chladnokrevný vrah. Necítím sebemenší povinnost něco mu vracet.“

Uvnitř jako by jí všechno ztuhlo v led. „Už podruhé od vás slyším, že Hastings je vrah. Máte nějaký důkaz?“

„Do dnešního večera jsem ho neměl.“

Vytáhl z kapsy černý sametový váček, rozvázal ho a vysypal jeho obsah. Sledovala, jak se přes jeho prsty řine kaskáda zlata a lesklých drahokamů.

„Dobré nebe!“ zašeptala. „V tomhle je celé jmění.“

„To ano. A zároveň je to důkaz, že Hastings je vrah.“

„Nechápu. Vzal jste to dneska večer z jeho sejfu?“

„Ano.“

Užasle zírala na tu jiskřivou nádheru. „Vy skutečně *jste* zloděj klenotů.“

„Tenhle náhrdelník patřil ženě jménem Fiona Risbyová.“

Prudce zvedla hlavu a pohlédla do jeho zasmušilého obličeje. „Vaší snoubence? Ženě, která skočila z mostu?“

„Nikdy jsem úplně nevěřil, že Fiona spáchala sebevraždu. A teď, když jsem v Hastingsově sejfu našel její náhrdelník, mám důkaz, že jsem se nemýlil. On ji zabil.“

„Víte určitě, že se jedná o její náhrdelník?“

Vložil šperk znovu do váčku. „Ano. Je jedinečný. Rodinné dědictví. Fiona ho měla na šiji tu noc, kdy zemřela.“

„Co uděláte? Když jste ho teď vyndal z Hastingsova sejfu, neexistuje proti němu svědectví, protože už ho nemá ve svém vlastnictví.“ Na okamžik se odmlčela. „Nerada to říkám, pane, ale jestli policie zjistí, že ten náhrdelník máte vy, mohla by podezírat vás.“

„Nemohl jsem ho nechat v tom sejfu, tam by se nikdy nenašel, protože Hastings by policii nikdy nedovolil prohledávat svůj dům.“

„Chápu. Ale co s ním hodláte udělat?“

„To ještě sám nevím,“ připustil. „Ale až se zítra u vás stavím, doufám, že už budu mít nějaký plán.“

„Vy máte v úmyslu mě zítra navštívit na Arden Square?“ vyhrkla, náhle ve střehu.

„Samozřejmě.“ Anthonyho úsměv byl nebezpečně záhadný. „Musím si přece dojít pro odměnu za tuhle noční práci.“

Anthony vešel do ztemnělého městského domu. Nebyl tu nikdo, kdo by mu otevřel. Jeho nepočetné služebnictvo vědělo, že na něj nemá čekat.

Vešel do knihovny a těžký svrchník přehodil přes opěradlo židle. Pak si svlékl žaket, rozvázal černou kravatu a uvolnil tvrdý límeček u košile.

Věci, které vzal z Hastingsova sejfu, rozložil po stole a do sklenky si nalil trochu brandy. Vychutnal dlouhý doušek a posadil se na židli. Vybral pár obchodních dokumentů a pustil se do čtení.

Po dvaceti minutách už neměl sebemenší pochyby o tom, na co se dívá. Ty papíry jen potvrdily řeči, které se šířily v klubech. Elwin Hastings řídil další investiční konsorcium. Na tom nebylo nic překvapivého. Hastings v posledních několika letech provedl spoustu finančních transakcí. Překvapivá však byla identita jednoho z účastníků toho riskantního podniku.

Dopil brandy, zvedl se a šel si nalít další. Přestože už bylo dost pozdě, nespěchal do postele. Věděl, že až konečně usne, pravděpodobně se mu bude zdát o Fioně Risbyové. Neuvidí ji jako tu mladou, krásnou, energickou ženu, jakou znával, ale spíš mu vytane před očima ta, kterou vytáhli z řeky, s mrtvými očima plnými obvinění.

Vyndal ze sametového váčku náhrdelník a pozorně se na něj zadíval. Jednu z těch dvou otázek, které ho rok a dva měsíce pronásledovaly, už měl pro sebe definitivně zodpovězenou. Fiona nespáchala sebevraždu. Hastings ji zavraždil.

Ovšem zbývala ještě druhá otázka. Potřeboval vědět, proč ji zabil. Především musel zjistit, zda ji on sám nedohnal do nebezpečné situace, která vyústila v její smrt, zda na jejím skonu nenese vinu.

Znovu si dolil brandy. V jeho mysli se už začínal rýsovat jistý plán.

Po chvíli vyšel nahoru do ložnice. Překvapilo ho, že to, co rušilo jeho spánek, nebyla představa Fionina těla, nýbrž tvář Louisy Bryceové. Dívala se na něj skrz své brýle, ostražitě a záhadně. Ve

svých snech ji honil nekonečným bludištěm chodeb a věděl, že nemůže přestat, dokud z ní nevytáhne její tajemství.

6

Ten zlý sen začal stejně jako pokaždé...

Zdola se odrazí tlumené zadunění. Ten zvuk přichází ze zadní části obchodu. Nový zámek, který nainstalovala minulý týden, právě někdo násilím rozlomil.

Náhle cítí v celém těle hrozný chlad, je ochromená strachy. Srdce jí buší. Panikou se jí zvedá žaludek. Ledový pot jí promáčí noční košili. Tiskne před sebou přikrývku jako štít.

Ozve se zaskřípění železných pantů. Dveře se otvírají. Ten netvor je v obchodě.

Přichází si pro ni. Už měsíc žije v narůstající hrůze. Dnes večer dojde na její největší obavy.

Musí se pohnout. Nemůže zůstat v posteli jako vyděšené dítě a čekat, až ji ten démon najde. Dolní schod zapraská pod váhou těžkých bot. Ani se nepokouší jít tiše. Chce, aby věděla, že přichází pro ni.

Musí okamžitě vstát z postele, nebo jí nezbude Žádná naděje. Ječení nepomůže. Ve vedlejších pokojích není nikdo, kdo by ji slyšel. Ani si není jistá, zda by dokázala volat o pomoc. Strach ochromil i její hlas, nejen tělo.

Přiměje se soustředit na zoufalý plán, který vymyslela před několika dny. To, že zaměří myšlenky na něco jiného než na syrový strach, jí dodá sílu. Sebere každíčkou částechku vůle, odhodí přikrývky a vstane. Podlaha je hrozně studená. Nějak jí to pomůže uklidnit nervy.

Uslyší další krok. Už musí být v polovině schodů. Nespěchá. Získává čas.

„Varoval jsem tě, Joanno.“ Z jeho hlasu číší mrazivý chtíč. „Vážně sis myslela, že mi můžeš vzdorovat? Nejsi nic víc než bláhová malá obchodnice. Nula, kterou je třeba naučit, kde je její místo.“

Při dalším kroku jeho hlas nabývá na ostroti, na povrch se dere zuřivost. „Měla jsi projevit větší vděk, že ti džentlmen mého

postavení byl ochoten věnovat pohled. Mělas být vděčná, slyšíš mě, ty hloupá děvko? Mělas žadonit, abych si tě vzal.“

Ta ložnice nemá dveře. Vetřelci se do cesty staví pouze těžký závěs. Je zatažený.

Uvědomuje si, že na okně není záclona a že se její silueta rýsuje v paprscích světla, které dovnitř vrhá mlhou zahalený měsíc. Spěšně zatahuje záclonu a malý pokojík se rázem ocitá v hluboké tmě. Tenhle stísněný prostor moc dobře zná. Ale ten netvor ho nikdy neviděl. Snad zakopne, až se bude krást hlubokými stíny, a jí se možná s trochou štěstí naskytne příležitost vyklouznout z místnosti za jeho zády.

Už se dostal do obývacího pokoje a blíží se k závěsu oddělujícímu ložnici. Slyší tlumené kroky na tenkém koberci.

„Potřebuješ lekci o svém místě ve světě. Hodlám ti předvést, co se stane teď, které neprokazují patřičnou úctu těm, kdo stojí nad nimi.“

Zvedne těžký pohrabáč, který si předtím položila na podlahu vedle postele. Dlouhý železný pohrabáč. Ted' ho svírá oběma rukama a modlí se.

Na druhé straně závěsu se ozve slabý skřípavý zvuk. A podél kraje splývavé látky se objeví mihotavá záře. Ten netvor rozsvítil.

Tak, a co její plán, že v hluboké tmě se on neorientuje? To monstrum nikdy neudělá chybu. Držadlo pohrabáče jí náhle klouže ve zpocených dlaních. Pevně se přitiskne ke stěně vedle závěsu.

„Je čas, Joanno. Už jsi mě nechala čekat příliš dlouho. Ted' za svou drzost zaplatíš.“

Závěs se rázem rozhrne. Tvář toho zvířete zazáří ve světle, které drží v ruce. Jeho hezké rysy křiví maska démonické touhy.

Na ostrí nože, který svírá v ruce, zlověstně tančí plamen.

Vchází do místnosti a míří k lůžku...

Náhle se probudila, bez dechu strachy. Noční košili měla nasáklou potem.

Vykřikla tentokrát? Snad ne. Nechtěla znovu vyděsit Emmu. V uplynulých měsících už se ty zlé sny neopakovaly tak často. Dokonce začala věřit, že zmizely navždy.

Byla to marná naděje.

Odhodila příkrývku a vyskočila z postele. Rázovala po místnosti ve snaze vydat ze sebe tu nepřirozenou energii, která vyvolala silné bušení srdce a znesnadnila dýchání.

Po chvíli se trochu uklidnila. Přistoupila k oknu a vyhlédla ven, pátrajíc v nočních stínech po té prostitutce v černém.

Šlapka dnes večer v parku nebyla. Možná se tam objevila už zvečera. Nebo spíš se ta ubohá bytost vzdala naděje, že uloví nějakého klienta, a vrátila se tam, kde spávala. Arden Square byla tichá, mimořádně úctyhodná lokalita, nikoli jedno z těch míst, kam muži chodí hledat prostitutky.

Ženy v černém si poprvé všimla před několika dny. Neznámá byla oblečená do černé sametové pláštěnky a kloboučku s černým závojem halícím její rysy; zřejmě se jednalo o vdovu, kterou na ulici velice pravděpodobně dohnala smrt manžela. Stávalo se to často. Nějakou dobu stála ve stínu stromu a očividně čekala na nějakého pána v kočáru, který bude hledat služby lehkých ženštin.

Třeba tuhle lokalitu opustila a přesunula se do jiné ulice. Nebo se už vzdala veškeré naděje a vrhla se do řeky jako spousta jiných zoufalých žen.

Svět byl tak krutý k ženám v těchto situacích, pomyslela si Louisa. Dámy, které se smrtí manžela ocitly v naprosté chudobě, měly velice málo možností. Společnost je na jednu stranu odsoudila, ale současně jim téměř nikdy neumožnila najít si početné zaměstnání.

Měla jsem takové štěstí, říkala si Louisa. Ale co milosrdenství boží...

Naplněná smutkem a zároveň hlubokým vztekem odstoupila od okna, zamířila ke stolu a rozsvítila lampu. Věděla, že už neusne, takže si radši znovu projde své poznámky.

Otevřela svůj deník a začetla se, ale po chvíli ho sklapla. Nedokázala se soustředit. Samotnou ji překvapilo, že jediné, nač mohla myslet, byl okamžik, kdy se opírala o jeho hrud', zatímco ji líbal.

Když se nakonec znovu vrátila na lůžko, tu vzpomínku si vzala s sebou a tiskla ji k sobě jako talisman chránící ji před noční můrou.

Probudila se do svěžího, slunného rána a vklouzla do tenké košilky, kalhotek a jediné spodničky. Spousta jiných dam by se asi zděsila při pohledu na tak sporé kousky spodního prádla, nemluvě o absenci korzetu. Elegantní ženy na sebe často navlékaly až čtrnáct liber vážící prádlo pod ještě těžší róby. Ale ona s Emmou byly zastánkyněmi rozumného hnutí v oblékání, které hlásalo, že dámy mají váhu spodního prádla omezit na polovinu. A co se týkalo korzetů, hnutí upozorňovalo, že jeho nošení poškozují zdraví žen.

I tmavomodré šaty, které si zvolila, byly ušité podle rozumných zásad oblékání. Měly vypasovaný živůtek odpovídající současné módě, ale chyběly v něm kostice a krajk na něm bylo méně, než se běžně nosilo. Vzadu seděl jen malý honzík. Na sukně se spotřebovalo podstatně méně materiálu než na modernější, důmyslně vypracované šaty. Zredukované množství látky na sukně bylo důležité. Snížená celková hmotnost oblečení usnadňovala chůzi. Bohaté záhyby mnoha moderních rób spolu s četnými vrstvami spodniček pod nimi znemožňovaly ženě zrychlit krok při procházce v parku. Byla nucena k pomalé chůzi drobnými krůčky.

Když se pokusila jít rychleji, její nohy se bezmocně zapletly do sukní.

Louisa sebrala z nočního stolku malý blok a zamířila chodbou ke schodům. Všimla si, že dveře Emmina pokoje byly dosud zavřené.

V kuchyni našla hospodyni paní Galtovou s manželem Hughem a neteří Bess. Hugh, robustní, asi pětadvacetiletý chlapík, se staral o zahradu a Emmin milovaný skleník. Bess byla děvče pro všechno. Ti tři právě pili čaj, když Louisa vešla. Všichni rychle vyskočili.

„Dobré jitro,“ pozdravila Louisa. „Jen jsem si přišla pro šálek čaje.“

„Dobré ráno, madam.“ Paní Galtová se usmála. „Vstala jste brzy. Dáte si k čaji toast?“

„Moc ráda.“

„Za chvíličku vám přinesu tác do studovny.“ Hospodyně se hbitě otočila ke sporáku a zvedla čajovou konvici.

„Hned tam zaběhnu a podívám se na oheň.“ Bess s rychlým pukrletem vyběhla do chodby.

„Děkuji vám.“ Louisa se s úsměvem rozloučila s manželi Galtovými, vyšla a chodbou zamířila ke studovně.

Sotva vytáhla paty z kuchyně, uslyšela za sebou tiché mumlání paní Galtové.

„Překvapuje mě, že je tak brzy vzhůru. Včera v noci se vrátila hodně pozdě. Spánku určitě moc nedala.“

„Spánek je to nejmenší,“ zabručel pan Galt. „Mě spíš překvapuje, že se vrátila domů v kočáru nějakého džentlmena. *Tohle* se stalo poprvé od doby, kdy jsme tady začali pracovat.“

„Buď tiše,“ okřikla ho paní Galtová. „Od začátku přece víme, že tohle je zvláštní domácnost. Nebylo žádným tajemstvím, že lady Ashtonová je známá svou výstředností, ale platí výborně. Neopovažuj se udělat nebo říct cokoli, kvůli čemu bysme mohli přijít o tak dobrý místo.“

Louisa s povzdechem pokračovala v cestě chodbou. Zachovat tajemství před služebnictvem nebylo snadné. Musela mít ustavičně na zřeteli, že v domě se kromě ní a Emmy stále pohybují další lidé.

Ne že by pan Galt vyslovil něco, co není pravda. *Opravdu* se vrátila domů pozdě v noci, a nemohla ani popřít, že úplně poprvé ji sem, do čísla dvanáct, dovezl jiný kočár než ten, jímž odtud odjížděla. A že ji ke dveřím doprovodil nějaký pán.

Ve studovně ji přivítal vesele praskající oheň v krbu.

„Už to je, madam,“ Bess, klečící u ohniště, se rychle zvedla. „Za chvíli tu bude příjemný teploučko.“

„Děkuji vám,“ usmála se Louisa.

„A tady je váš čaj, madam,“ hlásila paní Galtová z prahu dveří. Postavila podnos na stůl. „Nechte ho chvíli louhovat.“

„Jistě,“ slíbila Louisa. Dnes ráno potřebovala hodně silný čaj. Měla o čem přemýšlet.

Vyčkala odchodu obou žen a pak se posadila na židli u psacího stolu. S rukama sepnutýma na psací podložce se rozhlédla po malém pokoji. Police na knihy se postupně plnily svazky, mezi nimiž se našel bohatý výběr módních románů. Za uplynulý rok si pro ně vypěstovala vášeň, protože jejich obsahem byly ve většině případů tajné milostné poměry. Uvědomovala si, že vzhledem ke své tajené minulosti nikdy nebude mít naději prožít něco jiného než takový zakázaný flirt.

Každá nová knížka zvyšovala její pocit bezpečí. Zdálo se jí, jako by každý přírůstek do její malé knihovny byl další cihlou v pevnostní zdi, kterou kolem sebe stavěla.

Ovšem realita byla jiná. Nikdy nebude v opravdovém bezpečí. Emma udělala, co mohla, aby se u ní cítila vítaná, ale ten slabý plamínek naděje, který v ní hořel a odmítal úplně zhasnout, obklopoval ledový děs. Stejnou hrůzu pocítovala téměř každé ráno při probuzení, a obvykle se stejným pocitem každou noc uléhala ke spánku.

Mělo to depresivní účinek na její duševní rozpoložení. I za nádherných slunných dnů vědomí, že by ji někdo mohl objevit a zatknout pro obvinění z vraždy, tu stále existovalo a viselo jí nad hlavou jako zlověstný bouřkový mrak.

Setkání s Emmou považovala za zcela neuvěřitelný zásah Štěstěny. Přesto si byla moc dobře vědoma, že nový život, který si vytvořila, by se mohl v jediném okamžiku zhroutit jako domeček z karet, kdyby její temné tajemství vyšlo na světlo.

Nemysli na minulost nebo na budoucnost, a především ne na Anthonyho Stalbridge. Soustřed' se na svou práci.

Její nové povolání tajně dopisovatelky listu *Létající reportér* se stalo jedinou jasnou hvězdou v její existenci. Zbavilo jí melancholie a strachu a dodalo motivaci a cíl. Rozhodla se zasvětit svůj život novinářině.

Rozevřela v kůži vázaný blok, který si přinesla dolů. Za svou krátkou kariéru reportérky poznala hodnotu zaznamenávání užitečných poznámek. Pro zvýšení rychlosti a i z obavy, že by její notes mohl najít a přečíst si někdo ze služebnictva nebo jiné slídivé oko, používala osobní kód. Ale pravopisně pečlivě si zapisovala jména, aby nedošlo k jejich zkomolení.

Vzala do ruky pero a pustila se do redigování a luštění vlastních stručných, zakódovaných poznámek.

Jak se zdálo, Hastings se neštítel vyděračství a zločinného podnikání, což znamenalo, že to byl ještě odpornější mizera, než za jakého ho zpočátku považovala. Nemohla ho ale bohužel demaskovat, aniž tím současně odhalí identitu jeho obětí, a to nechtěla, to by nebylo správné.

Stále tu ovšem existoval důkaz pojící ho s Phoenix House, připomněla si. Dokumenty, které Anthony vybral ze sejfu, potvrdily Hastingsovy investice do toho nevěstince. Už jen tahle zpráva by

dostatečně uspokojila pana Spraggetta, vydavatele *Létajícího reportéra*.

Spraggett byl hrdý na to, že čtenářům předkládá pouze ty nejsenzáčnější a nejlákavější novinky. Oznámení, že společensky vysoce postavený džentlmen je částečným vlastníkem nevěstince, prodá celé vydání.

Ale co když má Anthony pravdu v tom, že Hastings je i vrah? Z toho by mohl být pořádný žurnalistický sólokapr, který by šokoval nejen společenskou smetánku, nýbrž i celou zemi. Zrychlil se jí pulz při představě, jak předává toho zabijáka spravedlnosti.

Hodinu nato se chodbou rozlehly energické kroky a ozvalo se krátké rázné zaklepání na dveře knihovny.

„Pojďte dál, Emmo,“ zvolala Louisa.

Dveře se otevřely a Emma, lady Ashtonová, vkračela do místnosti. Nikdy necupitala, ani nechodila pomalým krokem, byla vytrénovaný chodec. Ta velká, seriózní žena, která se oblékala jako řecká bohyně, měla jedinečný názor na svět.

Dnes si oblékla pohodlně ušité šaty bronzové barvy. Stříbřitě šedé vlasy si na temeni stáhla do pevného uzlu. V třiašedesáti letech to byla stále hezká žena. A taky z ní šel strach. Když přišla o dosud mladého manžela, přestala dbát na konvence a vypravila se poznávat svět. Po konečném návratu do Anglie jí její bohatství spolu s vychováním a společenskými konexemi umožnilo zaujmout přirozené místo ve světě salonů.

Asi před rokem se zastavila v jedné agentuře, která lidem zajišťovala placené společnosti a guvernantky. Měla totiž v úmyslu napsat své paměti. Přála si zaměstnat *dámu dobrého charakteru s všestranným vzděláním a moderními názory*, která by jí pomáhala s jejím projektem.

Dostavilo se půl tuctu dam *dobrého charakteru s všestranným vzděláním* a všechny hlásaly své moderní názory, až nakonec, když už se ocitla v naprostém zoufalství, jí agentura poslala svou neposlednější žadatelku. Louisa a Emma si od prvního setkání padly do oka.

„Představím vás jako vzdálenou příbuznou,“ prohlásila Emma u čaje. „Budou s vámi jednat s větším respektem, než kdyby věděli, že jste moje placená společnice a tajemnice.“

Když později Emma zjistila, že Louisa splňuje pouze dva ze tří požadavků, které uvedla agentuře, už byla zcela připravená tu chybějící kvalifikaci přehlédnout.

Louisa nikdy nezapomněla na Emmin verdikt. Stalo se to po jednom zvlášť hrozném snu, který Louisu úplně rozhodil. Byla celá roztřesená a tolik zranitelná. Když jí Emma nabídla pomoc, Louisa se sesypala a s pláčem jí svěřila, co se stalo tu noc, kdy lordu Gavinovi rozbila hlavu pohrabáčem.

Té potřebě svěřit děsivé tajemství přítelkyni nešlo odolat. Zcela ji zahltila. Zнала už Emmu natolik, aby věděla, že její dobroditelka nezavolá policii. Emma zastávala opravdu mimořádně moderní názory. Uvěřila Louisině verzi událostí. Ale stejně, kdo by si přál žít v jedné domácnosti s vražedkyní?

Když jí Louisa vyradila své hrozné tajemství a omluvila se za to, že ji podvedla, připravila se na vyhazov. Ale Emma jí jen poklepala na rameno se slovy: „Nic si z toho nedělejte, děvče. Podle mě se hodnota dobrého charakteru silně přeceňuje.“

„Dobré jitro, Louiso.“ Emma zamířila rovnou ke krbu, aby se ohřála. „Vstala jste dost brzy, když uvážím, jak pozdě v noci jste se vrátila domů. Ani jsem vás neslyšela přijet.“

Louisa odložila pero. „Nechtěla jsem vás budit.“

Emma přešla ke stolu. Modré oči zajiskřily zvědavostí. „Aha, Anthony Stalbridge. Když mi sluha vyřídil váš vzkaz, div mě to nesklátilo.“

„O tom silně pochybuji. Vás nemůže nic sklátit, Emmo.“

„Ze všech těch pánů, s nimiž jste se včera večer mohla vzdálit, mi Stalbridge opravdu připadá nejpřitažlivější.“

Louisu polil nach. „Nebylo to tak, jak si myslíte, Emmo. Pan Stalbridge a já jsme se sešli za dost neobvyklých okolností.“

„Těch nejlepších, jak vždycky říkám.“

„Našla jsem ho, jak na mě čeká v chodbě před Hastingsovou ložnicí.“

Emmě se rozšířily panenky. „Dobré nebe!“

„Přišel mi na pomoc, když se mě jeden z Hastingsových najatých strážců pokoušel vyslýchat.“

„Hastings si najímá strážce?“

„Ano.“

„Velice zvláštní.“

„Má dobrý důvod. Ukazuje se, že nejen investuje do jednoho nevěstince, ale zřejmě taky vydírá členy několika velice účtyhodných rodin.“

Emma byla v šoku. „Neříkejte!“

„To ale není všechno, je to ještě mnohem horší. Pan Stalbridge si myslí, že Hastings zavraždil jeho snoubenku, Fionu Risbyovou. A navíc Hastingse podezírá z vraždy vlastní manželky.“

Emma prudce dopadla na židli a sevřela její opěradla.

„Všechno mi vylište, drahá,“ vyhrkla. „Od samého začátku.“

Louisa jí podala stručný přehled událostí.

Emma pozorně naslouchala. „No ne! To mě nesmírně překvapuje! Vidíte, a já si myslela, že máte nějaké romantické dostaveníčko. *Tolik* jsem vám to přála, drahoušku. Ovšem přiznávám, že mi to dělalo trochu starost, protože ten dotyčný byl právě Anthony Stalbridge. Přesto jsem váš počín považovala za dobré znamení, že se začínáte dostávat ze své ulity.“

„Při mnoha příležitostech už jsem vám řekla, že nemám v úmyslu opouštět svou ulitu. Alespoň ne v tom smyslu, jaký zřejmě máte na mysli.“

„Nesmysl. Prostě jste zatím nenašla toho pravého muže. Ale obraťme list. Jaký je váš názor na to, že Hastings je opravdu vrah?“

Louisa zabubnovala prsty na desku stolu. „Upřímně řečeno, nevím, co si mám myslet. Hastings je nepochybně finančně zainteresovaný na tom nevěstinci, a zřejmě taky lidi vydírá, ovšem závěr, že zavraždil Fionu Risbyovou, se mi zdá ukvapený. Nejsem si tím úplně jistá.“

„Souhlasím. Její smrt byla označena za sebevraždu.“ Emma se na okamžik zamyslela. „Ale je tu ten náhrdelník, co Stalbridge našel v Hastingsově sejf. Smaragdy a diamanty zasazené do zlata, říkáte?“

„Ano. Zdál se mi hodně cenný. V tomhle bodě mám ovšem jen slovo pana Stalbridge, že patřil Fioně. I kdyby se dokázala pravdivost jeho tvrzení, teď, když ho Stalbridge vzal z toho sejfu, už nelze Hastingsovu vinu prokázat.“

Emma si mlaskla. „Stalbridge měl pravdu v jedné věci: Nechat ho v sef. by ničemu neposloužilo. Jestliže Hastings tu vraždu skutečně spáchal, sotva dovolí policii prošťarat jeho dům.“

„A i kdyby ho policie v jeho domě nakrásně našla, nepochybně by měl po ruce nějaké vhodné vysvětlení. Vždycky by mohl prohlásit, že ten šperk patřil jeho první ženě, která obdivovala náhrdelník Risbyové a nechala si udělat od klenotníka jeho přesnou kopii.“

„Že by Victoria Hastingsová nosila kopii šperku patřícího jiné ženě?“ protáhla Emma. „Byla to dáma, která udávala módě tón, ani by ji nenapadlo, aby se po někom opičila.“

„Vzpomínám si, že jste se zmiňovala o jejím smyslu pro eleganci.“

„Ano. Byla to velmi krásná žena.“

Louisa spěšně rozevřela svůj blok na stránkách označených iniciálami V. H. Než začala vrtat do Hastingsových obchodních činností, požádala Emmu o pár informací o něm a o jeho první manželce. Promluvila si i s komornou, která pro Victorii Hastingsovou pracovala.

O Victorii neměla moc poznámek. Až dosud nepovažovala první paní Hastingsovou za důležitou osobu, ale teď dostalo těch pár vět nový význam.

Přejela prstem po stránce svých kódovaných, rukou psaných poznámek.

„Zmínila jste se i o tom, že patřila k několika málo ženám, které uměly plavat,“ řekla zamyšleně.

„Byla *jediná* žena, s níž jsem se kdy setkala, která uměla plavat – kromě mě,“ prohlásila Emma. „Tuhle dovednost se naučí jen velmi málo žen.“

„Pak by se dalo uvěřit teorii pana Stalbridge, že mohla být zavražděná. Proč by si žena, která umí plavat, zvolila k sebevraždě skok z mostu do vody?“

„Každá žena, ať zkušená plavkyně či nikoli, která by spadla do řeky kompletně oblečená, by se pravděpodobně utopila,“ zdůraznila Emma. „Elegantní dáma na sobě často tahá skoro čtyřicet liber oblečení. Jen váha sukní a korzetu by ji stáhla ke dnu tak jistě, jako kdyby měla k sobě přivázaný obrovský kámen.“

Louisa se otfásla. „To je pravda.“ Znovu se zahleděla do svých poznámek. „Říkala jste, že jste ji moc neznala.“

„Ne. Myslím, že ani nemluvila o své rodině. Párkrát jsem se s ní viděla při různých společenských příležitostech, ale to bylo všechno.“

„Od její služebné vím, že Hastings byl zvyklý probírat s ní své obchodní podnikání. To manžel obvykle nedělá. Musel tedy obdivovat její inteligenci.“

Emma přikývla. „Připadala mi jako velice chytrá žena. Dovedu si docela dobře představit, že měla buňky na finanční záležitosti.“

Louisa znovu sklápala blok a zaklonila se na židli. „Je tu něco, co mě u pana Stalbridge znepokojuje.“

Emma povytáhla obočí. „S potěšením konstatuji, že vám dobře funguje intuice. Povězte mi, co vás děsí. Samozřejmě kromě toho, jak se umí šikovně vloupat do sejfu.“ Pro zdůraznění svých slov se odmlčela. „Určitě vám došlo, že tohle nadání nebývá zrovna obvyklé u džentlmena, že?“

„Přiznávám, že tahle dovednost vyvolává pár otázek, ale víc mě znepokojuje jeho úplná posedlost myšlenkou, že Fiona Risbyová nespáchala sebevraždu. Včera v noci jsem nabyla dojmu, že půjde až do krajnosti, aby dokázal, že byla zavražděna.“

Emma pokrčila rameny. „Zřejmě chce očistit své vlastní jméno.“

Louisa přestala bubnovat prsty. „O čem to proboha mluvíte?“

„Loni, v době Fioniny smrti, jste se nepohybovala ve společnosti, takže jste neslyšela, jaké pomlouvačné řeči tam kolovaly.“

„Jakého druhu?“

„Říkalo se, že pan Stalbridge chtěl v té době zrušit zasnoubení se slečnou Risbyovou. A z toho hned vznikly fámy, že si slečna Risbyová sama vzala život ze strachu před ponížením.“

Louisa se znovu otřásla. „Každá žena, opuštěná snoubencem, se určitě ocitá v hrozně situaci, ale aby se hned uchýlovala k sebevraždě?“

„Nebylo by to poprvé. Odkopnutá žena se v té salonní společnosti cítí jako vyžděšenec. Najdou se tací, kdo očekávají, že se dotyčná žena úplně stáhne, jako je to běžné u vdovy v prvním roce truchlení.“

„Pocházela ze zámožné rodiny?“ zeptala se Louisa. Zřejmě se v ní probudil zájem novinářky, nebo si to aspoň namlouvala. Nebyla v tom žádná *osobní* zvědavost na ženu, kterou si Anthony zvolil za svou nevěstu.

„Ano, jistě,“ potvrdila Emma. „Risbyovi jsou boháči. Fakt, že Fiona byla dědička, jí rozhodně její volbu manžela usnadnil. Motala se kolem ní spousta nápadníků. Navíc byla hezká. Opravdu roztomilá mladá dáma. Jsem přesvědčená, že její otec měl spoustu

možností najít jí jiného vhodného manžela. Ale fakt, že ji Stalbridge odmrštil, jí a její rodině zasadilo nesmírně bolestnou ránu.“

„Chápu.“

Jistě, Fiona Risbyová byla bohatá, krásná a okouzující. Co jiného? Louisa zvedla pero a vyťukávala na desce stolu malé staccato.

„Všichni je považovali za skvělý pár pro manželství,“ pokračovala Emma. „Obě rodiny se z toho nesmírně radovaly. Mezi Stalbridgeovými a Risbyovými panovalo letité pevné přátelství. Jejich statky na severu sousedily.“

„Chápu,“ opakovala Louisa. Uvědomila si, že teď ťuká špičkou pera s takovou silou, až na psací desce zanechala drobné dírký. Přiměla se tedy psací náčiní odložit.

„Měla bych se zmínit i o dalších pověstech, co loni kolovaly ve společnosti,“ pokračovala Emma zachmuřeně. „Byly mnohem horší než ty, co se týkaly zasnoubení.“

Louisa se v šoku napřímila. Nespouštěla oči z Emmina obličej. „Jistě nikdo nepřišel s tím, že pan Stalbridge Fionu Risbyovou zavraždil.“

„Bohužel musím připustit, že se objevily i takové spekulace.“

„Cože? Proč by to dělal? Jaký by mohl mít motiv?“

Emma se jí podívala přímo do očí. „Rozkřiklo se, že pan Stalbridge přistihl Fionu v náručí jiného muže.“

Louisu slabě zamrazilo. „Vy jste ale určitě nevěřila, že ji zavraždil?“

„Má milá, při svých cestách jsem se poučila o jedné věci, a sice že každý muž nebo žena bez ohledu na společenské postavení či úroveň vzdělání mohou být za jistých okolností dohnáni k vraždě.“ Jejich zraky se teď setkaly. „Jedinou otázkou je, jaké okolnosti toho dotýčného motivují.“

Louisa namáhavě polkla. „O tomhle závěru se s vámi nemohu přít.“

Emmin výraz změkl. „Omlouvám se. Nechtěla jsem –“

„Není třeba se omlouvat. Máte pravdu, Emmo. Nicméně asi můžu klidně tvrdit, že pan Stalbridge Fionu Risbyovou nezabil.“

„Co vás přimělo k takové jistotě?“ Emma neskřývala svou zvědavost.

„Kdyby ji zabil on, rozhodně by nepátral po skutečném vrahovi.“

„Svou snoubenku ztratil už déle než před rokem,“ poznamenala rozvážně Emma. „O pana Stalbridge je na trhu nevěst nepochybně

znovu zájem, ale ta stará pomluva by mohla nové známosti dost komplikovat. Za normálních okolností by si hledal nevěstu v těch nejprestižnějších rodinách společenské smetánky. Jak už jsem vám říkala, Stalbridgeovi se pyšní dokonalým rodokmenem, a když se teď znovu domohli jmění, zaujímají i neotřesitelné postavení ve vysoké společnosti. Přesto –“

Emma se odmlčela a jen lehce pokrčila rameny. Louisa cítila, jak se jí sevřel žaludek. „Chápu, co chcete naznačit. Spousta těch nejlepších rodin bude určitě váhat provdat dceru za muže, o němž kolovaly zvěsti, že zavraždil svou snoubenku.“

„I když těm pomluvám neuvěřím, určitě se budou rozmyšlet, mají-li zasnoubit dceru s džentlmenem, který svou první snoubenku pustil k vodě. Co když to udělá znovu? Starostliví rodiče budou mít obavy, aby jejich dcera nemusela jednou podstoupit stejné společenské ponížení.“

„Jinými slovy, ať Fionu opustil nebo zavraždil, má pořádný důvod, aby dokázal, že jeho snoubenku zabil někdo jiný,“ usoudila Louisa.

„Bude potřebovat přesvědčivé důkazy, ale jestli se mu podaří je nalézt, společnost dojde k závěru, že je nevinný. Pak bude volný a může se oženit s kteroukoli bohatou dědičkou, kterou mu nepochybně předhodí její mimořádně nadšení rodiče.“

8

Elwin Hastings se přes stůl zadíval na svou choť, s níž se oženil před dvěma měsíci. Uvědomoval si, že je terčem závidi mnoha mužů. Ve svých elegantních zelených šatech s medově hnědými vlasy vyčesanými do vysokého dokonalého účesu, vyžadujícího každé ráno účast kadeřnice, byla nepochybně krásná.

Měl se co držet, aby nezvedl těžkou křišťálovou vázu na svém stole a nemrštil jí na její hloupou hlavu, v níž snad chyběl mozek. „Než příště Cromptonovi přikážeš, aby rozeslal pozvánky, dáš mi nahlédnout do seznamu hostů,“ přikázal jí. „Rozuměla jsi?“

„Ano, samozřejmě.“ Lilly pevně sevřela ruce v klíně. V očích jí žhnulo pohrdání. „Ale řekl jsi mi, že Crompton ví, kdo má být pozván na ples. Tvrdil jsi, že tvůj tajemník je dokonale obeznámený, jak to v téhle domácnosti chodí, jedná-li se o společenské události, a že mám všechno vložit do jeho rukou.“

„Okamžitě si s Cromptonem promluvíím a oznámím mu, že Anthonyho Stalbridge musí vyškrtnout ze všech budoucích seznamů hostů,“ prohlásil Elwin.

„Nechápu, proč tě tolik rozčiluje jeho účast na našem plese. Pan Stalbridge pochází z velice prominentní rodiny. Je synovcem hraběte z Oakbrooku. Dokonce se spekuluje o tom, že by jednou mohl získat titul, protože starý hrabě už se nikdy znovu neoženil, a tak nemá dědice.“

„Jako všichni z té rodiny i Oakbrook je výstřední chlap.“ Elwin jen s velkým úsilím krotil svou zuřivost. „Každý ví, že starý hrabě má v poslední době jen jedinou vášeň – starost o svůj archeologický výzkum. Dobře znám Stalbridgeův rodokmen, Lilly. Opakuji, ode dneška není v tomto domě vítán.“

Lilly se rozplakala. „Včera večer se mi všechno tak líbilo.“

Její slzy byly víc, než mohl snést. Prudce vyskočil. „Tak už dost, Lilly.“

I ona se rychle zvedla ze židle a tváře jí zaplály vztekem. „Nechápu, proč máš dneska tak mizernou náladu. Provedl pan Stalbridge včera večer něco, co tě popudilo? Slyšela jsem, že odjel

brzy, doprovázel tu venkovskou příbuznou lady Ashtonové. Zapomněla jsem její jméno.“

Zaskřípěl zuby. Včera večer došlo k hotové pohromě, ale s tou nepříjemnou skutečností se přece nebude svěřovat téhle hlupače. „Do důvodů, proč si v tomhle domě nepřeju Stalbridgeovu přítomnost, ti vůbec nic není.“

„Takhle mi odpovídáš pokaždé, když se tě zeptám, co se stalo. Od našeho svatebního dne jsi ustavičně našťvaný. Jako by ses proměnil v docela jiného člověka. Když jsi žádal dědečka o mou ruku, byl jsi okouzlující a zdvořilý. Teď, ať udělám nebo řeknu cokoli, je všechno podle tebe špatné. Přísahám, že nevím, jak ti udělat radost.“

„Odejdi, Lilly. Mám obchodní jednání.“

Vyběhla z místnosti, zřejmě šťastná, že se dostane z jeho společnosti.

Ten pocit je vzájemný, pomyslel si Elwin s pohledem upřeným na dveře, které se za ní zavřely. Měla všechno, co chtěl najít ve své druhé ženě: byla mladá, krásná, a co bylo nejdůležitější – dědička. Pravda, její děd získal jmění obchodováním, ale po uplynutí dvou generací se dala přehlédnout tahle rodinná historie, pokud bylo ve hře tolik peněz.

Přesto Lillyino prázdné tlachání a její posedlost sháněním klepů a šatů ho přiváděly k šilenství. A vrcholem všeho byla její neschopnost v posteli. Na rozdíl od Victorie neuměla intuitivně vycítit jeho zvláštní potřeby.

Přicházely chvíle, kdy se mu zastesklo po Victorii. Naštěstí ve Winslow Lane existoval podnik, kde jeho mimořádným požadavkům rozuměly a dovedly ho plně uspokojit.

Byl by dal bůhvíco za to, kdyby se mohl zbavit nové ženy, ale zatím si to nemohl dovolit. O jejich svatebním dnu s hrůzou zjistil, že nezískal pravomoc spravovat celé manželčino dědictví. Její dědeček, ten lišák, zablokoval zbytek jejího majetku tak, že mohl vybírat každoročně jen určité částky.

Byl prakticky nucen žít z *apanáže*, pomyslel si hořce. A navíc, kdyby se Lilly stalo něco nepředvídaného, každoroční příjmy by okamžitě ustaly.

Bylo to tak ponižující. Doslova urážlivé. Takhle to dopadá, když se mužům, jako je Lillyin dědeček, dovolí koupit si přístup do salonní společnosti. Ztraceně! Nebýt těch sakramentských peněz, nikdy by ho ani nenapadlo vzít si ženu s Lillyiným původem.

Tohle bylo už podruhé, kdy byl nucen oženit se pod svou úroveň. Nejdřív Victoria, teď Lilly. *A to všechno kvůli penězům.* Nepovažoval za správné, aby muž jeho vychování byl donucen takhle klesnout. Projel jím zuřivý vztek. Najednou si uvědomil, že v dlani svírá těžké stříbrné těžítko. Mrštil jím o stěnu. S tichým žuchnutím narazilo do modrých sametových závěsů a skutálelo se na koberec.

V tomhle roce moc nutně potřeboval peníze. Téměř hned po Victoriině smrti se mu přestalo dařit. Společnost naštěstí nenutila muže tři roky truchlit, jak to bylo běžné u vdov. U vdovců se očekávalo, že se znovu ožení, a čím dřív, tím líp. Ač si nijak zvlášť nepřál další manželku, záhy si uvědomil, že pouze finančně výhodný sňatek mu může zajistit další solventnost.

V měsících následujících po Victoriině skoku do řeky utrpěl několik vážných finančních nezdarů. Smrt Phillipa Grantleye před dvěma týdny ho úplně šokovala. Kromě jiného závisel na Grantleyovi při vybírání peněz z vydírání. Grantley to prováděl anonymně, tak, aby nikdo nemohl jít po jeho stopě. Tohle vyděračské schéma byla jediná z jeho obchodních aktivit, která nerušeně pokračovala i po Victoriině skoku do vody.

Ještě víc želel jeho smrti z toho důvodu, že Grantley měl v hlavě plán nového investičního konsorcia, jež mělo Hastingse osvobodit od Lilly a jejího lakomého děda. Grantleyova předpokládaná sebevražda v něm vyvolala paniku z několika důvodů. Strach, že jedna z těch vydíraných obětí zjistila identitu agenta, který vybíral ty platby, a následně se mu pomstila, mu pořádně pocuchal nervy. Victoria trvala na tom, aby vybírali oběti bohaté, staré a chatrného zdraví. Nebylo snadné si představit, že by některá z nich Grantleye vysledovala, natož aby ho zabila, ale ta možnost existovala, a nebylo možné ji prostě ignorovat. Co když se tatáž osoba dozvěděla, že za vším stojí Hastings? Obava z téhle eventuality ho přiměla najmout dva strážce.

Naštěstí zatím nedošlo k žádnému náznaku, že mu hrozí nebezpečí. Dokonce v posledních dnech začal věřit, že reaguje nepřiměřeně, že jeho strach a podezření jsou bezpředmětné. Třeba Grantley opravdu spáchal sebevraždu. Nebyla by to zas taková tragédie, jelikož investiční konsorcium už bylo zcela hotové a připravené ke spuštění.

Dokonce uvažoval o tom, že Quinbyho a Royce propustí, ale ta nepříjemnost včera v noci všechno změnila. Strach se vrátil s novou, ještě větší silou a svíral mu útroby. Přes svou nechut' mít ty dva

strážce neustále za patami byl teď rád, že tu jsou, když pro nic jiného, tak aspoň pro klid jeho mysli.

Utěšoval se myšlenkou, že až mu z nového investičního podniku začnou plynout zisky, bude se aspoň moci zbavit manželky, která mu šla na nervy. Zamyslel se nad tím, že by zprávu o sebevraždě jeho druhé ženy hodně příslušníků salonní společnosti přijalo asi s povytaženým obočím. Tentokrát by mělo jít spíš o nehodu. Ovšem teď se musí především nějak vypořádat s tou současnou katastrofou.

Sáhl po jednom ze sametových táhel zvonku, visících na stěně za jeho stolem, a dvakrát prudce zatáhl. Quinby a Royce se rázem objevili v místnosti.

Nejprve pohlédl na Quinbyho. Už jeho zjev napovídal, že je z obou strážců inteligentnější. Ovšem i nebezpečnější a otravnější.

„Quinby, vylište mi znovu, co se minulou noc dělo v chodbě před mou ložnicí.“

„Už jsem vám podal úplné hlášení, pane Hastingsi.“ Quinby lhostejně škubl ramenem. „Nemám co dodat.“

Elwina zalila další vlna vzteku. Quinbyho postoj ho rozčiloval. Zřídka kdy se choval vyloženě drze nebo neuctivě, ale Hastings vždycky vytušil, že pod povrchem skrývá neuctu vůči svým nadřízeným. Zřejmě proto, že se narodil v jiném prostředí a patřil ke spodině. Uměl mimořádně dobře skrýt akcent ulice, přesto byl v jeho řeči patrný. Zlatý a onyxový prsten třpytící se na jeho prstu byl na první pohled drahý – prsten džentlmena – ale ten bastard přece pracoval ve službách krále zločinu. Jak se opovažoval pokládat se za rovna skutečnému džentlmenovi?

Proti tomu Royce, omezený nemotora, aspoň projevoval patřičnou úctu těm, kdo se narodili ve vyšším postavení.

Kdyby měl jinou volbu, okamžitě by Quinbyho propustil, říkal si. Ale bohužel jinou možnost neměl. Žádal o ochranu, a podle Clementa Corvuse byl Quinby v tomhle ohledu jednička. A Elwin tomu věřil. Stačil jediný pohled do Quinbyho očí, aby se člověk přesvědčil, že ten chlap je chladný až do morku kostí.

„Vylište mi všechno znovu,“ snažil se Elwin mluvit klidně.

„Byl jsem na pravidelné obchůzce,“ začal Quinby, viditelně znuděný. „Vzal jsem si na starost vnitřek domu, zatímco Royce kontroloval zahrady. Dokončil jsem horní patro a zadním schodištěm seběhl do poschodí, kde jsou vaše ložnice. V chodbě jsem uviděl nějakou dámu s pánem. Líbali se.“

„Paní Bryceová a pan Stalbridge.“

„Ano, i když jsem se jejich jména dozvěděl až později od sluhy.“

Ta žena byla určitě Louisa Bryceová, ujistil se Elwin. Její totožnost potvrdilo služebnictvo, které ji vidělo odcházet se Stalbridgem. Byla to nepochybně ta staromódní venkovská příbuzná lady Ashtonové. Se svými brýlemi, nemoderním oblečením a nezáživnou konverzací byla takovou stálou čekankou při každé společenské události, kterou navštívila. Jen mu připadalo záhadné, proč o ni Stalbridge projevoval takový zájem.

Elwin se zaklonil na židli a snažil se tomu přijít na kloub. Tohle byla další z příležitostí, kdy postrádal Victoriin bystrý mozek a její schopnost vcítění. Vždycky dokázala velice chytře rozpoznat, co muže motivovalo.

„Máte představu, jak asi dlouho se Stalbridge zdržel v té chodbě před mou ložnicí?“ zeptal se.

„Ne víc než patnáct minut,“ dostal odpověď. „Když jsem se vyptával sluhů, dva z nich mi řekli, že ho viděli v plesovém sále krátce předtím, než jsem ho našel nahoře.“

„Jak dlouho trvá vypáčení sejfu?“

Quinby roztáhl prsty na jedné ruce. „Záleží na šikovnosti kasaře. Většina profesionálů je rychlá. Hodně rychlá.“

Royce si odkašlal. „Promiňte, pane, ale váš trezor je patentovaný sejf Apollo.“

„No a co?“ sykl Elwin, který už ztrácel trpělivost.

„Tyhle trezory se nedají vypáčit bez pomoci výbušniny,“ vysvětlil mu Royce. „A včera v noci se žádná výbušnina nepoužila.“

„Zatraceně, Stalbridge není profesionální kasař.“ Elwin se prudce zvedl ze židle a rázoval po místnosti. „Je to džentlmen.“

Quinby zkrřivil rty do pohrdavého úsměšku, ale zdržel se komentáře.

Elwin se naježil. „Je vám snad něco k smíchu, Quinby?“

„Jen mě tak napadlo, že i když nepsaný zákon hlásá, že příslušník nižších tříd to nemůže dotáhnout na džentlmena, neexistuje zákon, který říká, že se džentlmen nemůže stát členem zločineckého podsvětí.“

Opovážlivý mizera, ulevil si v duchu Elwin, ale odmítl nechat se zatáhnout do diskuse o delikátnostech společenských tříd s mužem pocházejícím z londýnské stoky.

„Podle mě,“ řekl nahlas, „Stalbridge nemá žádný důvod uchýlovat se k loupeži nebo násilnému otvírání trezorů. Jeho rodina během několika posledních let nesmírně zbohatla. A kde by se sakra džentlmen naučil kasařskému řemeslu?“

„Dobrá otázka,“ souhlasil Quinby. „Tohle asi není učební předmět v Oxfordu a Cambridgi.“

Elwin polkl. Nemohl si dovolit rozčilení. Musel se plně soustředit na ten aktuální problém.

Royce na sebe upozornil dalším odkašláním. „Promiňte, pane.“

„Co je zase, Royci?“ povzdchl si Elwin.

„To jméno Stalbridge, pane,“ špitl bázlivě strážce. „Nemohla by tu existovat spojitost s panem Marcusem Stalbridgem, tím pánem, co navrhnul trezor Apollo?“

Elwina jako by v tu chvíli zasáhl blesk. Překvapením mu poklesla brada.

„Cože? Marcus Stalbridge navrhl můj sejf?“

Quinby se zamračil. „O čem to ksakru mluvíš, Royci?“

Royce znervózněl. „Mám bratrance, co se v sejfech trochu vyzná.“

„Je to Bert, co?“ pochopil Quinby. „A důvod, proč se v tom trochu vyzná, je jasný. Je to totiž profesionální kasař.“

„Ted’ už na penzi,“ vyhrkl Royce.

„Pokračujte,“ vybafl na něj Elwin.

„Ano, pane.“ Royce nejistě zašoupal svýma obrovským nohami. „Já jen že jsem slyšel Berta mluvit o tomhle typu sejfu. Mokrát tvrdil, že profesionální kasaři se Apollu vyhýbají, protože vědí, že se dovnitř nedostanou jinak, než když do něj vyrazej díru.“

Elwin se zachytil opěradla židle. „Nač narážíte, Royci?“

„Výbušniny udělaj velkej kravál a upoutaj pozornost, a to si průměrnej kasař nemůže dovolit,“ vysvětlil mu Royce s náhle důležitým výrazem instruktora. „Zvlášť když je sejf někde v soukromým domě, jako je tenhle, kde obvykle bydlí hodně lidí.“

„Nezajímá mě, jak se kdo dostává do sejfu.“ Elwin ukrajoval každé slovo velice pečlivě jako někdo, kdo konverzuje s idiotem. „Radši mi povězte, co všechno víte o Marcusi Stalbridgeovi.“

Royce horlivě potřásl hlavou. „Ano, pane. Věc se má tak, pane, že Marcuse Stalbridge moc obdivuje můj bratranec a taky jeho – jak bych to řek – kolegové, že má ten patent na Apollo.“

„Zatraceně.“ Elwin měl chuť něčím mrstít o zed’. „Anthony Stalbridge vyrostl v domácnosti vynálezce toho nejbezpečnějšího

sejfu na trhu, přesně toho, který vlastním. Jestli někdo zná tajemství jeho otvírání, pak je to on.“

„Nebo jeho otec,“ dodal nápomocně Royce. „Ale Marcus Stalbridge tady včera v noci nebyl, jeho syn ano.“

„A co ta žena, paní Bryceová?“ vmísil se do jejich hovoru Quinby.

„Ta není důležitá.“ Elwin jen pohrdavě mávl rukou. „Je to nula. Stalbridge ji určitě jen využil. Možná jako kamufláž, aby zastřel skutečný důvod své přítomnosti v té části domu, kdyby ho náhodou někdo přistihl, jak vychází z ložnice.“

„Tenhle závěr se mi nějak nezdá,“ poznamenal pochybovačně Quinby.

„Snad mi nechcete namluvit, že se do sejfu vloupala paní Bryceová?“ vybafl Elwin.

Quinby znovu pokrčil jedním ramenem. „Podceňovat ženu se nikdy nevyplácí.“

„Je sice téměř neuvěřitelné představit si tu hloupou ženskou v roli zkušené kasařky,“ ušklíbl se Elwin, „ale někdo ten sejf v noci otevřel. Ať to byl kdokoli, přesně věděl, po čem jde. Nic ani nenasevďčuje, že někdo byl v mé ložnici. Kdybych dnes ráno sejf neotevřel, nevěděl bych doteď, že se z něho ztratily jistě cenné věci.“

Quinby si sedl na roh stolu s bezstarostnou ležérností člověka cítícího se jako doma. „Uklidněte se, pane Hastingsi. Přijdeme na to.“

Elwinem projela další vlna vzteku. „Neopovažujte se mluvit se mnou tímhle blahosklonným tónem, chlape s kriminální minulostí. A okamžitě odstupte od toho stolu. Vaší opovázlivosti už mám po krk. Kdo si zatraceně myslíte, že jste?“

Quinby vzdorně vystrčil bradu a jeho oči byly náhle jako kusy ledu. Zvolna sklouzl z rohu stolu a pomalu se napřimoval jako kobra chystající se zaútočit.

Elwin zatajil dech a projela jím náhlá předzvěst děsu. Připomněl si, že Quinby a Royce přijali rozkazy od Clementa Corvuse, a že Corvus jim přikázal, aby ho střežili. Nicméně faktem bylo, že si oba muži udrželi své současné pozice v Corvusově organizaci právě pro svou schopnost projevit chladnokrevnou krutost.

Na Royceově tváři se objevil výraz mající nepochybně vyjádřit zdvořilou zvědavost.

„Omlouvám se, pane,“ ozval se, „jak jste se právě zmínil, pan Stalbridge je rozhodně bohatý džentlmen. Proč by se chtěl vloupat do vašeho sejfu? Vaše cennosti přece nepotřebuje.“

To ovšem byl fakt, uvědomil si Elwin. Konečně se pustil opěradla židle, které tak křečovitě svíral, a přiměl se k soustředění. Existovalo pouze jediné, co jeho a Stalbridge spojovalo: smrt Fiony Risbyové. A ten zatracený náhrdelník byl jediný šperk, který ze sejfu zmizel. Náhoda? O co tady vlastně šlo?

Když tehdy Fionu vytáhli z řeky, začaly kolovat zprávy, že Stalbridge nevěří verzi o její sebevraždě. Ale i kdyby pojal podezření, že Fionu někdo zavraždil, proč by ho to mělo zajímat? Vždyť sám chtěl jejich zasnoubení zrušit. Šuškal se, že ji přistihl v posteli s jiným mužem. Jaký mohl mít zájem na tom, aby pomstil její smrt? A proč by se k tomu činu rozhodl až po tak dlouhé době? A jestli Stalbridge byl tím zlodějem, proč ukradl i doklady o vydírání a obchodní papíry?

Všechno bylo tak zvláštní. Pocítil zoufalou bezmoc a nejistotu. Dělo se něco moc a moc zlého.

Přistoupil k oknu a díval se do zahrady. Kéž by si mohl o tom všem promluvit s někým, komu může věřit. Rozhodně neměl v úmyslu svěřovat se Quinbimu a Royceovi. V tuhle chvíli hrál s jejich zaměstnavatelem riskantní hru, a poslední, co by si přál, bylo udělat nějaký kopanec, o němž by se Clement Corvus okamžitě dozvěděl.

Dřív by se poradil s Victorií. Byla mimořádně bystrá, když šlo o dosazení jednotlivých kamínků do mozaiky, ale Victoria už nebyla, stejně jako Grantley, jediný další člověk, s nímž se mohl poradit. Nezůstal mu nikdo, komu by se dalo věřit.

Zaváhal. Vždycky tu ještě byl Thurlow, uvědomil si. To Victoria si ho zvolila za svůdce par excellence, aby kompromitoval různé mladé dámy, s nimiž počítali ve svém vyděračském plánu. Thurlow byl opravdu šikovný. Podle Victorie patřil k nejhezčím mužům v Londýně. A to si určitě myslely i ty nevinné mladé dívky, které svedl. Thurlow byl zároveň vášnivý hráč. Věčně potřeboval přísun peněz k pokrytí svých dluhů. Ale Victoria mu nikdy úplně nevěřila. „Loajalita hazardního hráče trvá jen do příští karetní hry,“ prohlašovala.

Vyvstala další nepříjemná myšlenka. Thurlow věděl o Grantleyovi. Sakra, co když to byl právě on, kdo Grantleye zavraždil? Tahle

příšerná eventualita ho pořádně vyděsila. Rozhodl se snad Thurlow pustit se do vyděračského byznysu sám? Třeba začal tím, že se nejprve zbavil prostředníka – Grantleye – a pak vybral věci ze sejfu, právě ty doklady, co předtím sám osobně ukradl těm mladým dámám. Připadalo mu značně nepravděpodobné, že by se Thurlow vyznal v náročné kasařině, ale na druhou stranu to nebylo úplně nemožné. Ovšem pořád ještě tu zbývala otázka Stalbridgeovy role v celé záležitosti.

Elwin začal mít pocit, jako by se propadal do pohyblivého písku. Všechno se zdálo tak ztraceně složité.

Otočil se na Quinbyho a Royce. „Mám plán. Za prvé se postaráte, aby se Stalbridge už v tomhle domě a nikde v mé přítomnosti neobjevil. Rozumíte?“

„Ano, pane,“ odpověděl poslušně Royce. Quinby pokrčil rameny.

Elwin uvažoval dál. Tak rád by uložil strážcům zabít Stalbridge i Thurlowa, aby se už cítil v bezpečí, ale nebylo to možné, protože Quinby a Royce byli Corvusovi muži. Tento král zločinu by asi nedovolil členům své organizace, aby na cizí pokyn zavraždili dva džentlmeny.

Corvus byl sice muž bez předsudků, nikdy neměl skrupule, přesto zabití dvou vážených mužů, z nichž jeden patřil mezi smetánku, by mohlo nebezpečně ohrozit jeho postavení. Takový čin by upoutal zájem Scotland Yardu. Corvus neměl žádný důvod brát na sebe takové riziko.

„Za druhé,“ pokračoval, „chci, abyste najali někoho, kdo nespustí oči z muže jménem Thurlow, bydlícího v Halsey Street. Předpokládám, že jeden z vás jistě zná osobu schopnou ujmout se takového úkolu?“

Quinby znovu pokrčil rameny.

Royce si odkašlal. „Znám chlápka, jmenuje se Klouzek, a tomu by takovýhle zaměstnání možná sedělo.“

To odpoledne krátce před druhou se u vchodu ozvalo rázné zabušení mosazného klepadla. Někdo stál na zápraží a dožadoval se vstupu.

Louise se zrychlil tep. Marně se snažila potlačit vzrušení a podivný chvějivý pocit v žaludku. *Soustřed' se na svou aktuální práci. Nedovol, aby tě něco rozptýlilo.*

Zahlédla, jak paní Galtová proběhla kolem otevřených dveří studovny a v rychlosti si otírala ruce o zástěru.

Ve dveřích se objevila Emma oblečená do starých šatů, které používala při práci ve skleníku. Oči jí svítily očekáváním.

„Zřejmě přišel váš pan Stalbridge,“ usmála se.

„Není to *můj* pan Stalbridge.“ Louisa rozvážně odložila pero, snažíc se vypadat lhostejně a klidně. „Ano, myslím, že to bude on. Řekl, že se tady dnes odpoledne zastaví, aby si vyzvedl svůj honorář.“

Emma se pobaveně zasmála. „Jako by Stalbridge potřeboval vaše peníze. Moc pochybuji, že tohle je pravý důvod jeho návštěvy.“

Vchodové dveře se otevřely a z dolní haly se k Louise donesl hluboký mužský hlas. Pocítila lehké mrazení. *Uklidni se. Jedná se přece o obchod, ne o milostnou schůzku.*

Záhy nato se objevila paní Galtová. Návštěvník na ni zřejmě udělal dojem, takže nedokázala skrýt svou zvědavost.

„Přišel za vámi nějaký pan Stalbridge, paní Bryceová,“ hlásila. „Prý ho očekáváte.“

Paní Galtová měla všechny důvody se o něj zajímat, usoudila Louisa. Doted' se v čísle 12 na Arden Square objevoval pouze jeden návštěvník mužského pohlaví, a to byl pan Rossmarten, Emmin pětadesátiletý obdivovatel ze Zahradní společnosti. Ti dva sdíleli vášeň pro orchideje. Jelikož Louisa už věděla dost o Emmině dobrodružné minulosti, byla přesvědčená, že v tomhle vztahu nehrály úlohu pouze orchideje. Nechyběla tu ani jiná vášeň, samozřejmě ve vší diskrétnosti.

„Uved'te ho prosím dál, paní Galtová,“ požádala hospodyni Louisa, která měla co dělat, aby se uklidnila. „A pak bychom si dali čerstvý čaj, když budete tak laskavá.“

„Ano, madam.“

Paní Galtová zamířila zpátky do haly. Ozvaly se mužské kroky.

Paní Galtová se znovu objevila na prahu: „Pan Stalbridge.“

Při pohledu na Anthonyho se Louise hluboko v nitru cosi sevřelo. Až dosud ho vídala pouze v zářících světlech plesových sálů nebo obklopeného stíny ztemnělého interiéru kočáru. Část jejího já si položila otázku, zda ten zneklidňující pocit, který zažívala v jeho přítomnosti, v denním světle zmizí. Ale Anthony byl stejně elegantní a nebezpečně přitažlivý v dokonale střiženém kabátě z tmavošedé vlny a s ním ladících kalhotách jako ve večerním společenském úboru. Ted' měl moderní proužkovanou vázanku na uzlu a u košile poslední módní výkřik – křídlový límeček. Tmavé vlasy sčesal z vysokého čela dozadu. Líbilo se jí, že je hladce oholený. Muži v poslední době hodně nosili knír, ale jí se tenhle nový styl nezamlouval.

Galantně se uklonil.

„Dámy,“ řekl zdvořile.

Paní Galtová se vytratila do kuchyně. Nastalo krátké ticho. Anthony s pobaveným výrazem vyčkával.

Louisa si konečně uvědomila, že Emma jí něco naléhavě naznačuje nenápadným pohybem ruky. Došlo jí, že jen sedí a zírá na Anthonyho. V rozpacích se konečně vzpamatovala a uvítala ho.

„Dobré jitro, pane Stalbridgi. Prosím, pojd'te dál. Lady Ashtonovou myslím znáte.“

„Samozřejmě.“ Anthony se sklonil nad Emminou rukou. „Je mi potěšením se s vámi znovu setkat, madam.“

„Pane Stalbridgi,“ Emma zareagovala svým obvyklým břitkým způsobem, „tak se přece posad'te, pane.“

„Děkuji.“

Zamířil ke zbývajcímu křeslu a s mírně povytaženým obočím pohlédl na Louisu, v očích němou otázku.

„To je v pořádku, pane,“ uklidnila ho. „Vysvětlila jsem Emmě nezvyklé okolnosti naší spolupráce. Můžete před ní mluvit o všem naprosto bez obav.“

Její slova Anthonyho zaujala.

„I vy máte zájem dokázat, že Hastings vkládá finanční investice do toho nevěstince?“ oslovil Emmu.

Ta se usmála. „Ne. To je čistě Louisin projekt, ale ráda jí pomůžu, jak jen to bude možné.“

„Tím, že jí zajistíte pozvání na různé večírky, aby mohla pátrat v domácnostech zainteresovaných osob?“

Tohle na Emmu zapůsobilo. „Jste nesmírně důvtipný, pane. Ano, tohle je jedna z možností, jak být užitečná.“

Louisa si delikátně odkašlala. „K jakému závěru jste došel po prohlédnutí těch vyděračských dokumentů, pane Stalbridgi?“

„Přečetl jsem si deníky a dopisy. Z nich jsem usoudil, že vydíral pět osob. Jak už mě včera večer napadlo, vyděračské peníze mu neplatily ty mladé dámy. V každém z těch případů byly cílem bohaté ženy z příbuzenstva, všechny chatrného zdraví.“

„Proč mu platily?“

„Aby uchránily pověst některé své mladé zkompromitované příbuzné.“

„Příšerné!“ Louisa se zamračila. „To Hastings je zkompromitoval? Musím uznat, že je docela hezký muž, ale že by v jeho věku ještě dokázal tak zapůsobit na mladičké dámy?“

„Tohle je právě jeden z důležitých aspektů situace,“ zamyslel se Anthony. „Každou z těch mladých žen zkompromitoval muž, jehož ve svých dopisech popisovaly jako *reckého boha se zlatými vlasy, nejkrásnějšího muže na tváři země a rytíře v zářícím brnění*. Všechny se shodly na jeho věku – ani ne třicátník.“

„Hastings má černé, teď už šedivějící vlasy a překročil čtyřicítku,“ poznamenala Emma.

„Takže v plánu vyděračů musí figurovat ještě jeden muž,“ usoudila Louisa.

„Ano,“ přitakal Anthony. „Musím okamžitě a anonymně vrátit všechny ty materiály jejich právoplatným majitelům a ujistit oběti, že vydírání skončilo. Ale tím zřejmě uzavřeme i naše další vyšetřování.“

„Samozřejmě,“ souhlasila Louisa. „Nemůžeme riskovat odhalení totožnosti obětí.“

„Ne.“ Anthony se setkal s jejím pohledem. „A taky by nám asi v žádném případě nechtěly pomáhat. Paní Bryceová, myslím, že nastala chvíle promluvit si o mém honoráři za služby, které jsem vám prokázal včera v noci.“

Louisa se napřímila, „Ano, jistě. Na kolik si ceníte svou práci?“

„Nechci vaše peníze. Potřebuju informace.“

„Prosím?“ ztuhla.

„Přišel jsem dneska k vám, abych vyložil karty na stůl. A za svou včerejší pomoc žádám, abyste udělala totéž.“

„Co máte na mysli?“

„Vysvětlil jsem vám, že díky náhrdelníku, který jsem objevil v sejfě, jsem došel k nezvratnému názoru, že Elwin Hastings zavraždil Fionu Risbyovou.“

„Ano, to jste skutečně řekl,“ zdvořile souhlasila.

„Vidím, že máte nějaké pochybnosti,“ poznamenal s náhle ledovým úsměvem.

„Odpusťte, že se vměšuji do vaší konverzace,“ ozvala se Emma, „ale chtěla bych Louise připomenout, že třeba máte *motiv* k obvinění Elwina Hastingsa. A to není úplně stejné jako důkaz, že ji zabil.“

Anthony okamžitě pochopil, kam míří, a krátce přikývl. „Ano, samozřejmě. Zajímá vás, zda mě znepokojuje, že mi ty dávné pomluvy znemožňují poohlédnout se po nevěstě v jistých kruzích. Došla jste k závěru, že jsem se možná rozhodl zatáhnout do toho zločinu někoho jiného, abych očistil své jméno.“

Louisou otrásla slova *poohlédnout se po nevěstě*.

Emma povytáhla obočí. „Musíte uznat, že tahle možnost se nedá úplně vyloučit.“

Anthony neuhnul pohledem a hleděl jí přímo do očí. „V tomhle okamžiku vám mohu jen dát své slovo, že to není ten případ. Včera večer jsem našel důkaz, který jsem potřeboval, abych sám sebe přesvědčil o tom, nač už delší dobu myslím.“

„Ten náhrdelník,“ vyhrkla Louisa.

„Ano.“ Otočil se k ní. „Pro mě je to důkaz, že Elwin Hastings zavraždil Fionu, ale zbývá ještě jedna otázka, na niž chci najít odpověď.“

„A ta je?“ zajímala se Louisa.

„Jsem si zcela jistý, že ji zabil, ale nemám tušení *proč*. Fionu Risbyovou a Elwina Hastingsa nespojuje nic jiného, než že se oba zúčastnili stejného plesu tu noc, co zmizela.“

„Na tom plese musela být spousta lidí,“ usoudila Louisa. „Proč jste zůlil podezřelý právě na Hastingsa?“

„Vyskytlo se několik aspektů, které vzbudily mou zvědavost. První byla smrt jeho ženy vzápětí po Fioně. Sebevražda dvou žen z vyšší

společnosti, provedená úplně stejným způsobem v rozpětí jediného týdne, mi připadala jako mimořádná náhoda.“

Louisa nervózně ťukala špičkou pera do psací desky. „Ta druhá žena mohla najít inspiraci v té první. Žena v návalu hluboké melancholie si náhodou přečetla zprávu o sebevraždě jiné nešťastnice a rozhodla se sejít ze světa stejným způsobem.“

Emma se zamračila. „Sice jsem ji moc dobře neznala, ale musím přiznat, že mě loni Victoriina smrt docela šokovala. Podle mých vzpomínek rozhodně nevypadala jako žena, která by si chtěla vzít život.“

„I já měl takový dojem,“ přidal se Anthony. „A tím víc jsem přesvědčený, že ani Fiona by nikdy nic takového neudělala.“

Dveře se znovu otevřely a vešla paní Galtová. Tác s čajovou konvicí postavila na stůl před Emmu. „Naliju ho sama, paní Galtová, děkuju vám.“

„Ano, madam.“

Nikdo nepromluvil, dokud paní Galtová nevyšla z pokoje a nezavřela za sebou dveře.

Louisa pohlédla na Anthonyho. „Říkal jste, že ta ‚sešlost‘ dvou sebevražd záhy po sobě vzbudila vaši pozornost.“

Zapadl hlouběji do křesla a pozoroval ji přes své sepjaté prsty. „V tom měsíci došlo vlastně ke třem sebevraždám. Třetí spáchala Joanna Barclayová, žena, co zabila lorda Gavina. Možná si na její jméno vzpomenete. Ta vražda vyvolala velký poprask v tisku.“

Louisa úplně ztuhla. Celé tělo jako by jí provrtaly rampouchy strachu. Neodvážila se pohlédnout na Emmu.

„Ano,“ vydralo se jí z hrdla. „Myslím, že jsem o té sebevraždě něco zaslechla.“

Na víc jí nestačil dech. Dávná hrůza se začala vykrádat z hlubokých stínů, odkud nepřestávala vykukovat. *On přece nemohl znát její totožnost!* Pro svět byla Joanna Barclayová mrtvá. Společnost už dávno zapomněla na senzací vyvolanou smrtí lorda Gavina.

Ale lord Gavin měl příbuzné. Byl ženatý. Zůstala po něm vdova. Lady Gavinová se v současnosti samozřejmě neobjevovala na společenských večírcích, protože dosud jí neskončilo období smutku. Přesto se někde nacházela, někde existovala. Třeba ji Anthony znal a přátelil se s ní. Možná došel k závěru, že mezi smrtí Fiony a Victorie

existuje nějaká souvislost. Co když pokládá za nezbytné pustit se do vyšetřování sebevraždy Joanny Barclayové...

„Paní Bryceová?“

Trhla sebou při zvuku Anthonyho hlasu. Pozoroval ji znepokojeným, zkoumavým pohledem.

„Promiňte,“ spěšně se omlouvala. „Jen jsem se zamyslela nad tím, co jste říkal, pane.“

Emma na ni vrhla starostlivý pohled. „Není vám dobře, drahá?“

„Ne, vůbec ne.“ Násilím zahnala svůj chaotický strach hluboko do nitra. *Vzpamatuj se. Nepopouštěj uzdu svým představám. Tuhle situaci musíš přece zvládat postupně, krůček po krůčku.*

„Prosím, pokračujte ve svém výkladu, pane,“ vybídla ho vyrovnaným hlasem. „Jak to bylo s tou třetí sebevraždou?“

Nepřestával ji mlčky pozorovat. Nelíbil se jí ten chladně kalkulující výraz v jeho očích. Nakonec nepatrně naklonil hlavu, jako by přijímal její vysvětlení.

„Trochu jsem se zajímal o ten případ sebevraždy slečny Barclayové a podnikl jsem jistá šetření, ovšem došel jsem k závěru, že se smrti Fiony nebo Victorie Hastingsové nijak nespojují. Slečna Barclayová byla majitelka knihkupectví. Neměla nic společného se světem salonů, a nijak se neprokázalo, že by ji Hastings znal. Slečna Barclayová se specializovala na vzácné a drahé knihy. Její klientelu tvořili převážně sběratelé. Hastings se o knihy nezajímá.“

Zašel tak daleko, že sháněl informace. Cítila, jak jí spodnička zvlhla studeným potem. V horečném úsilí zklidnit nervy si sundala brýle a začala leštit skla kapesníkem.

„Hm,“ broukla v opětovném zamyšlení.

„Jak si vzpomínám,“ ozvala se znovu Emma, vyrovnaná a klidná jako vždycky, když došlo k nějaké krizi, „bulvární tisk jasně psal, že na smrti slečny Barclayové nebylo nic záhadného. Dotyčná měla velmi silný motiv vzít si život. Musela vědět, že by za vraždu lorda Gavina skončila ve vězení. Očividně nesnesla pomýšlení na to, co by ji čekalo.“

„Jistě.“ Anthony znovu propletl prsty. „Proto jsem se o tuhle sebevraždu přestal zajímat.“ Nespustil oči z Louisy. „Ale sebevraždy Fiony a paní Hastingsové mě nenechaly v klidu, a tak jsem se pustil do shánění informací, tentokrát týkajících se obchodních záležitostí Elwina Hastings.“

Louisa si okamžitě přestala leštit skla. Zvědavost zvítězila nad strachem. Znovu si nasadila brýle. „Našel jste něco, co ve vás vzbudilo podezření?“

„Bohužel ne. Hastings se v době smrti těch žen sice angažoval v jednom ze svých investičních konsorcií, ale nepodařilo se mi nalézt jakoukoli spojnici mezi Fionou a jeho finančními transakcemi.“

Louisa si mírně odkašlala. „Odpusťte, že se o tom zmiňuju, ale musím. Existuje nějaká možnost, že by mezi Fionou a panem Hastingsem existoval intimní vztah?“

„Naprosto žádná.“

Tak rozhodné popření nedovolovalo další argumenty. „Ano, rozumím,“ přikývla.

„Hovořil jsem s několika lidmi, kteří viděli Fionu a paní Hastingsovou té noci na plesu. Manželé Hastingsovi se očividně šli do zahrad nadýchat čerstvého vzduchu. Fiona byla viděna, jak se vzdaluje z plesového sálu. Byla sama a taky odešla do zahrady.“

Emma mu podala šálek s čajem. „V zahradách byla toho večera asi spousta lidí.“

„Máte pravdu.“ Anthony převzal šálek s podšálkem a obojí postavil na stolek vedle svého křesla. „V každém případě si někdo všiml, že Hastingsovi později opustili zahradu, nechali si přistavit svůj kočár a téměř okamžitě odjeli.“

„A slečna Risbyová?“ vyhrkla Louisa.

Anthony sevřel čelist. „Tu už nikdo živou nespasil.“

„Nechápu. Chcete říct, že si nikdo nevšiml jejího návratu do plesového sálu?“

„Ano, paní Bryceová, přesně tohle říkám. Sama vyšla do zahrady a nikdy se nevrátila. Když ji za úsvitu vytáhli z vody, byla oblečená do šatů, které měla na plesu. Náhrdelník ovšem zmizel. Předpokládalo se, že zůstal na dně řeky.“

Emma si nepřítomně zamíchala čaj. „Tyhle detaily jsem neslyšela.“

„Z očividných důvodů se Risbyovi snažili chránit si co nejvíc soukromí,“ vysvětlil jí Anthony.

„Pokračujte,“ vybídla ho Louisa, teď plně zaujatá. „Existovala nějaká jiná vodítka, která vás nutila hledat spojitost mezi oběma ženami?“

„Při pitvě se zjistilo, že Fiona dostala ránu do hlavy. Došlo se k závěru, že se při pádu udeřila o kámen nebo nějakou jinou překážku pod vodou, ale o jiných možnostech nepadlo ani slovo.“

Louisa potlačila zachvění. Napadly ji i další způsoby, jak lze utržit ránu do hlavy. Například pohrabáč dokázal způsobit těžké, smrtelné zranění.

Jazykem se dotkla náhle okoralých rtů. „Jiné stopy jste nenašel?“

„Ne,“ přiznal. „Nakonec jsem byl nucen toho pátrání nechat.“

„Nechápu. Jestli je to tak, co vás včera večer vedlo k takovému riskantnímu kroku, jakým je vloupání do Hastingsova sejfu?“

„Ta údajná sebevražda muže jménem Phillip Grantley, k níž došlo před dvěma týdny.“

Louisa pohlédla tázavě na Emmu. Potřebovala vysvětlení, ale Emma jen zavrtěla hlavou, jako že to jméno jí nic neříká. Grantley tudíž nepatřil mezi vybranou společnost.

Louisa se otočila na Anthonyho. „Kdo byl Phillip Grantley?“

„Od svého informátora vím, že se Grantley velmi dobře znal s Elwinem Hastingsem. Zřejmě s ním obchodoval. Hastings se nacházel v polovině příprav dalšího investičního konsorcia, přesně jako loni, když zemřela Fiona a paní Hastingsová. Tyhle další náhody mě příliš zaujaly, než abych je mohl ignorovat.“

Louise to došlo. Projelo jí silné vzrušení. „Tak proto jste se tenhle poslední týden zúčastnil stejných plesů a recepcí jako já. Oba jsme sháněli informace o dalších členech Hastingsová investičního konsorcia,“ vydechla dychtivě.

„Ano.“ Pousmál se. „Všiml jsem si vás, když jsem se s vámi téměř srazil před knihovnou lorda Hammonda.“

Právě zvedla svůj šálek, ale při jeho slovech ho v šoku znovu postavila s hlasitým cinknutím na talířek. „O čem to mluvíte?“

„O té plesové noci u Hammonda jste se tajně vkradla do knihovny sotva třicet vteřin poté, co jsem se tam podobným způsobem dostal já.“

„Byl jste *uvnitř*, když jsem tam vešla?“ Užasle na něj zírala.

„Ukryl jsem se za draperií. Připadal jsem si trapně. Nevzpomínám si, kdy jsem se naposled musel takhle skrývat.“

„Dobré nebe!“ Louisa se zaklonila v křesle. „Opravdu jste byl v knihovně, když jsem ji prohledávala? Byla jsem si tak jistá, že mě nikdo nevidí.“

„Zřejmě si dovedete představit, jakou zvědavost jste ve mně vzbudila,“ přiznal se. Upřeně ji pozoroval.

„A později ten večer jste žádal, abyste nám byl představen,“ poznamenala Emma.

Tehdy s ní poprvé tančil, pomyslela si Louisa roztouženě. Ten večer, kdy si dovolila trochu snít.

„Když jsem si o pár večerů později všiml, že jste vyklouzla ze sálu, abyste se dostala do Wellworthovy knihovny,“ pokračoval s očima stále upřenýma na Louisu, „napadlo mě, že se oba zajímáme o Hastingse. Včera v noci jste mou teorii potvrdila. Myslím, že nastal čas podělit se o své poznatky.“

„Hm,“ zněla jediná Louisina odpověď.

„Než budeme pokračovat,“ dodal, „mám jednu otázku. Vzhledem k tomu, co všechno jsem vám svěřil, bych ocenil vaši odpověď. Vlastně si myslím, že si ji zasloužím.“

„Chcete vědět, proč pátrám po Hastingsových finančních aktivitách, co?“ zeptala se.

„Za stávajících okolností logická otázka.“

Logická či ne, musí na ni odpovědět, rozhodla se. Kdyby to neudělala, pravděpodobně by odmítl spojit síly. A jí bylo teď naprosto jasné, že s jeho pomocí dokáže dovést své pátrání do konce. Touze napsat reportáž o dvou vraždách ve vysoké společnosti se nedalo odolat.

„Tak dobrá, pane, udělám to, ovšem pod jednou podmínkou.“

Emma našpulila rty. „Louiso, nejsem si úplně jistá, že je to dobrý nápad.“

„Odpusťte,“ omlouvala se Louisa, „ale cítím, že nemám jinou volbu.“ Pohlédla na Anthonyho. „Souhlasíte?“

„Záleží na té podmínce.“

„Přejete-li si v téhle věci mou pomoc, musíte souhlasit s partnerstvím.“

Anthony mírně přimhouřil oči. „Cože? Chcete se angažovat v záležitosti vraždy, paní Bryceová?“

„Chci vám pomoci při vyšetřování činností pana Hastingse,“ opravila ho. „Nejsem dosud přesvědčená o pravdivosti vašeho tvrzení, že Hastings dvakrát vraždil. Nicméně jste vzbudil mou zvědavost, takže mám zájem do celé té věci proniknout hlouběji.“

„Proč byste mi ksakru měla pomáhat při pronásledování zabijáka? Je to nebezpečná práce.“

„Jistě, velmi nebezpečná,“ vložila se do toho Emma. „Louiso, vážně si myslím, že byste se do toho neměla pouštět. Už takhle dost riskujete.“

Rozhostilo se krátké ticho. Anthonyho teď zaujala Emma.

Něco vycítil, uvědomila si Louisa. V tuhle chvíli už nemá jinou volbu.

„Tak dobrá, pane.“ Složila ruce na psací podložce. „Všechno vám povím, ale musím vás upozornit, že vám nezbyvá než spolupracovat. Jestli ne, pak v nejbližší budoucnosti budeme určitě o sebe zakopávat.“

Anthony ji upřeně pozoroval. „Paní Bryceová, jste tolik znuděná společností, že se pouštíte do tak vážných rizik, jen abyste se pobavila?“

„Povím vám něco, co ví jen velmi málo lidí. Emma k nim patří. Další je redaktor a vydavatel *Létajícího reportéra*.“

„Toho plátku? Co proboha můžete mít společného s nějakým odporným bulvárem, který vydělává na nechutných senzacích?“

Takovouhle reakci přece očekávala, připomněla si. Přesto ji jeho nelíčené opovržení mrzelo a zároveň rozladilo.

„Jen abyste byl v obraze,“ poznamenala ledově, „jsem dopisovatelkou toho nechutného plátku.“

Anthony znehybněl. Takhle ho dosud nezažila. Snažila se z toho obratu události získat nějakou satisfakci. Jeho názor na ni nepochybně klesl až k nule, ale aspoň se jí podařilo ho důkladně uzemnit. Měla pocit, že něco takového se mu často nestávalo.

„Vy jste dopisovatelka?“ opakoval zcela neutrálním hlasem.

„Tajná dopisovatelka,“ upřesnila. „Píšu pod pseudonymem I. M. Phantom.“

„Jo, co jsem si zasloužil, to mám.“ Potrásl hlavou a zkrřivil rty v slabém úsměvu.

Rozpálilo ji to. „Mé povolání je vám k smíchu, pane?“

„Spíš mě překvapuje.“ Odmlčel se. „Moje sestra bude určitě nadšená ze setkání s vámi.“

Okamžitě se jí rozjasnil obličej. „Tak ona čte moje články?“

„Samozřejmě. Ale to není jediný důvod, proč se s vámi moc ráda seznámí. Myslím, že vy dvě máte hodně společného.“

„Nechápu. Vaše sestra je taky novinářka?“

„Ne, ale má podobné povolání, kde musí jako vy skrývat svou pravou identitu.“

„Co dělá?“ Tohle sdělení vzbudilo Louisin zájem. V životě nepoznala jinou ženu, která taky přijala falešnou identitu.

„Píše divadelní hry pod jménem E. G. Harris.“

„Znám její hry.“ Louisa stěží potlačila vzrušení. „Hrají se v divadle Olympia. Ted' dávají *Noc v Sutton Lane*. Minulý týden jsem na tom byla. Je tam několik úžasně napínavých momentů včetně té scény s potápějící lodí.“

„Znám ji.“

„Obvykle to bývá tak, že hrdinka se musí rozhodně utopit, protože se zapletla do nedovoleného milostného vztahu, a každý ví, že tyhle pokoutní svazky v citových dramatech vždycky končí špatně. Ale tady se v poslední minutě nečekaně objeví muž a zachrání ji.“ Louisa si povzddechla. „Bohužel to není Nigel, muž, jehož milovala.“

„Pokud vím, Nigel už byl ženatý,“ připomněl jí Anthony.

„Ano, ale nevěděl to. Myslel si, že jeho žena je mrtvá, a ona zatím živořila v blázinci, kam ji dal zavřít jeho proradný bratr.“

„Ujišťuju vás, že jsem tu hru viděl, paní Bryceová. Nemusíte mi vyprávět její obsah.“

Zrudla rozpaky. „Jistě, omlouvám se.“

Emma se zasmála. „Louisa hry vaší sestry velice obdivuje, pane.“

„Pozoruju.“ Anthony povytáhl obočí. „A já jsem náhodou četl několik vašich nových reportáží, paní Bryceová.“

„Překvapuje mě, že se přiznáváte ke čtení něčeho, co vyšlo v *Létajícím reportéru*.“ Nicméně jí to udělalo radost. Četl její práci.

„Reportér má dvě kategorie čtenářů,“ suše poznamenal. „Ty, co se přiznají, že ho čtou, a ty kteří se k tomu nepřiznají. A tohle platí zvláště od doby, kdy se v něm začaly objevovat příspěvky I. M. Phantoma. Upřímně vám blahopřeju, paní Bryceová. Podařilo se vám šokovat společnost v řadě případů, kdy jste odhalila skandály na vysokých místech.“

Pocítila náhlou potřebu se hájit. „Já se nezajímám o skandály jen pro tu senzaci, kterou vyvolají. Motivuje mě snaha vidět, že zvítězí spravedlnost, pane.“

„Spravedlnost?“

„Lidé pohybující se ve vyšších společenských kruzích často zneužívají svého privilegovaného postavení a moci. Využívají ty, co jsou slabší než oni, protože dobře vědí, že sami za své zločiny pravděpodobně nezaplatí.“

„Chápu. Prostě cítíte povinnost pomáhat spravedlnosti tím, že takové lidi odhalíte?“

„Víc toho udělat nemůžu.“ Rozpřáhla ruce. „Každý ví, že je prakticky nemožné, aby Scotland Yard vedl vyšetřování v salonním

světě. Všechny dveře jsou zavřené a neexistuje způsob, jak je otevřít. Sám jste řekl, že policie vůbec nemá možnost prohledat Hastingsův dům.“

„To je pravda. Nicméně –“

„Díky Emmě mám výlučné postavení,“ pokračovala. „Mohu se pohybovat v nejlepších společenských kruzích, aniž na sebe upoutám pozornost.“

Zaletěl pohledem k Emmě.

Ta nalila další čaj. „Musím přiznat, že je to zajímavé.“

„Aby bylo jasno, jsem hrdá na přesnost své práce,“ prohlásila Louisa rozhodně. „Než napíšu reportáž, všechno důkladně prozkoumám a ověřím. Způsobit bolest nebo ponížení někomu nevinnému by bylo to poslední, co bych chtěla.“

„Tak dost.“ Anthony zvedl ruku. „Nepochybují o vašem cíli nebo vašich úmyslech, paní Bryceová.“

Trochu se jí ulevilo.

„Jen si říkám, jak jste se dostala ke svým informacím,“ pokračoval. „Mohu předpokládat, že jako novinářka máte své informátory?“

„Jistě.“ Znovu zpozorněla.

„Rád bych znal jméno osoby, která vás přivedla na Hastingsovu stopu.“

Na okamžik se zamyslela. Miranda Fawcettová si vychutnávala svou roli tajného zdroje informací pro dopisovatelku tisku. Ta by se nepochybně dala přemluvit, aby Anthonymu pomáhala při jeho vyšetřování, pokud by ji přesvědčil, že mu může věřit.

„Moje informátorka třeba bude svolná vám pomáhat, ale nemůžu vám to zaručit,“ upozornila ho.

V Anthonyho očích kmitla slabá naděje. „Rozumím.“

Louisa sepjala ruce na stole. „Řeknu vám to na rovinu, pane,“ prohlásila chladně. „Tenhle rozhovor skončí tady a teď, jestli neuzavřeme v téhle záležitosti rovnocenné partnerství.“

Nebezpečně přimhouřil oči. „Tohle řešení se mi nezdá moudré, paní Bryceová.“

„Myslím, že jinou volbu nemáte, pane Stalbridgi.“

10

Deset minut nato seběhl ze schodů čísla dvanáct, přešel ulici a pokračoval parčíkem uprostřed náměstí. Jeho rozpoložení se rozhodně nedalo nazvat dobrou náladou.

Louisa pracovala jako dopisovatelka *Létajícího reportéra*. Tahle informace ho uvedla v úžas. Nikdy neslyšel o ženě reportérce, natož takové, co čerpala náměty z vybraných společenských kruhů.

Její ohromující povolání vysvětlovalo spoustu věcí, které v posledních dnech vzbudily jeho zvědavost, včetně jejích tajných nájezdů do Wellworthovy a Hammondovy knihovny a zájmu o Hastingse. Vysvětlilo i její nemoderní oblékání, brýle a nudnou konverzaci při každé společenské události, kterou navštívila. Louisa dělala všechno pro to, aby si jí lidé nevšimli. Ať se jí to líbí či ne, teď přijde o část své vzácné anonymity, protože její jméno začnou spojovat s jeho. Docela by ho zajímalo, jak si s tím poradí.

Prošel hradbou stromů a ocitl se na malé mýtině uprostřed parku. Minul dvě zelené lavičky z tepaného železa a sochu nymfy. Na druhém konci parku, kde končil trávník, přešel další ulici, zahrnul za roh a vešel do úzkého průchodu, odkud se dostal na rušnou ulici. Tam po krátké úvaze zavrhl úmysl přivolat si drožku. Potřeboval ze sebe setřást trochu toho zklamání, které mu Louisa připravila, když mu vnutila pracovní partnerství.

Nechtěl ji do téhle záležitosti zatahovat, ale jak se ukázalo, neměl na výběr. Dala mu jasně najevo, že se Hastingsovi podívá na zoubek, ať s jeho pomocí či bez ní. Ted' mohl udělat jen to, že z ní nespustí oči. A to zřejmě nebude snadné.

„Nedělám si sebemenší iluze, že se mi podaří vám tenhle podnik rozmluvit,“ prohlásila Emma, „přesto to musím zkusit. Uvědomujete si všechna rizika, která na sebe berete?“

Louisa se zvedla a přistoupila k oknu s výhledem do zahrady. „Riskovala jsem už předtím.“

„Ale ne takhle. Nikdy jste se nepustila do vyšetřování vraždy.“

„To je přesně to, proč si nemohu tuhle příležitost nechat ujít. Příběh o šokujících vraždách dvou žen z vysoké společnosti, které mohou mít souvislost s Elwinem Hastingsem, je námět, který se prostě nedá opominout. Muži Hastingsova typu jen zřídka platí za své zločiny. A tady se naskýtá možnost jednoho z nich dostat před soud.“

„Nevíte jistě, že Hastings někoho zavraždil. Vyslechla jste jen názor pana Stalbridge. On může mít vlastní důvody, proč na někoho svalit vinu.“

Louisa se zadívala do zahrady. „Nezdá se mi, že tohle vyšetřování podniká jen pro očistění svého jména, Emmo. Upřímně řečeno, myslím, že mu ani za mák nezáleží na tom, jaký si o něm společnost udělá obrázek. Nejspíš je opravdu přesvědčený, že Hastings zavraždil Fionu. Je odhodlán pomstít její smrt.“

„Možná mu chcete přiřknout tak šlechetné motivy jen proto, že byste ráda věřila, že vy dva máte něco společného,“ upozornila ji delikátně Emma. „Oba přece hledáte spravedlnost.“

„Možná máte pravdu,“ Louisa se otočila od okna. „Tak či onak, jsem rozhodnutá se do toho pustit.“

„Nechci, abyste mě špatně pochopila, má milá, k vaší práci dopisovatelky chovám jen obdiv, ale obávám se, že v té honbě za spravedlností ve světě salonů jste se unáhčila.“

„Chápu vaše obavy a slibuju, že budu opatrná.“

Emma si povzddechla. „Žene vás starý vztek a strach z lorda Gavina. Ten muž je sice mrtvý, přesto vás stále pronásleduje.“

„O to se spolu nebudeme přít. Co se minulý rok událo, je zlý sen, který ve mně zůstane do konce života. Možná jsem tomu strachu

dovolila postrčit mě do nějakého riskantního podniku. Zároveň se nedokážu zbavit pocitu, že dělám to, co jsem chtěla udělat. Moje práce coby I. M. Phantoma ve mně uspokojuje něco, co by mi nic jiného nemohlo poskytnout.“

„Takže jste pevně rozhodnutá pokračovat v tom, co jste si domluvila s Anthonym Stalbridgem?“

„Nemám jinou volbu.“ Louisa zaťala prsty do okenní římsy. Chvilí mlčela. „Musel ji velice milovat, Emmo.“

Anthony vystoupal po schodech ke vchodu do velkého domu na Brackton Street. S obavou, co ho čeká, zabušil lesklým měděným klepadlem na dveře. V hale se okamžitě ozvaly kroky. Dveře se otevřely a za nimi stál vysoký, hubený šedovlasý muž v livreji. „Dobrý den, pane Stalbridgi. Račte jít dál.“

„Dobré odpoledne, Shuttle.“ Anthony vstoupil do haly a odhodil klobouk na stolek s mramorovou deskou. „Doufám, že jste v pořádku.“

„Těším se výbornému zdraví, děkuju vám, pane.“ Shuttle zavřel dveře. „Vaše matka a sestra jsou v knihovně, a váš otec samozřejmě ve své dílně.“

„Díky.“

Anthony prošel halou a zastavil se u otevřených dveří knihovny. Už napřed se obrnil proti výtkám. V místnosti byl velký stůl a malířský stojan, oba natočené tak, aby na ně vysokými okny s výhledem do rozlehlých zahrad dopadalo co nejlepší světlo. Jeho matka Georgiana stála u malířského stojanu se štětcem v ruce. Slunce zvýraznilo stříbro v jejích tmavých vlasech. Vysoká žena vznosné postavy se blížila šedesátce. Její šaty chránila barvou potřísněná zástěra. Clarice seděla u stolu a probírala se kupou papírů popsaných jejím rukopisem. Zřejmě si pročetla svou nejnovější hru pro Olympii, usoudil. Záplava rudých kadeří rámovala její drobný obličej s modrýma očima.

„Dobré odpoledne, dámy,“ ozval se z prahu dveří. „Jak vidím, obě máte napilno. Nebudu rušit.“ Couvl. „Jen jsem se zastavil na pár slov s otcem.“

„Tony.“ Clarice náhle vzhledla. „Okamžitě se vrať. Neopovažuj se vypadnout, dokud nám nepodáš patřičné vysvětlení.“

„Promiň,“ Anthony už ustoupil do chodby. „Teď dost spěchám. Možná později.“

„Ne, později ne,“ ozvala se Georgiana, která teď odložila malířský štětec. „Před celou hodinou tady byla tvoje babička a všechno nám pověděla.“

V duchu zaklel. Jeho babička, lady Paynová, byla nezdolná žena, která opravdu dělala čest svému jménu. Kam až jeho paměť sahala, její hlavní životní náplní bylo plést se do rodinných záležitostí. Tímhle jejím vměšováním si postupně prošli všichni, ale v poslední době svou pozornost zaměřila na něj. Popravdě řečeno nebyla sama. V těchto dnech jako by celý rodinný klan soustředil nepochybně dobře myšlený zájem pouze na jeho osobu. Naštěstí jediní členové rozvětvené Stalbridgeovy rodiny, žijící v současné době ve městě, byli jeho babička, matka, otec a sestra. Přesto vzhledem k inteligenci ostré jak břitva a obrovské síle vůle, charakterizující prakticky každý výhonek Stalbridgeova rodinného stromu, se nebylo co divit, že se v posledních dnech snažil vyhýbat všem čtyřem příbuzným, náhodou právě přebývajícím v Londýně, jak jen to šlo.

„Je to pravda?“ Clarice neskrývala zvědavost. „Vážně jsi včera v noci zmizel z plesu u Hastingsových s nějakou tajemnou vdovou jménem Bryceová a odvezl ji s sebou ve svém kočáru?“

Svou sestru miloval. Byla o několik let mladší, bystrá, vtipná, soucitné povahy a celkem zábavná, ale měla neutuchající zájem o dramaticko, zřejmě logický u autorky divadelních her.

„Paní Bryceová a já jsme z toho plesu odešli spolu.“ Pečlivě volil slova. „Ale sešli jsme ze schodů a docela normálně nasedli do kočáru. Pokud si vzpomínám, o nějakém útěku nemůže být řeč. A teď mě laskavě omluvte, půjdu najít otce.“

„Počkej, musíš nám o ní povědět víc,“ trvala na svém Georgiana. „Kdo je to? Z jaké rodiny pochází? Co se stalo panu Bryceovi? Tvá babička se toho o ní moc nedozvěděla. Ví jen to, že paní Bryceová je vzdálená příbuzná lady Ashtonové a že nemá cit pro módu.“

„Takový nedostatek informací musel babičku hrozně zklamat, co?“ zasmál se Anthony.

„Vážně nosí brýle, i když jde na ples?“ zajímalo Clarice.

„Ano,“ přisvědčil.

„A jak je to s tím jejím manželem?“ chtěla vědět Georgiana.

„Nevím, co se stalo s panem Brycem,“ přiznal. „Důležité je, že už tady není.“

„Babička říká, že paní Bryceová nenosí smutek, takže manžel jí musel umřít tak před třemi čtyřmi lety,“ usoudila Clarice.

„Ano, dalo by se to předpokládat,“ souhlasil Anthony.

„Podle tvé babičky paní Bryceová nevypadá na to, že by měla nějaké vlastní peníze,“ poznamenala matka. „Lady Ashtonová si ji zřejmě vzala k sobě z laskavosti srdce.“

„Možná,“ přikývl Anthony. „Ale teď mě vážně omluvte –“

„Jaká je?“ vybuchla Clarice.

Anthony se dlouze zamyslel.

„Nekonvenční,“ dospěl nakonec k závěru.

„V jakém smyslu?“ Clarice se nedala odbýt. „Potřebujeme detaily, Tony. Vždyť tohle je první žena, o níž jsi od Fioniny smrti projevil zájem. Říct nám něco o ní je to nejmenší, co můžeš udělat.“

„Kromě jiného obdivuje tvoje hry.“

„Řekl jsi jí, že píše pro Olympii?“ Clarice překvapeně vykulila oči.

„Docela ji potěšilo, že hrdinka *Noci v Sutton Lane*, co měla tajný poměr, se na konci příběhu neutopila, i když muž, který ji zachránil, nebyl ten, který ji svedl.“

„Nemohla jsem nechat Nigela, aby ji zachránil,“ vysvětlila mu Clarice. „Už byl ženatý.“

„Snažil jsem se jí to vysvětlit.“ Konečně se mohl vzdát.

Po schodech vystoupil do horního patra a dlouhou chodbou došel k velké místnosti v zadní části domu. Architekt navrhl tenhle prostor pro hlavní ložnici spojenou s obývacím pokojem, ale kam až Anthonyho paměť sahala, vždycky fungoval jako otcova dílna.

Horní chodbou se rozlehlo tlumené cinknutí kovu o kov. Tenhle známý zvuk si dobře pamatoval z dětství. V dílně strávil nespočetné hodiny. Když aktivně nepomáhal otci s nějakým projektem, trávil spoustu času hraním s jedinečnými hodinovými strojky a mechanickými hračkami, které mu otec vyrobil. Bylo skvělé mít otce vynálezce, pomyslel si. Život nikdy nebyl nudný.

„To jsi ty, Clarice?“ Marcus Stalbridge stál zády ke dveřím. Neotočil se. „Ještě jsem nedokončil ten projekt na tvůj hořící dům. Mám menší problém s chemikáliemi, co vytvářejí kouř. Byl by moc hustý a publikum by přes něj nevidělo, co se děje na jevišti.“

Anthony zavřel dveře a s rukama zkříženýma na hrudi se jedním ramenem opřel o stěnu. „Clarice se chystá podpálit nějaký dům?“

„Tony! Je načase, že ses objevil.“ Marcus odložil šroubovák a rychle se otočil. „Už je to pár hodin, co jsem poslal ten vzkaz. Kde jsi sakra byl?“

V těžké kožené zástěře, umaštěné košili a kalhotách a v důkladných botách vypadal jeho otec jako přístavní dělník nebo

tesař, pomyslel si Anthony. Rozhodně nepředstavoval typický obrázek anglického džentlmena s dlouhým a úctyhodným rodokmenem.

Marcus získal vzdělání inženýra. Podle vyprávění těch, kdo ho v mládí znali, vynalézal nejrůznější věci div ne od chvíle, kdy se vyškrábal z kolébky. Teď to byl šedesátník s velkýma, zručnýma rukama a vyhraněně modelovanými rysy. Když ho stravoval nějaký nápad týkající se nového vynálezu, v jeho zelenozlatých očích se objevil znepokojivě pronikavý pohled. Jindy působil nevýrazně a jakoby nepřítomně. Všichni ten výraz znali. Znamenal, že Marcus sní o novém vynálezu.

„Omlouvám se, pane,“ ozval se Anthony. „Měl jsem toho dnes hodně, a když jsem dorazil, moc se mi nedařilo dostat se ze spárů těch dvou inkviziterek v dolním patře.“

Marcus si otřel ruce do hadru. „Je mi jasné, že tvá matka a sestra tě zavalily spoustou otázek. Před chvílí nás poctila návštěvou tvá babička.“

„Slyšel jsem. Povězte mi něco o tom hořícím domě.“

„Zase jeden z jejich nápadů, jak vyvolat senzaci. Tvá sestra tvrdí, že soupeření nabývá na síle. Každé divadlo ve městě se snaží přetrumfnout ty druhé dramatickými scénami na jevišti. Duchové, bouře, vykolejené vlaky, otáčivé věže a další a další výstřednosti se stávají docela běžnými jevy. A oheň prý nikdy nepřestane publikum okouzlovat.“

„Soudím, že překonat senzaci potápějící se lodi v její poslední hře nebude snadné. Ta scéna je tak realistická, až si kritici stěžovali, že se zmáčeli.“

„Fí!“ Marcus si s opovržením odfrkl. „Kritici si pokaždé najdou něco, nad čím ohrnou nos. Zato diváci šílí nadšením.“

„Takže teď chce na jevišti spálit dům?“

„Ano. Hrdina musí zachránit dítě, které zůstalo v plamenech.“

„To bude určitě vzrušující.“

Marcus zkrivil rty. „Ale obávám se, že ne tak, jak si Clarice představovala. Majitelé Olympie dost znervózněli, když je seznámila se svým plánem použít na jevišti skutečné plameny. Přišel jsem ovšem na jednu alternativu, která by mohla vyjít. Sestává z řady světel připomínajících oheň a spousty kouře.“

„Už se na to těším.“

„Když mluvíme o senzacích, tvoje babička nás informovala, že ty a jakási vdova, paní Bryceová, jste se o jednu takovou vlastní malou senzaci postarali včera v noci. Co se stalo? Domníval jsem se, že ses plně soustředil na vyšetřování Hastingse. Změnil jsi snad názor?“

„Netvaříte se tak nadějně. Paní Bryceová má o Hastingse stejný zájem jako já.“

„Sakra!“ ulevil si Marcus. „To mě mohlo napadnout. Když jsme se s matkou a Clarice dozvěděli, že jsi tu dámu odvážel domů z plesu, napadlo nás, že možná –“

„Jsem potřeboval rozptýlení? V tom vás bohužel zklam.“

Marcus se opřel o pracovní stůl. „Neměj nám za zlé, že se o tebe bojíme, Tony. Jsi úplně posedlý myšlenkou dokázat, že Hastings zavraždil Fionu. To, po čem jdeš, je nebezpečné. Kdyby tě přistihli, jak čmoucháš v Hastingsově domě –“

„Včera večer jsem našel Fionin náhrdelník,“ řekl tiše Anthony.

„Zatraceně! Kde?“

„V Hastingsově sejfu.“

Marcus namáhavě vydechl. „A byl to určitě náhrdelník Risbyů?“ Marcus přimhouřil oči.

„Ano. Musel jí ho stáhnout, když ji zabil.“

Marcus se podrbal na zátylku. „Takže jsi měl přece jen pravdu.“

„Už to tak vypadá.“

Marcus překřížil ruce na prsou a zamyslel se. „Ale to nedává smysl. Proč by něco takového dělal? Jistě si nemyslíš, že ji svedl, že ne? Co třeba hádka milenců?“

„Ne,“ popřel Anthony.

„Mluvíš velmi přesvědčivě. Víím, že jsi měl Fionu moc rád, Tony – všichni jsme ji měli rádi – ale nepřipust', aby tě staré city tak zaslepily, že bys nemohl připustit určité možnosti.“

„Fiona se s Hastingsem intimně nestýkala.“

Marcus nevypadal příliš spokojeně, nicméně bez dalších otázek jen souhlasně přikývl.

„Tak dobrá,“ pokračoval. „A co motiv? Jaký mohl mít důvod k vraždě nevinné mladé dívky?“

„Nevím. Právě to je jedna z věcí, kterou hodlám zjistit.“

„Vzdej to, Tony. Uplynula tak dlouhá doba. Teď už žádný důkaz nenajdeš.“

Anthony přešel k jednomu z pracovních stolů a zadíval se na spoustu nejružnějšího nářadí rozloženého na jeho dřevěné desce. „Hastings už dva roky vydírá několik bohatých starých dam.“

„Žertuješ? Hastings, a vyděrač?“

„Doklad o tom jsem našel v sejfu spolu s tím náhrdelníkem. Bohužel, stejně jako ten náhrdelník ani ty papíry nejsou k ničemu. Pokusím se vrátit materiály sloužící k vydírání obětí anonymně, ovšem z očividných důvodů nelze očekávat, že je předloží jako důkaz proti němu. Po pravdě řečeno, pochybuju, že ti postižení vůbec znají identitu svého vyděrače.“

„Dobrý bože!“ Marcus pohrdavě našpulil rty. „Ten chlap je skutečně zločinec. Ale když nemůžeš nic dokázat, v co tedy doufáš? Co chceš dělat?“

„Postupovat krůček po krůčku.“ Anthony zvedl oči od otcova nářadí. „Teď je mým hlavním úkolem zjistit, proč zabil Fionu. Ta otázka mě mučí od samého počátku.“

„A jak to chceš ksakru zařídit?“

„Jsem si jistý, že mezi nimi neexistovalo nic intimního. Zbývá tedy jen možnost, že se Fiona dozvěděla něco moc důležitého o jeho obchodních záležitostech. Třeba přišla na to, že je vyděrač.“

Marcus se zamyslel. „Myslíš, že ji zabil, aby neprozradila jeho tajemství?“

„Mohl by to být motiv.“

„Možná. Ale znovu se tě ptám, jak bys to po tak dlouhé době mohl dokázat?“

„Nevím.“ Anthony přešel k ocelovému trezoru u jedné stěny místnosti. Položil ruku na lesklý zelený povrch a prstem přešel po zlatém ozdobném motivu. „Hastingsův sejf je opravdu Apollo. Dal si ho nainstalovat do podlahy ve své ložnici, přesně jak vám řekl Carruthers. Děkuju, že jste mi sehnal ty informace.“

Will Carruthers ze společnosti *Carruthersovy zámky a sejfy*, dávný přítel rodiny, byl výhradní dodavatel patentovaného sejfu Apollo v Londýně. Právě Carruthers prodal sejf Hastingsovi a dohlédl na jeho instalaci.

Marcus povytáhl obočí. „Zřejmě jsi nezapomněl nic ze svých kasařských dovedností, co?“

„Byl dost zrezivělý, ale dostat se dovnitř mi nezabralo víc než třicet vteřin.“

„Dřív by ti stačilo patnáct,“ usmál se Marcus při vzpomínce na chlapcovu mládí. „Nikdy nezapomenu na ty spousty šťastných hodin, které jsi strávil otevíráním zámků v téhle dílně a zkoušením mých nových vymožeností.“ Znovu stáhl bílé obočí. „Což mi připomíná, že je nejvyšší čas, abys mě obdařil vnoučaty. Potřebuju nové pomocníky. Ty už sem málokdy zavítáš, a Clarice se věnuje jen těm svým hrám.“

„Jednou to přijde,“ slíbil mu syn. „Až uzavřu tenhle případ.“

„Sliby, sliby,“ zamračil se Marcus. „Co paní Bryceová? Jak ta do toho všeho zapadá?“

„Je to složité. Včera večer jsem ji přistihl právě ve chvíli, kdy vycházela z Hastingsovy ložnice.“

Marcus jen zalpal po dechu. „Z jeho *ložnice*? Děláš si legraci? Co tam ksakru pohledávala?“

„Totéž, co jsem měl v úmyslu já. Šla tam prohledávat jeho osobní majetek.“

„Proč?“

„Hledala důkaz, že Hastings investoval peníze do jednoho nevěstince.“

„*Vloupala se do Apolla*?“

„Ne. Ale vzápětí poté, co se se mnou srazila v chodbě před ložnicí, si mě najala, abych pro ni pracoval.“

„*Najala si tě*?“ Marcus ta slova téměř vyprskl.

„Považovala mě za zloděje šperků. Jak jsem řekl, trochu se to zkomplikovalo.“

„Panebože!“ zděsil se Marcus. „Kdo zatraceně je ta paní Bryceová?“

„Na odpovědi na tuhle otázku dosud pracuju. Ale kromě jiného jsem se taky dozvěděl, že dělá dopisovatelku pro *Létajícího reportéra*.“

„Tomu nevěřím. Píše pro takový podřadný plátek?“

„Ano.“

„Ty jsi ale proti tisku zaujatý kvůli tomu, jak psal o Fionině tragické smrti. Proto nemůžu uvěřit, že ses dal dohromady s nějakou novinářkou.“

„I pro mě je to překvapení. Ale zjistil jsem, že paní Bryceová dovede člověka vyvést z rovnováhy. Když už o tom mluvíme, ocenil bych, kdybyste povolání paní Bryceové zachoval jako hluboké rodinné tajemství. Dělá všechno pro to, aby utajila svou identitu.“

Marcus neskrýval zvědavost. „Protože je žena?“

„Nepochybně aspoň zčásti. Ale pseudonym používá hlavně proto, že náměty pro svou novinářskou činnost čerpá z prostředí vysoké společnosti. Měla by okamžitě po kariéře, kdyby se to provalilo.“

„To je pravda,“ odfrkl si Marcus. „Pak by její jméno zmizelo z každého seznamu hostů ve městě. V životě už by nedostala jediné pozvání.“

„Přesně tak.“

Marcus si zamýšleně přejel rukou po bradě. „Zajímavé. Velice překvapující.“

„Vzpomínáte si na ten Bromleyův skandál?“

„To si myslím. Senzace! Koho by napadlo, že ten sebevědomý, štrobený snob, lord Bromley, vydělával peníze na řetězci opiových brlohů. Když se ta zpráva objevila v *Létajícím reportérovi*, byl nucen odjet ze země na delší cestu po Americe. Dosud neměl odvahu se vrátit.“

„Právě paní Bryceová jako první seznámila veřejnost s tímhle případem, k němuž sehnala materiál a hlavně předložila důkazy. Píše své články pod jménem I. M. Phantom.“

„Takže ona se skrývá pod tímhle pseudonymem.“ Marcus se odmlčel. „A teď jde po Hastingsovi. Jo, to jsou mi věci.“

„Snažil jsem se jí její pátrání rozmluvit, ale nechce o tom ani slyšet. Cítím jistou odpovědnost a nechci, aby se jí při tom něco přihodilo, a tak jsem souhlasil, že jí trochu pomůžu. V nejbližší budoucnosti nás svět bude považovat za tajné milence.“

„Aha,“ odušil Marcus. „A jste?“

„Ne, naše vztahy jsou založené na čistě obchodní bázi.“

„Babička už ovšem hlásila, že jsi navázal s paní Bryceovou intimní vztah.“

„To je účel. S trochou štěstí nám tahle pomluva poslouží jako kamufláž. Jestli společnost, včetně Hastingse, uvěří, že já a paní Bryceová jsme milenci, nebudou nás snad podezírat z toho, po čem skutečně jdeme.“

„Zajímavá teorie,“ zamumlal Marcus.

„Bohužel jediná, kterou mám. Přeju vám pěkný den, pane.“

Anthony vyšel z dílny a svižně zamířil ke schodišti. Téměř očekával, že si ho tam někde „odchytí“ Clarice, ale měl štěstí. V přízemí nikdo nebyl. Přesto klidně vydechl až Venku na ulici.

Marcus počkal, dokud neuslyšel, jak se otevřely a vzápětí zavřely domovní dveře. Jakmile si byl jistý, že Anthony je venku z domu, sundal si koženou zástěru a sešel dolů do knihovny.

Georgiana a Clarice tam spolu pily čaj. Obě k němu vzhledly s vyčkávacím výrazem.

„Pověděl vám Tony něco o svém vztahu s paní Bryceovou, papá?“ vyhrkla Clarice.

„Jen něco málo.“ Marcus přijal od Georgiany šálek s čajem. „Všechno je to dost zvláštní. Vlastně bizarní.“

„Domníváš se, že to s ní myslí vážně, drahý?“ zajímalo Georgianu. „Nebo je to jen chvilková avantýra?“

„To bych neřekl,“ prohlásil Marcus, plně si vědom toho, co říká. „I když si to Tony dosud neuvědomuje, pořád se totiž snaží nalézt vraha Fiony.“

„Co si myslíš o paní Bryceové?“ zeptala se manžela Georgiana.

„Těžko říct. Vždyť tu ženu ani neznám.“ Marcus se napil a odložil šálek. „Ale z toho, co jsem o ní až dosud slyšel, mám pocit, že by do téhle rodiny docela zapadla.“

Miranda Fawcettová souhlasila, že se s nimi příští den setká. Louisu a Anthonyho přijala v nádherném salonu připomínajícím foyer v luxusním divadle. Na oknech visely sametové závěsy se zlatými šňůrami. Podlahu pokrýval tmavě rudý koberec se spleťtým květinovým vzorem. Pozlacenou pohovku a židle zdobilo zlaté čalounění. Ze stropu visel těžký křišťálový lustr.

Sama Miranda byla opravdu okouzující v tyrkysově modrých odpoledních šatech bohatě zdobených perlami. Hodně času jí musela zabrat důmyslná úprava účesu tvořeného bohatou korunou vlasů. Louisa si byla jistá, že jejich hostitelka nosí paruku. Velmi málo žen Mirandina věku – a i jiného – mohlo disponovat takovým bohatstvím vlastních vlasů. Stejně podezřelá byla i jejich sytě hnědá barva.

„Ráda vás poznávám, pane Stalbridgi.“ Miranda věnovala Anthonymu zářivý pohled, když se sklonil nad její rukou.

„Potěšení je na mé straně, paní Fawcettová.“ S úsměvem se narovnal. „Jste legenda, madam. Ale to vám nemusím říkat, víte to sama. Žádná herečka vás dosud nedokázala na jevišti nahradit. Měl jsem to štěstí vidět vás v posledním představení *Macbetha* jako lady Macbeth.“

Louisa div nespadla ze židle. Žasla nad Anthonyho galantností a nad tím, jak se dovedl změnit své chování. Když před půlhodinou přijel na Arden Square, aby ji vyzvedl na domluvenou schůzku s Mirandou, nevypadal ani trochu potěšený představou setkání s herečkou na odpočinku. Po pravdě řečeno, připadal jí úplně konsternovaný identitou její informátorky.

„Jak jste k ní vůbec přišla?“ vybafl na ni cestou ke kočáru.

„Krátko poté, co jsem se začala věnovat novinářské profesi, jsem jí mohla prokázat malou laskavost,“ vysvětlila mu. „Byla mi vděčná.“

„Té ženě už do šedesátky moc nechybí.“

„Asi ne.“

Anthony se pohodlně opřel a na chvíli se zamyslel. „V dobách své slávy prý bývala milenkou několika velice vlivných mužů.“

„To mi Emma taky řekla.“

„Šuškalo se o dlouhém milostném poměru s mužem jménem Clement Corvus.“

„Vzpomínám si, že Miranda to jméno občas vyslovila.“

„Louiso, ten člověk má pověst krále zločinu.“

„To jistě ne, pane,“ pousmála se. „Kdyby byl pan Corvus zločinec, nenechali by ho na svobodě.“

„Z toho, co jsem slyšel, soudím, že je příliš chytrý, než aby se nechal chytit. Vždycky si udržuje dostatečnou vzdálenost od kriminálních aktivit, z nichž mu plynou zisky. Říká se, že žije jako bohatý muž s dostatečnými finančními prostředky, a je hlavou zločineckého podsvětí. Říká se mu *Havran*.“

Autorita znějící z jeho hlasu ji zaujala. Vzbudil v ní zvědavost.

„Zřejmě pana Corvuse dokonale znáte,“ zadívala se na něj.

Zaváhal. „Upřímně řečeno, v poslední době na něj často myslím. To, že se stýkáte s jeho bývalou metresou, mě uvádí do značných rozpaků.“

„Nezdá se mi, že se tady dá hovořit o ‚bývalém‘ vztahu,“ odpověděla pobaveně Louisa. „Mám dojem, že ti dva mají k sobě pořád velice blízko. Slečna Fawcettová je skvělá informátorka. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby většina informací, které od ní dostávám, pocházela přímo od Havrana.“

„Proč by měl pomáhat nějaké novinářce?“

Mírně pokrčila rameny. „Třeba ho to baví. Slečna Fawcettová například považuje svou úlohu informátorky za nesmírně zábavnou.“

„Jakou laskavost jste jí prokázala?“

„To je dlouhá historie.“

Když teď Louisa pozorovala Mirandu, jak celá září, pocítila jistou směsici pobavení a obdivu. Na vrcholu kariéry byla tahle žena nejvíc oslavovanou anglickou herečkou. I na svých cestách po Americe získávala velké uznání. Ačkoli už opustila jeviště, bylo nad slunce jasné, že neztratila nic ze své schopnosti okouzlovat diváky.

Miranda se teď na Anthonyho mile usmála.

„Jste velmi laskav, pane. Musím přiznat, že občas sama nemohu uvěřit, jak dlouho už jsem bez divadla. Strašně se mi po něm stýská. Skutečný život dokáže být hrozně nudný.“ Obdivně pohlédla na Louisu. „Alespoň byl, dokud jsem se neseznámila s paní Bryceovou. Vnesla nový říz do mé nevýznamné existence.“

Anthony se posadil na jednu ze zlatých židlí. „Paní Bryceová umí vnést jistě vzrušení do všeho, co dělá.“

Louisin káravý pohled přijal se zdvořilým úsměvem.

„To tedy ano,“ souhlasila Miranda. „Řekla mi, že jí pomáháte při jednom menším vyšetřování, pane Stalbridgi.“

„Ano, doufal jsem, že to i do mého života vnese trochu vzruchu. V poslední době je dost jednotvárný.“

Louisa zvedla oči ke stropu a Miranda se chrčivě zasmála. „Paní Bryceová vám ten problém brzy pomůže vyřešit.“

„Už teď pozoruji nápadnou změnu v té monotónní rutině každodenního koloběhu,“ ujistil ji.

V jeho životě nemůže být nic rutinního, pomyslela si Louisa, natož monotónního.

„To si dovedu představit,“ zamumlala Miranda. „Říká se, že před několika lety, po návratu ze svých četných cest do zahraničí, jste se plně ponořil do obchodní činnosti, abyste dal do pořádku rodinné jmění.“

Louisa zaraženě zvedla oči k Anthonymu, aby potvrdil Mirandin výrok.

„Je to jednotvárná práce,“ připustil. „Bohužel se ukázalo, že jsem jediný člen rodiny, který se vyzná v investování.“

Miranda se zasmála. „V každém případě jste v tomhle ohledu mimořádně zdatný. Slyšela jsem, že jste celý Stalbridgeův klan zachránil před bankrotem.“

„O nás bylo vždy známo, že jsme se v majetkových otázkách často dostávali do výkyvů,“ přiznal.

„Ale od chvíle, kdy jste se ujal kormidla vy, už k nim nedochází. Vaše rodina musí být patřičně vděčná za váš talent řídit všechny její finanční transakce,“ lichotila mu Miranda.

Usmál se. „Jen velice málo členů mé rodiny se kdy zajímalo o finance. Začali se starat až ve chvíli, kdy je náhodou neměli při ruce.“

Louise stouplo horko do tváří při pomyšlení, jak ho ještě nedávno podezírala, že obnovil rodinné jmění krádeží klenotů.

„Jsem vám vděčná, že jste nás přijala, Mirando,“ ozvala se věcným, obchodnickým tónem. „Bylo to od vás velice laskavé.“

„Nesmysl. Sama jsem se na to setkání těšila,“ usmála se herečka. „Přece víte, jak si užívám ty naše malé konference.“

„Smím se zeptat, jak jste se s paní Bryceovou daly dohromady a vytvořily tak zajímavý spolek?“ Anthony neskrýval zvědavost.

„Ona vám to neřekla?“ Miranda povytáhla obočí. „Musím přiznat, pane, že jsem její velikánskou dlužnicí. Paní Bryceová mě navštívila před několika měsíci, protože zjistila, že hodlám investovat značnou finanční částku do jednoho investičního projektu, jehož iniciátory byli dva společensky významní pánové.“

Anthony tázvě pohlédl na Louisu.

„Podvod týkající se kalifornského dolu,“ zodpověděla nevyřčenou otázkou.

„Aha, ano. Na tohle se dobře pamatuji. V tom podvodu měli prsty Grayson a lord Bartlett,“ vzpomněl si Anthony. „Po článku, který se objevil v tisku, byli nuceni stáhnout se na odpočinek na svá panství.“

„Celý projekt byl samozřejmě naprostý podvod,“ upřesnila chladně Miranda, „mající využít lidi jako já. Ty, co vlastní peníze, ale nemají přístup do vysoké společnosti.“

„Ano,“ přitakal Anthony. „Vím o tom.“

Miranda si pohoršeně odfrkla. „Graysonovi a Bartlettovi by nikdy nepřišlo na mysl zruinovat kohokoli z těch jejich vysoce postavených známých ve světě salonů, ale neváhali zničit ty, kteří podle nich nedosahovali jejich společenské úrovně. Nebyla jsem jediná zamýšlená oběť.“

Louisa zařála prsty do rukávnicku. „A bylo jim to k smíchu.“

Anthony ji pozoroval s nevyzpytatelným výrazem. „Jak jste se dozvěděla o tom projektu natolik včas, že jste mohla slečnu Fawcettovou varovat?“

„Zcela náhodou, Emma a já jsme se jednou večer zúčastnily výstavy umění. V sále bylo hodně horko, tak jsem vyšla ven nadýchat se trochu čerstvého vzduchu, a nečekaně jsem vyslechla část hovoru mezi Graysonem a lordem Bartlettem. Všechny podrobnosti jsem nezachytila, ale stačilo to k tomu, abych poznala, že kují nějakou lotrovinu mající poškodit slečnu Fawcettovou.“

„Hned za mnou přišla,“ ujala se slova Miranda. „Jakmile jsem uslyšela jména těch dvou mužů, okamžitě jsem si uvědomila, že se jistě bavili o mých investicích. Jejich plánům jsem nerozuměla. Na tohle nemám hlavu. Proto jsem se o tom zmínila svému velmi dobrému příteli, který je expert přes obchod a skvěle mu to myslí. Byl ihned doma a začal shánět informace.“

„Miranda mě potom kontaktovala, aby mi poděkovala a zároveň oznámila, nač ten její přítel přišel,“ dokončila Louisa. „Rozhodla jsem se o tomhle podvodu informovat veřejnost, protože se týkal i

spousty dalších obětí. Domluvila jsem si schůzku s redaktorem a vydavatelem *Létajícího reportéra* a přes noc jsem se stala I. M. Phantomem.“

„A ze mě se stala jedna z tajných informátorek toho neznámého I. M. Phantoma.“ Miranda si graciézně upravila záhyby svých bohatých sukní a vrhla na Anthonyho vyčkávací pohled. „A teď se vraťme k tomu, proč jste za mnou přišli. Louisa mi ve svém vzkazu naznačila, že mi chcete položit pár otázek.“

„Vztahují se k našemu vyšetřování Hastingse,“ začal rozvážně Anthony. „Našli jsme pár důkazů, že je vyděrač.“

Miranda tiše hvízdla. „Vyděračství jsem vždycky považovala za jeden z nejodpornějších zločinů.“

„Většina z těch věcí, které jsme našli, patří mladým dámám, a jsou v nich dost vášnivé zmínky o nějakém hezkém milenci,“ ujala se Louisa slova. „Nechápeme, jak se dostaly do Hastingsových rukou.“

Miranda zamyšleně přikývla. „Jména těch obětí mi asi nechcete prozradit, co?“

„Ne, bohužel ne,“ povzdechla si Louisa. „Cítíme povinnost chránit jejich identitu.“

„Plně chápu. Ráda bych vám pomohla, ale nevím přesně, co ode mě požadujete,“ usmála se Miranda.

„Jak se zdá, máte o Hastingsovi spoustu informací,“ promluvil Anthony. „Řekla jste Louise jména některých jeho obchodních společníků i to, že možná investuje do jednoho nevěstince.“

„To je pravda.“ Miranda mrkla na Louisu. „I já mám své informátory.“

„Nemyslíme si, že by Hastings v té vyděračské činnosti jel sám,“ pokračovala Louisa. „Víme, že měl alespoň jednoho společníka, obchodníka jménem Phillip Grantley, ale ten si před dvěma týdny přiložil ke spánku pistoli.“

„Rádi bychom věděli,“ vzal si slovo Anthony, „zda má Hastings ještě další lidi, co pro něj pracují. Zvláště jednoho hezkého blondýna kolem třiceti let. Věříme, že tahle osoba existovala, a že ten hezoun zkompromitoval několik mladých dam, jejichž příbuzné pak Hastings vydíral.“

„Ano, teď už rozumím,“ přikývla Miranda. „Okamžitě vám neodpovím, ale ráda se poptám a něco zjistím. Dáte mi den dva?“

„Jistě,“ souhlasila Louisa. „Moc vám děkujeme. Oba jsme vám velice vděční.“

„Nesmysl.“ Miranda odmávla jejich díky graciézním gestem.
„Takováhle malá dobrodružství mě moc baví.“

„Je tu ještě něco,“ ozval se Anthony.

„Ano, pane Stalbridgi?“ Miranda zpozorněla.

„Odpusťte, jestli budu příliš osobní, ale od Louisy vím, že Clement Corvus je váš velmi blízký přítel.“

Miranda se chraptivě zasmála. „To tedy je, pane. Známe se už přes dvacet let.“

Anthony vyňal obálku z náprsní kapsy kabátu. „V tom případě bych vás poprosil, abyste mu, až ho příště uvidíte, předala tohle s mým uctivým pozdravem.“

Anthony pomohl Louise do kočáru. Na to odpoledne najal drožku, nechtěl použít vlastní vůz. Nepovažoval za nutné předvádět světu, že on a Louisa jedou navštívit bývalou herečku.

Když pak seděli naproti sobě, všiml si, jak Louisa stěží potlačuje zvědavost. Znovu si uvědomil, že na ní pokaždé nachází něco fascinujícího, bez ohledu na její nálady. V její přítomnosti si byl vždycky vědom jakési hluboce erotické, tajemně ženské energie, která v něm vyburcovala všechny mužské smysly. Cítil, jak je k ní přitahován neviditelnými vlákny. Něco takového zažíval poprvé v životě, žádná žena na něj dosud takhle nezapůsobila.

„Co bylo v té obálce?“ vyhrkla.

Chvilí mlčel. „Jisté dokumenty vztahující se k investičnímu konsorciu, které Hastings nedávno založil s Hammondem a Wellworthem.“

„Nechápu. Proč si myslíte, že by měl pan Corvus o to zájem?“

„Protože podle těch papírů je čtvrtým investorem konsorcia.“

Rozšířily se jí panenky. „Panebože!“

„Ale zdaleka nejzajímavější na tom je, že Hastings a ti ostatní zřejmě chtějí Corvuse vyšachovat z jeho spravedlivého podílu na ziscích. Očividně došli k závěru, že když mu zatají určitá fakta, nikdy se nedozví, že ten kus koláče, který nakonec dostane, bude mnohem menší než to, co připadne ostatním.“

„Předpokládají, že když Clement Corvus nepochází z jejich světa a nemá přístup do jejich klubů, nikdy se nedozví pravdu. S potěšením si vezmou jeho peníze a pak se k němu otočí zády a okradou ho.“ Sevřela ruku v pěst. „Jak typické pro tenhle druh lidí.“

„Corvus je král zločinu, Louiso. Žádný svatoušek. Nezaslouží si lítost. Celá léta okrádal lidi o jejich spravedlivé podíly, a nepochybně se dopouštěl i horších zločinů.“

„Asi máte pravdu.“ Soustředila pozornost na to, co se dělo za okny jejich kočáru. „Tu aroganci Hastingse a ostatních přímo nesnáším. Muži jeho typu nemyslí na nic jiného, než jak by zruinovali lidi pocházející z nižších vrstev než oni.“

„Měla jste odjakživa takhle spadeno na ty bídáky pohybující se ve vysoké společnosti?“ zeptal se tiše.

Nepatrně sebou trhla, jako by zapomněla na jeho přítomnost, dokud nepromluvil. Když se znovu k němu otočila obličejem, neušla mu jistá ostražitost v jejích očích. Vycítil, že už zalitovala předchozí dost prudké demonstrace svých názorů.

„Odpusťte.“ Snažila se o klidný, vyrovnaný tón. „Jsem si vědoma, že svou práci občas prožívám příliš emotivně.“

Usmál se. „Silné vášně mi nevadí.“

Zamžikala víčky. „Vážně ne?“

„Ne. Naopak, někdy jsou docela osvěžující.“

Prekvapeně studovala jeho obličej. „Dost dobře nechápu, co máte na mysli, pane.“

„To, co říkám, paní Bryceová.“

Předklonil se, položil jí jednu ruku na týl, přitáhl její obličej ke svému a přísál se na její ústa.

V prvním okamžiku ztuhla, ale nesnažila se odtrhnout. Cítil, jak se zachvěla. Přivinul ji k sobě blíž. Její ruka v rukavičce lehce spočinula na jeho rameni. Pootevřela rty.

Zmocnilo se ho nepředstavitelné vzrušení. Jen silou vůle ji nepoložil na sedadlo, nevyhrnul jí sukně a nevnikl do ní. Uvědomil si, že okna kočáru nejsou zakrytá. Aniž Louisu uvolnil, jednou rukou spustil záclonky.

Jakmile je obklopila hluboká tma uzavřené kabiny, vzal její hlavu do dlaní a začal jí pokrývat tvář nenasytnými, vášnivými polibky. Její rty byly tak měkké a nekonečně zvoucí! Pil z teplé studně, kterou mu nabízela, jako by se už měsíce, možná roky musel obejít bez životodárné vody.

Zaslechl úplně tichoučké ženské zaúpění. Ten zvuk ho ještě víc rozpálil. Jeho vzrušení už dostoupilo vrcholu; cítil, jak se jeho mužství bouří a napíná kalhoty. Rukou zašátral po Louisiných nadrech, jejichž tvar se rýsoval pod látkou šatů.

Znovu se ozval ten tlumený ston, tentokrát jako slabý výdech překvapení, a pak se mu její prsty zaryly do ramen.

„*Pane Stalbridgi*,“ zašeptala zadušeně.

„Ano, já vím.“ Se zaúpěním váhavě zvedl hlavu. „Omlouvám se, madam. Jsem si vědom nevhodnosti místa a času. K takovým věcem obvykle dochází za jiných okolností. Ale na svou omluvu mohu říct

jen to, že ve vaší přítomnosti ztrácím rozum a jednám jinak, než jak by se slušelo.“

Zírala na něj zamlženými brýlemi, s otevřenými ústy a rozpálenými tvářemi.

Sundal jí brýle. Zamrkala a vzápětí se zamračila, když vytáhl z kapsy čistý kapesník a začal leštit skla.

Pak jí brýle vrátil.

„Díky,“ hlesla sotva slyšitelně.

Nasadila si je a horečně si upravovala klobouk a uhlazovala záhyby sukní.

Chvilí ji pozoroval. Těšil se pohledem na ni a vychutnával vědomí, že opětovala jeho polibky. Po chvíli vytáhl záclonky na oknech.

Když byla Louisa konečně hotová s úpravou své garderoby, pohodlně se opřela o polstrované sedadlo a pevně sevřela ruce v klíně.

„Tedy,“ začala a vzápětí se zarazila.

„Neodpověděla jste na mou otázku,“ taktně jí připomněl.

Svraštila obočí. „Jakou otázku?“

„Kdy se ve vás probudila ta silná vášeň dostat kriminální živly ze světa salonů před tvář spravedlnosti?“

„Aha. Poté co jsem se nastěhovala k Emmě.“ Vyhlédla z okénka.

„Předtím jsem si myslela, že s takovými lidmi nelze nijak hnout, že je to prostě dané.“

„Stalo se něco někomu, kdo vás zajímal?“ Zkoušel opatrně sondovat. „Něco, co u vás vyvolalo touhu postarat se, aby spravedlnost zasáhla i ty, co se pohybují ve vysokých kruzích?“

„Nebylo to nic osobního. Pouze mé pozorování světa,“ zněla opatrná odpověď.

Okamžitě poznal, že lže. Velice zajímavé.

Pousmál se. „Co nejdřív vás musím seznámit s jedním svým přítelem. Je to muž, který dobře ví, co znamená silná touha po spravedlnosti. Myslím, že vy dva si budete mít o čem povídat.“

„Kdo je to?“ zeptala se trochu nedůvěřivě.

„Jmenuje se Fowler. Detektiv ze Scotland Yardu.“

Obličejem jí přelétl výraz, který se dal vyjádřit pouze jediným slovem: děs. Téměř okamžitě zmizel, ovšem ne dost rychle, aby na něj velice silně nezapůsobil.

„Váš osobní přítel je *policista*?“ vydralo se jí z úst.

Byla tak záhadná. Zabořil se hlouběji do rohu kočáru. Jeho zvědavost dostoupila vrcholu.

„Právě Fowler vyšetřoval Fioninu smrt,“ vysvětlil jí. „Zabýval se také sebevraždou Victorie Hastingsové. Stejně jako já byl přesvědčený, že i tahle smrt měla co dělat s Elwinem Hastingsem, ale nenašel žádný důkaz, který by to potvrdil.“

Svírala slunečník tak pevně, že jen zázrakem nepraskla jeho rukojeť. „Nevyšetřoval tenhle detektiv i tu třetí sebevraždu, o níž jste se zmínil? Tu, k níž došlo ve stejném měsíci?“

„Joanny Barclayové? Ano. Musel se jí zabývat, protože vyšetřoval vraždu lorda Gavina.“

„Aha.“

Měla zřejmě potíže s dechem.

„Není vám nevolno?“ zeptal se znepokojeně.

„Ne, jsem v pořádku, děkuji.“ Váhavě pokračovala. „Nevěděla jsem, že máte konexe ve Scotland Yardu.“

„Nedávám to světu najevo z pochopitelných důvodů. I Fowler je stejně opatrný, takže naše přátelství udržujeme v tajnosti.“

„Chápu. Musíte připustit, že není běžné, aby muž vašeho postavení udržoval blízké přátelství s policistou.“

Pokrčil rameny. „S Fowlerem mě pojí stejné zájmy.“

„Dokázal, že Hastings zavraždil Fionu?“

„Ano.“

„Mohu předpokládat, že pan Fowler je zdrojem vašich informací týkajících se Elwina Hastingsa?“

„Kromě toho mě seznámil s jistými zajímavostmi z minulosti Clementa Corvuse. Fowler je nesmírně schopný člověk.“

„Máte štěstí,“ poznamenala s chladným úsměvem.

Krátce nato ji Anthony doprovodil k předním dveřím domu číslo dvacet dva a rozloučil se s ní. „Vzkažte mi prosím okamžitě, jestli a kdy se vám ozve Miranda Fawcettová,“ požádal ji, když paní Galtová otevřela dveře.

„Vzkážu,“ slíbila v zoufalé touze se ho už zbavit. Rozloučil se s ní chladným, zkoumavým pohledem. Se zdvořilou úklonou paní Galtové seběhl ze schodů k čekající drožce.

Louisa se vrátila do chodby, jako by ji pronásledovala smečka démonů. Strhla si klobouk a rukavice a obojí doslova hodila do náruče paní Galtové. „Je lady Ashtonová doma?“ vyhrkla. „Ještě ne, madam. Ale má se už každou chvíli vrátit ze schůzky té své Zahradní společnosti.“

„Budu ve studovně.“

Ted' už pomalu kráčela chodbou, na rychlou chůzi jí nezbývaly síly. Vešla do studovny, zavřela za sebou dveře a zády se o ně opřela. Nemohla popadnout dech. Měla pocit, jako by ji svíral ocelový korzet. Divoce se jí rozbušilo srdce. Přála si utéct, někam se schovat, ale nebylo kam.

Potřebovala něco na uklidnění nervů. Odtrhla se ode dveří, mátožně přešla ke stolku s brandy, prudce vyškulba zátku z karafy a nalila si do sklenky pořádnou dávku lihoviny. První lok do sebe hodila tak rychle, že se trochu zakuckala a vyprskla ho. Zalapala po dechu a začala rázovat po místnosti.

„Zachovej klid,“ napomínala se. „On nemůže vědět, kdo jsi. A nikdy se nedozví pravdu.“

Skvělé! Ted' už si povídá pro sebe.

Polkla další lok, tentokrát menší, přistoupila k oknu a zadívala se do zahrady.

Uvnitř se v ní všechno bouřilo. To je naprosto pochopitelné, ujišťovala se. Má za sebou šok, po němž následoval další. První byl ten zničující polibek. A pak ta stejně zničující zpráva, že muž, který právě rozbouřil její smysly, se osobně zná s detektivem vyšetřujícím vraždu lorda Gavina.

Lokla si potřetí. Po chvíli se jí dech vrátil k normálu a postupně opadla i náhlá panika.

Všechno bude v pořádku, uklidňovala se, když odkládala prázdnou sklenku. Musí být samozřejmě opatrná, ale bezprostřední nebezpečí odhalení jí nehrozí. Z Anthonyho určitě mluvila jen touha pomstít Fionu. Pokud svou pozornost soustředí pouze na dosažení spravedlnosti pro dámu, kterou miloval a ztratil, nemá žádný důvod, aby jevil přehnanou zvědavost o ženu, která mu pomáhá s jeho projektem. Nebo má?

Snažila se myslet logicky. Brandy jí trochu zmátlo myšlenky. Ale jedno jí bylo jasné. Bude lepší, když už nedojde k dalším polibkům. Dopustila by se mimořádné hlouposti, kdyby se nechala vtáhnout do nějakého tajného mileneckého poměru s Anthonym Stalbridgem. Nic dobrého by z toho nevzešlo. Tyhle pokoutní vztahy vždycky končí špatně.

Nervózní strach nahradil pocit smutku. Sevřela okenní římsu, opřela si čelo o skleněnou tabuli a zavřela oči. Jaké by to bylo, být milována tak, jak Anthony kdysi miloval Fionu? Uvědomila si, že na tuhle otázku nedostane nikdy odpověď.

Daisy Spaldingovou probudila strašlivá bolest. Ta opiová směs, kterou v noci pozřela, už přestala působit, a zanechala její děsivě zbité tělo v nesnesitelných bolestech. Opatrně se posadila na úzké posteli a snažila se zjistit škody, které na ní napáchal. Toho druhého zákazníka přežila opravdu jen o vlasek. Nebýt jednoho klienta odvedle, který zaslechl hluk a přiběhl zjistit, co se děje, byla by už mrtvá.

Dosud nezažila nikoho tak divokého, jako byl ten člověk z minulé noci. V jeho očích se zračilo šílenství, když jí vecpal do úst roubík a svázal ruce za zády. Vyděsila se, ale už bylo příliš pozdě.

V tom nevěstinci pracovala teprve pár týdnů. Nemyslela si, že tu vydrží měsíc. Když Andrew zemřel, muž, jemuž dlužil peníze, jí poradil, že může splatit jeho dluh dvoutměsíční prací v nevěstinci Phoenix House. Tehdy po manželově smrti nejprve uvažovala o sebevraždě skokem do řeky, ale ten věřitel ji přemluvil.

„Phoenix House není jako ostatní vykřičené domy,“ ujistil ji. „Všechny ženy, co tam pracují, pocházejí z vážených rodin, stejně jako vy. Skvěle vydělávají díky svému vyššímu společenskému postavení, nejsou to obyčejné šlapky. Jsou to *kurtizány*, nikoli pouliční prostitutky. Páni rádi zaplatí za společnost kultivovaných dam.“ Ale děvka je děvka, uvědomovala si Daisy. Byla blázen, když si myslela, že se tahle její „činnost“ bude něčím lišit jen proto, že kdysi byla dámou.

Ze strachu, aby neskončila v chudobinci, nabídku přijala. Teprve mnohem později zjistila, že když šla pracovat do veřejného domu, věřitel jejího manžela za ni dostal od jeho majitelky, madam Phoenixové, pěknou sumičku.

Madam Phoenixová jí vysvětlila, že pro pravidelné zákazníky není dost hezká. Má jen jedinou možnost – souhlasit s trochu hrubším zacházením. Někteří z pánů si prý potrpí na divoký sex, který je vzruší, ale ženě přitom nijak neublíží.

Daisy s námahou vstala, zkroutila se bolestí a zahleděla se na svůj odraz v prasklém zrcadle nad umyvadlem. Vypadala příšerně, pod

očima černomodré podlitiny, ošklivě pohmožděná brada. Bála se pohledu na ostatní části těla.

Tentokrát ji zle zřídil. Příště by na to mohla doplatit životem. Je-li psáno, že má zemřít ve dvaadvaceti, radši si vezme život sama. Tuhle výsadu nedopřeje chlapovi, který dosáhne vyvrcholení jen za cenu její smrti. Další jeho brutální zacházení už by totiž nepřežila.

Přes vágní rozhodnutí najít definitivní únik ze života vůle k životu zvítězila. Doslechla se, že na Swanton Lane existuje zařízení, kam si ženy z ulice mohou zajít na teplé jídlo. A taky se říkalo, že žena, která to tam vede, pomůže někdy dívkám najít počestnou práci pod jiným jménem.

Měla co ztratit? Ale musí být velice opatrná. Madam Phoenixová byla chladná a naprosto necitelná žena.

Kolovaly o ní zvěsti, že má na svědomí zmizení předchozí madam. A ten muž s tvrdým pohledem v očích, jehož přijímala ve svých soukromých pokojích, vypadal ještě nebezpečněji.

Daisy se otřásla. Kdyby madam Phoenixová zjistila, že jedna z jejích prostitutek šla do podniku na Swanton Lane, bůh ví, co by udělala. Považovala by její jednání za velice špatný příklad pro ostatní ženy ve Phoenix House.

Zpráva od Mirandy Fawcettové dorazila příští ráno. Anthony byl ještě doma, když mu Louisa poslala vzkaz. Přivolal si drožku a okamžitě odjel na Arden Square.

Jakmile povoz zastavil u schodů čísla dvaadvacet, zaplavil ho zneklidňující pocit očekávání. Došlo mu, že to plíživé rozčilení, které se ho zmocnilo, nemá nic společného s nadcházejícím rozhovorem s Mirandou Fawcettovou. Vzrušovala ho představa, že znovu uvidí Louisu, že zase bude sedět v její těsné blízkosti uvnitř kočáru.

Zatraceně! Co se to s ním dělo? Nedokázal si vzpomenout, kdy se naposledy cítil takhle jen proto, že měl sdílet cestu kočárem s nějakou ženou.

Louisa na něj čekala v černých šatech, černých rukavičkách a černém síťovaném závojíčku halícím její obličej. Napadlo ho, že takhle chodila oblečená po smrti manžela. Myšlenka, že Louisa kdysi milovala jiného muže, ho nějak zvláštěně popudila. Potlačil ji.

Musel uznat, že šaty i závoj ji dokonale maskovaly. Doteď si vlastně ani neuvědomil, jak se vdova v hlubokém smutku může na ulici pohybovat v naprosté anonymitě.

„Často považujete za nezbytné chodit při své práci takhle inkognito?“ zeptal se, když jí pomáhal do kočáru.

„Přišla jsem na to, že vdovské oblečení je někdy docela prospěšné.“

Posadil se naproti ní. Pohlédla na něj zpod závoje, záhadnější než kdy předtím. S námahou se přiměl k soustředění na to, co měli před sebou.

„Co jste se dozvěděla od slečny Fawcettové?“

„Jen jedno jméno a adresu v Hasley Street.“

Podala mu kousek papíru. Přelétl ho očima: *Benjamin Thurlow*.

Zvedla závoj a přehodila ho přes okraj černého kloboučku. Všiml si, jak má rozpálený obličej. Její oči za čochami brýlí plály vzrušením. Blesklo mu hlavou, jestli takhle kdysi vypadala v návalu

vášně, nebo zda tohle zjevné nadšení vyvolala jen její práce novinářky.

„Znáte tohoto pana Thurlowa?“ zeptala se.

Na vteřinu se zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ne.“ Dal pokyn kočímu: „Hasley Street, prosím.“

„Ano, pane.“

Povoz se s rachotem rozjel do mlhy.

„Rozhovor s ním bude rozhodně naším dalším krokem,“ prohlásila Louisa. „Ale musíme jednat opatrně, žádnou nediskrétnost.“

„Rozumím, paní Bryceová,“ přikývl. „Vynasnažím se být diskrétní. Beru si příklad z vás. Ani vám nedokážu vyjádřit, jak moc si cením vašich rad týkajících se investigativní práce, které mi tak šlechetně poskytujete. Měl jsem opravdu velké štěstí, že jsem se s vámi seznámil. Kdo ví, jak závažných chyb jsem se mohl dopustit, kdybyste mě nezasvětila do jemných nuancí vyšetřovacích metod.“

Nakrčila nos. „Odpusťte, neměla jsem vás poučovat. Nejsem bohužel zvyklá pracovat s partnerem.“

„Jak se zdá, budeme se to muset naučit oba.“

„Asi ano.“

Natáhl nohy a zkřížil ruce na prsou. „Berete své povolání velice vážně, víďte? Není pro vás povyražením nebo pouhou hrou.“

„Myslel jste si to?“

„Není snadné si představit, proč by si žena ve vašem očividně dobrém postavení zvolila kariéru novinářky.“

„Nacházím v ní uspokojení.“

„Ano, to vidím. Máte kromě Mirandy Fawcettové ještě jiné informátory?“

„Jistě. Ovšem Miranda mi hodně pomáhá, a jak jste se mohl přesvědčit, velkou výhodou jsou pro mě Emminy společenské konexe a to, jak dobře zná poměry ve společnosti.“ Odmlčela se. „Ale čas od času se taky spolehnu na jiný zdroj.“

„A to je?“

„Roberta Woodsová. Pomáhá ženám, které jsou z různých důvodů nucené vydělávat si na živobytí na ulici. Řídí jedno malé zařízení na Swanton Lane, kde poskytuje jídlo ženám, které se ocitly bez peněz. Když chtějí najít pořádnou práci, pošle je do místa zvaného agentura.“

„To je co?“

„Lidé v agentuře naučí ženy psát na novém vynálezu, jemuž se říká psací stroj. Už jste o něm slyšel?“

Usmál se. „Jeden takový vynalezl můj otec. Pořád ho zdokonaluje. Věř, že tenhle vynález bude znamenat revoluci v průmyslu a obchodu.“

„Má pravdu.“ Jeho slova v ní nečekaně vyvolala nadšení. „Je to úžasný stroj. Lidé z agentury jsou přesvědčeni, že psací stroj se záhy stane nedílnou součástí každé obchodní kanceláře v zemi. To samozřejmě znamená vzrůstající potřebu kvalifikovaných lidí, kteří s nimi budou pracovat.“

„Takže ta agentura dodává stenotypistky zaměstnavatelům.“

„Ano. Jelikož písáček je zatím málo, spousta obchodních podniků může mluvit o štěstí, když se jim podaří sehnat kvalifikovanou sílu. Od pracovníků agentury vím, že psací stroje otevírají celé nové pole účtyhodných zaměstnání pro ženy. Je to velice vzrušující.“

„Je mi známo, že ženy mají jen nepatrné možnosti pracovního uplatnění.“

„Zatím jen málo žen se nemusí bát, že se ocitnou na ulici. Na Swanton Lane se objevují i dámy z nejvyšších společenských kruhů. Velmi často se jedná o vdovy, jejichž manželé je zanechali bez prostředků nebo s dluhy. Jsou nucené se prodávat, aby si mohly koupit jídlo a zaplatit nájem.“

„Pozoruji, že vás velice zajímá ta kuchyň Roberty Woodsové, kde se vaří polévka pro chudé ženy. Jak jste se o ní dozvěděla?“

„Když jsem se nastěhovala k Emmě, převzala jsem řízení jejích charitativních činností. Už léta poskytuje podniku paní Woodsové podporu. S paní Woodsovou jsem se záhy sblížila. Máme i společné zájmy – obě chceme odhalit pány ze společnosti, kteří využívají ostatní.“

„Jaké informace se od ní dozvídáte?“ zajímal se.

Neradostně se usmála. „Asi byste se divil, co všechny tyhle ženy vědí o mužích ze světa salonů.“

„Tohle mě nikdy nenapadlo, ale když o tom teď přemýšlím, uznávám, že prostitutky mohou posloužit jako skvělý zdroj informací.“

Pohlédla na něj. „Právě na Swanton Lane jsem se dozvěděla, že se Hastings před několika měsíci stal častým návštěvníkem Phoenix House. A teď tam chodí každý týden. Bylo mi sděleno, že nikdy z žádného důvodu svou návštěvu nezruší.“

„Zajímavé.“

Stáhla obočí. „Nepřipadá vám zvláštní, že džentlmen má domluvené pravidelné návštěvy nevěstince?“

„Obávám se, že tohle není nijak neobvyklé, Louiso.“

„Ach!“

Usmál se. „Ale mohu vás ujistit, že já si takovéhle schůzky nedomlouvám.“

Zrudla. „Něco takového mě vůbec nenapadlo, pane.“

Přivedl ji do značných rozpaků, uvědomil si. „Povězte mi něco víc o tom podvodu s kalifornským dolem. Vzpomínám si, jak silně na mě zapůsobily podrobnosti uvedené v článku I. M. Phantoma. Jak se vám podařilo získat tolik informací?“

„Jak vám řekla Miranda, zašla jsem za ní den poté, co jsem zaslechla ten rozhovor. Zpočátku jsem doopravdy nečekala, že mě přijme, natož aby mi uvěřila. Ale překvapila mě svým pozváním k sobě domů, kde naslouchala všemu, co jsem jí musela říct. Vymyslely jsme plán.“

„Jaký?“

„Miranda je skvělá herečka. Když za ní přišli ti muži s žádostí, aby podepsala konečné dokumenty, sehrála roli naivní ženy vítající příležitost zapojit se do investičního podniku se dvěma tak vynikajícími muži. Já jsem se skryla v salonu za dveřmi pro služebnictvo, pozorně naslouchala každému slovu a dělala si poznámky.“

„A váš další krok?“ vyhrkl fascinovaně.

„Poslala jsem telegram vydavateli novin v kalifornském městě, kde se měl onen zlatý důl nacházet. Byl velice vstřícný, a okamžitě mi poslal odpověď – žádný důl se nikde v okolí nevyskytoval. Vytužil velký podvod a naléhavě nás vyzval k opatrnosti. Požádal mě o další podrobnosti, aby je mohl uveřejnit ve svém tisku.“

„A právě tohle vám vniklo myšlenku stát se dopisovatelkou?“

„Ano,“ přiznala. „Okamžitě jsem se spojila s vydavatelem a redaktorem *Létajícího reportéra*. Setkali jsme se a já mu nabídla občasné reportáže ze společnosti, počínaje článkem o tom podvodu spáchaném dvěma velice prominentními džentlmeny.“

„Předpokládám, že tuhle příležitost nadšeně uvítal?“

„Pan Spraggett ani na vteřinu nezaváhal,“ prohlásila s jistou dávkou pýchy.

„To mě nepřekvapuje.“ Utkvěl na ní dlouhým pohledem. „Prosím, nepokládejte mou otázku za příliš osobní, ale smím se zeptat, co se stalo s panem Brycem?“

„Bohužel ho krátce po naší svatbě sklátila horečka.“

Uhlazeně řečeno, a přesně s tím správným nádechem lítosti, pomyslel si.

„Přijměte mou hlubokou soustrast, madam.“

„Děkuji. Od té doby už uplynulo několik let a čas zmírnil bolest z té ztráty.“ Posunula si brýle výš na nos a nasadila rozhodný výraz.

„Teď si musíme promyslet, jak postupovat s panem Thurlowem.“

„Nejlíp bude, když zůstanete ve voze a já si s ním promluví.“

„V žádném případě.“

S pouhým přikývnutím přijal nevyhnutelné. „Tužil jsem, že to řeknete.“

Hasley Street se ukázala jako malá, úzká ulička v chudší části města, ponořená do mlhy, jako by existovala v nějakém samostatném, izolovaném světě. Louisa oknem kočáru sledovala, kudy jedou. Všechno kolem se jí zdálo opuštěné. Nezahlédla jediného chodce a nezaslechla jediný kočár.

Anthony nařídil kočímu, aby zastavil; otevřel dvířka, seskočil na chodník a spustil schůdky. Louisa si upravila závoj a přijala jeho pomocnou ruku při vystupování z vozu.

„Počkejte tady prosím na nás,“ požádal Anthony kočího.

„Ano, pane.“ Muž se pohodlně opřel a z kapsy kabátu vytáhl placatku. „Budu tady, až se vrátíte.“

Louisa s Anthonym po boku se pustila do převalující se mlhy. Oba zamířili ke vchodovým dveřím Thurlowova příbytku.

Anthony rázně zabušil. Žádná odezva.

„Zvláštní,“ poznamenala Louisa. „Chápu, že pan Thurlow nemusí být právě doma, ale představovala bych si, že tady bude jeho hospodyně.“

Anthony hloubavým pohledem pozoroval okna zatažená hustými záclonami. „Jestli má hospodyně, mohla jít nakoupit.“

Cosí v jeho hlase upoutalo její pozornost. „Nač myslíte, pane?“

„Že zřejmě budeme muset přijet jindy.“ Vzal ji za loket a chystal se k návratu k čekající drožce. „Pojďme, paní Bryceová. Odvezu vás domů.“

„Tak to ne!“ Zůstala stát a přiměla k tomu i jeho. „Nemyslete si, že mě tak snadno obelstíte, pane. Máte v úmyslu mě odklidit z cesty, abyste se sem mohl vrátit, vloupat se do bytu pana Thurlowa a všechno v něm prohledat, co?“

„Zraňujete mě svým nedostatkem důvěry, madam.“

„Udělám víc, než jen zraním vaši důvěru, jestliže se pokusíte mě z téhle akce nějak vyšachovat.“

„Myslíte si, že vám dovolím, abyste se vloupala se mnou do cizího bytu? Nechci nést odpovědnost, až vás zatknou za vloupání.“

Soustředěně se rozhlédla pustou uličkou. „Nikde v okolí nevidím policistu. Budeme-li postupovat opatrně, žádné zatčení nám nehrozí. Jestli projdeme předními dveřmi, nikdo si nás nevšimne. A i kdyby se to nakrásně stalo, ten dotyčný bude prostě předpokládat, že nás pustil dovnitř sám majitel bytu.“

„Přední dveře jsou velmi pravděpodobně zamčené, paní Bryceová.“

„Jsem pevně přesvědčená, že ten, kdo se bez námahy dostane do prvotřídního sejfu Apollo, hravě zvládne obyčejný dvevní zámek. Až se do toho pustíte, postavím se za vás. Moje široké sukně vytvoří dostatečnou hradbu před možnými nevítanými zraky.“

„A co když se někdo uvnitř domu zeptá, co tam hledáváme?“ nadhodil.

„Řekneme, že jsme přátelé pana Thurlowa a máme důvodné obavy o jeho zdraví.“

Po krátkém přemýšlení ji pochválil. „To není špatný nápad. Rozhodně ne.“

„Vešli jsme, abychom se ujistili, že není nemocný,“ pokračovala bezstarostně. „Kdo by mohl tvrdit opak?“

„Možná Thurlow, kdyby náhodou vešel, až se budeme hrabat v jeho věcech.“

„Sotva zavolá konstábla, když mu sdělíme, že máme informace o jeho zapojení do vyděračského projektu.“

Anthonyho zuby se zaleskly ve vlčím úsměvu. „Paní Bryceová, vy a já opravdu začínáme mít stejné názory na určité věci.“

„Je to tak, pane.“ Usmála se plná dychtivosti. „Ale teď buďte tak hodný a pusťte se do svého úkolu.“

„Tohle by nemělo zabrat moc času.“ Položil ruku na dvevní kouli a zkusmo jí otočil. Dveře se lehce otevřely. „Takže ani chvíli.“

Louisa se zamračila. „Pan Thurlow při odchodu z domova musel zapomenout zamknout dveře.“

Anthony je rozevřel dokořán. Vedly do úplně prázdné haly. Louise se nelíbilo to těžké ticho plnicí interiér Thurlowova příbytku. Cítila, jak se jí vzrušením zježily chloupky vzadu na krku.

Anthony vklouzl do temné chodby. Jeho obezřetnost predátora v ní vyvolala ještě větší vzrušení. I on vytušil, že se stalo něco hrozného.

Vešla za ním dovnitř, zvedla si závoj a rozhlédla se. Thurlowův byt signalizoval, že ho obývá člověk se skrovnými finančními prostředky. Nahlédla do salonku, docela malého a spoře vybaveného.

Z haly se vcházelo do kuchyně a zadní dveře se zřejmě otvíraly do průchodu mezi domy. Úzké schodiště vedlo nahoru do tmy.

Anthony zavřel dveře. „Je někdo doma?“ zvolal natolik silným hlasem, aby byl slyšet do horního patra. Tíživé ticho téměř dusilo.

Louisa přejela špičkou prstu po desce stolu v hale. Na rukavičce ulpěla malá šmouha.

„Zaměstnává hospodyně, ale jak to tak pozoruju, řekla bych, že sem nechodí denně.“

„Což může vysvětlovat, proč tu dneska není,“ poznamenal Anthony.

Vešel do salonku a zotvíral zásuvky u stolu. Vytáhl svazek papírů a spěšně je prolisoval.

„Našel jste něco zajímavého?“

„Účty od krejčího a dalších obchodníků, jimž dlužil peníze.“ Vrátil papíry do zásuvky a vyndal z ní malý blok. Prolisoval ho. „Paní Fawcettová měla pravdu. Thurlow je skutečně notorický hráč.“

„Co to tam máte?“ snažila se mu nakouknout přes rameno.

„Seznam lidí, jimž dluží peníze.“ Otočil pár dalších stránek. „Zřejmě dělá dluhy, ale pak se mu nějak podaří je svým věřitelům splatit.“

„To znamená, že občas vyhraje.“

„Tyhle záznamy jsou staré téměř tři roky. U několika dluhů šlo o dost vysoké částky. Dokonce pár tisíc liber.“

Anthony vrátil blok na místo.

Procházela s ním ostatní místnosti v přízemí. Zatím se nezdálo, že by tu bylo něco v nepořádku. Spíš to vypadalo, že Thurlow vyšel z domu těsně před jejich příchodem.

Když se vrátili do přední chodby, Anthony zamířil ke schodišti. Louisa se rozběhla za ním. Ticho v domě dusivě houstlo.

Nahoře v patře se Anthony zastavil. Rozhlédl se krátkou chodbou a utkvěl pohledem na jedněch zavřených dveřích. I Louisa zůstala stát a náhle ucítila zimničné chvění.

„Co je?“ vyhrkla chraptivě.

„Počkejte tady,“ přikázal jí. „Třeba je v posteli a spí. Gamblerů dlouho vyspávají.“

Jeho příkaz ignorovala, nicméně nešla mu přímo v patách, ale zachovala patřičnou vzdálenost. Rozhodně neměla v úmyslu vejít do pokoje spícího muže.

Anthony jako by její přítomnost vůbec nevnímal. Plně se soustředil na zavřené dveře na konci chodby. Zaklepal. Když se nikdo neozval, otočil dveřní koulí. Dveře se otevřely s táhlým zaskřípěním pantů. Stál nehnutě na prahu a snažil se zrakem proniknout tmě pokoje, jehož okna kryly husté závěsy.

Louisa cítila, jak ji zaplavuje děs. Nechtěla jít dál, ale donutila se přiblížit aspoň ke dveřím. Z pokoje vycházel neomylný pach krve a smrti.

„Už ani krok,“ varoval ji Anthony bezbarvým, ledovým hlasem.

Vytáhla z rukávniku kapesník a přitiskla si ho k nosu. Pak vstoupila na práh a přes jeho rameno nahlédla do místnosti.

Na zvalené posteli s přikrývkou ležel na zádech muž s prostěradlem omotaným kolem pasu. Okamžitě si všimli, že s jeho hlavou není něco v pořádku. Lněný povlak polštáře byl prosáklý krví.

Vybavil se jí jiný hrůzný obrázek. *Lord Gavin vypadal přesně takhle, když ležel mrtvý na podlaze v její ložnici.*

„Louiso?“ Z děsivé představy ji vytrhl Anthonyho ostrý, až brutální hlas. „Omdlíte?“

„Ne.“ Jen se značným úsilím se vzpamatovala. „Neomdlím.“

Všimla si, že mrtvý muž má ruku ohnutou v lokti a přiloženou těsně k hlavě. V prstech bez života tkvěla pažba revolveru.

„Dobrý bože!“ zašeptala. „Vzal si život.“

Anthony přistoupil k lůžku a dlouho pozoroval mrtvé tělo.

„Tak tohle je zajímavé,“ poznamenal.

Louisu šokoval naprostý nedostatek emocí v jeho hlasu. Jako by ten člověk mluvil o počasí. Ale všimla si, že se na jeho tváři objevil velmi tvrdý výraz a oči byly chladné jako kámen.

„Co tím naznačujete?“ vydechla.

„Jen mi připadá velice zvláštní, že dva z Hastingsových zaměstnanců spáchají sebevraždu v časovém rozpětí necelých tří týdnů.“

Pozoroval, jak Louisa odvrací oči od krvavé scény. „Opravdu vám není zle? Neomdlíte?“

„Už jsem řekla, že budu v pořádku.“

„Vraťte se dolů,“ vybídl ji. „Není třeba, abyste zůstávala v téhle místnosti.“

Jeho návrh nechala bez povšimnutí. „Rozhodně odpovídá popisu muže, jak ho vylíčila ty mladé ženy ve svých denících. Byl to opravdu velice hezký mladý muž. A i věkem by odpovídal, tak kolem třiceti.“

Anthony se znovu otočil k lůžku, aby se podrobněji seznámil se všemi detaily. Kulka značně poničila Thurlowovu hlavu, jeho světlé vlasy nasákly krví, ale obličej zůstal téměř nepoškozený. Mladíkovy dokonalé rysy musely opravdu přitahovat pohledy žen.

Obrátil se zase k Louise. Její pozornost zaujal list papíru na horní desce nízkého prádelníku.

„Zanechal pan Grantley tenkrát nějaký vzkaz?“ zeptala se tiše.

„Podle Fowlera ano.“

Přešel ke stolu, zvedl papír a nahlas přečetl jeho obsah.

„Neunesl bych tu hanbu, která by mě čekala. Svě rodině se omlouvám.“

„Jakou hanbu?“ nechápala. „Měl na mysli dluhy z hazardních her?“

„Nezdá se, že by si z nich v minulých letech dělal moc velkou hlavu. Proč by teď najednou cítil, že to neunes a musí se zabít?“

Přikývla. „Velmi dobrá otázka.“

„Tohle není sebevražda.“ Anthony se rozhlédl po pokoji.

„Přikláním se k vašemu názoru.“

„Zajímalo by mě, zda se Hastings rozhodl odstranit oba své zaměstnance ze stejného důvodu,“ zamyslel se Anthony.

„Možná ho napadlo, že proti němu kují pikle. To by vysvětlovalo, proč si najal ty dva strážce.“

„Máte pravdu.“

„Co teď uděláme?“ zeptala se věcně.

„Okamžitě pošlu zprávu Fowlerovi. Bude chtít mít ty nejčerstvější informace.“

Oběma rukama pevně sevřela svůj černý rukávník. „Ano, samozřejmě.“

„Ovšem nejdřív vás pošlu domů. Drožka čeká,“ prohlásil rozhodně. „Není nutné, abyste tady čekala do Fowlerova příjezdu. Můžu mu sám říct všechno, co bude potřebovat vědět.“

Bylo vidět, že se jí ulevilo. „Určitě?“

„Ano.“

„Máte v úmyslu se před ním zmínit i o mně?“ zeptala se roztřeseně.

„Nevidím k tomu důvod.“

„Víte, chtěla bych jen uchovat v tajnosti identitu I. M. Phantoma,“ snažila se o vysvětlení.

„Chápu.“

Odložil papír znovu na prádelník a přešel pokoj. „Pojďme, musím vás odtud dostat,“ nabídl jí rámě.

Odvedl ji zpátky dolů. V salonku se zastavil u stolku, kde napsal krátkou zprávu.

„Víte určitě, že vám tady nehrozí nebezpečí?“ zeptala se. „Co když se ten vrah vrátí?“

Úzkost, která zazněla v její otázce, mu zalichotila. Měla opravdu starost, uvědomil si, možná se o něj i bála.

„Ten zabiják nemusel být sám Hastings.“ Složil napsanou zprávu. „Nezdá se mi, že by riskoval návrat na místo činu. Aspoň dokud nebude nalezeno tělo a nezačne se o tom veřejně mluvit.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Ať je to, kdo chce, riskoval hodně, když sem přišel spáchat vraždu. Nebude ovšem riskovat podruhé, jestli se tomu může vyhnout. Teď bude mít na zřeteli pouze vlastní bezpečí.“

„Dáte na sebe pozor, vidíte, pane Stalbridgi?“ zeptala se najednou plna úzkosti.

„Určitě,“ slíbil. Její strach o jeho bezpečí ho podivně dojal. „Drožka vás odveze rovnou domů. V osm večer pro vás přijdu.“

Ztuhla. „Proč?“

„Oba jsme přece pozváni na večírek k Lorringtonovým, vzpomínáte si?“

Zachvěla se. „Úplně jsem na to zapomněla. Odpusťte, pane, ale dneska večer jsem příliš otřesená, než abych chodila někam do společnosti.“

„Je mi to líto, Louiso, ale myslím, že by naší věci jen prospělo objevit se dnes večer na veřejnosti spolu. Musíme dělat, jako by se nedělo nic mimořádného.“

Po krátkém zaváhání jen nerada přikývla. „Asi máte pravdu. Dobré nebe! Myslíte, že přijde i Hastings?“

„Nevím. Ale bude tam spousta lidí. Jestli se dostaví, určitě se nám podaří vyhnout se mu.“

„Když teď pojeďu domů, můžu napsat zprávu o té smrti panu Spraggettovi. Stačí to ještě zařadit do ranního vydání *Létajícího reportéra*.“

Nad jejím nápadem se krátce zamyslel. „Skvělé. Když nic jiného, článek zabrnká na vrahovy nervy, až si přečte, že policie uvažuje o tom, že nešlo o sebevraždu.“

„Zapomínáte, že policie tu možnost nezvažuje,“ zdůraznila velmi suše, „protože dosud neví, že pan Thurlow je mrtvý.“

„Odkdy mohou takové malé detaily neohrožené novináře zabránit v uveřejnění faktů?“

„Máte pravdu. Určitě se pokusím vsunout do příspěvku pár nejasných narážek na možnou vraždu.“ Zaváhala. „Vy si opravdu myslíte, že Thurlowa zabil Hastings, vidíte?“

„Považuju to za možné,“ opravil ji. „Potřebujeme víc informací.“

„Značný nedostatek informací mi při tomhle vyšetřování dělá největší starost.“

Spustila závoj, aby si zakryla obličej.

„Máte pravdu,“ souhlasil.

Vyprovodil ji ven a pomohl nastoupit do drožky. Když se pohodlně usadila, přibouchl dvířka a lístek, co předtím napsal, podal kočímu.

„Jakmile odvezete dámu až ke dveřím jejího domu, zajed'te prosím do Scotland Yardu a postarejte se, aby byl tento vzkaz doručen detektivu Fowlerovi.“

„Ano, pane.“

„Musí se dostat *pouze* do Fowlerových rukou,“ zdůraznil Anthony. Podal kočímu peníze. „Je to jasné? Budete-li na něj muset počkat, udělejte to.“

Kočí zkontroloval mince v dlani a dychtivě přikývl. „Bez obav, pane. Dohlídnu na to, aby se váš lístek dostal přímo k tomu Fowlerovi.“

„Děkuju vám.“

Kočí pobídl koně, drožka se hrkavě rozjela a téměř okamžitě se ztratila v mlze.

Anthony se vrátil do Thurlowova bytu a vystoupal do horního patra. Čím výš se dostával, tím víc se musel nutit k dalším krokům. Atmosféra smrti byla stejně hustá jako venkovní mlha.

V ložnici nejprve přistoupil k šatníku. Všechny kabáty a kalhoty byly střižené podle poslední módy. Ručně šité košile zřejmě právě přišly z prádelny a byly dokonale vyžehlené.

Na prádelníku stála kožená šperkovnice obsahující několik párů drahých manžetových knoflíčků, zlaté náramkové hodinky a jehlici do kravaty, zdobenou perlou. Vedle šperkovnice ležel kartáč, hřeben a kelímek s pomádou. Thurlow si dával na svém zjevu očividně velmi záležet.

Anthony se vrátil k lůžku a znovu důkladně studoval tvář mrtvého. Přiměl se nevnímat tu krvavou zmrštinu a všiml si jiných detailů. Sestřihl části Thurlowových vlasů a vousů neslepených krví prozrazoval dobrého holiče. Muž měl na sobě vyšívanou noční košili.

Vybavil si Louisina slova. Thurlow byl bezesporu mimořádně hezký muž.

Začal s důkladnější, metodickou prohlídkou pokoje, nahlížel do všech míst, kde by někdo mohl schovávat své tajnosti. Pod falešnou dřevěnou deskou ve skříni našel trezor s vynikajícím zámkem, který sestrojil jeden z nejlepších výrobců ve Willenhallu, ale s Apollem se nedal srovnávat. Anthony se do něj dostal za necelých patnáct sekund.

Uvnitř našel pouze zápisník. Obsahoval záznam čehosi, co se na první pohled jevilo jako vysoké výhry z hazardních her. Ale těch záznamů bylo pouze pět. A u nich téměř tři roky stará data. U každé sumy se nacházely iniciály, které se shodovaly s iniciálami pěti mladých dam, které Thurlow zkompromitoval. Uvědomil si, že se dívá na záznam plateb, které Thurlow získal výměnou za to, že vydírané oběti dodával do Hastingsových spárů.

Zasunul zápisník do kapsy a naposledy se rozhlédl po místnosti. Něco se mu nezdálo. Dlouhým pohledem utkvěl na prádelníku ve

snaze pochopit, co tam není na svém místě. Ale všiml si jen několika skvrn v tenké vrstvě prachu na horní desce a několika nedbale složených kapesníků v zásuvce skříně. Když se mu nepodařilo dojít k žádnému závěru, seběhl dolů.

Jat určitou předtuchou, rozhodl se znovu prohledat stůl, tentokrát důkladněji. Když otevřel složku obsahující nezaplacené účty, okamžitě mu došlo, co tady nehrálo. Účty byly úplně zpřeházené. Všechno ostatní v Thurlowově bytě mělo svůj dokonalý řád, ovšem účty byly naházeny do složky halabala. Jako by se jimi někdo ve značné rychlosti probíral a pak je neuspořádané hodil do zásuvky. Pokračoval v hledání, a když skončil, měl už jistotu.

Krátce nato na ulici před domem rachotivě zastavil povoz. Anthony přistoupil k oknu a odtáhl záclonu právě ve chvíli, kdy z bryčky slezl Harold Fowler.

Otevřel dveře dřív, než detektiv stačil zaklepat.

„Dostal jsem váš vzkaz, pane Stalbridgi.“ Fowler vešel do haly, sundal si klobouk a rozhlédl se se stoickou zvědavostí člověka zvyklého na to, že ho lidé volají z nepříjemných důvodů. „Tak o co jde?“

„Nájemník tohoto bytu, Benjamin Thurlow, leží nahoře ve své ložnici mrtvý. Zdá se, že si ze zoufalství nad svými dluhy z hazardu přiložil ke spánku pistoli. Zanechal písemný vzkaz. Slova jsou velice pečlivě vytištěná.“

„Vytištěná?“ Fowlerův knír sebou škubl a ve smutných očích se objevil ostrý výraz: „Jako v Grantleyově vzkazu?“

„Ano.“ Podal detektivovi Thurlowův dopis na rozloučenou. „Tisk neumožňuje porovnat rukopis, ale nepředpokládám, že tohle psal Thurlow.“

Fowler vzal lístek do své mohutné tlapy a pár vteřin ho pečlivě studoval. Pak s pochmurným pohledem vzhlédl. „Souhlasím s vámi, pane. Ale nikdy nedokážeme, že tenhle vzkaz napsal vrah.“

„Ještě něco,“ ozval se Anthony. „Ani to sice nelze dokázat, ale přísahal bych, že před mým příchodem někdo tyhle místnosti prohledával.“

„Aha.“ Fowler nepatrně přimhouřil oči. „Co to bylo za informaci, která vás sem dnes přivedla?“

„Dozvěděl jsem se, že Thurlow i Grantley byli Hastingsovi zaměstnanci. Vypadá to, že jim Hastings občas platil dost velké peníze. Chtěl jsem si s ním promluvit.“

„Myslíte si, že ho Hastings zabil, vidíte?“

„Připadá mi to pravděpodobné, ano. Ale nepřivádí mě to ani o kousek blíž k nalezení motivu k vraždě Fiony Risbyové. A teď je další člověk, který mi možná mohl tuhle otázku zodpovědět, mrtvý.“

Fowlerův zachmuřený obličej změkkl. „Varoval jsem vás, pane Stalbridgi, že šance dozvědět se něco po tak dlouhé době jsou malé. Zbytečně se tím mučíte. Radím vám, nechte tu ubohou dívku v klidu odpočívat.“

„Vy to nechápete,“ namítl Anthony. „To já nemohu nalézt klid, detektive. Musím zjistit, proč ji zabili.“

„Ze svých zkušeností vím, že existuje jen málo důvodů k vraždě. Chamtivost, pomsta, potřeba skrýt tajemství a šílenství.“

„Jste v pořádku?“ zeptal se tiše Anthony.

Louisa se zahleděla na zahrady zalité měsíčním svitem. Blížila se půlnoc. Na různých místech se pohupovaly ozdobné lucerny. Napravo se rýsoval dost bizarní tvar rozlehlého skleníku ze skla a železa. Za jejich zády se leskl a zářil přeplněný plesový sál, z jehož otevřených francouzských oken se linula hudba a ozýval smích. „Ano, jistě.“ Potlačovala chvění. Ovšem napětí z toho, že v posledních dvou hodinách musela předstírat, jak se baví, si začalo vybírat svou daň. Úsměv jí ztuhl na rtech. Zatoužila vrátit se na Arden Square a hodit do sebe pořádnou sklenici brandy. „Nepůjdeme už domů?“

„Brzy,“ slíbil a vzal ji za loket. „Pojďme se projít.“

„Aspoň už najisto víme, jaký druh služby poskytoval pan Thurlow Elwinu Hastingsovi,“ poznamenala po chvíli.

„Zkompromitoval ty oběti a pak jim ukradl jejich deníky a dopisy a odevzdal je Hastingsovi.“

„Byl to gambler. A to znamenalo, že stále potřeboval značné finanční částky k zaplacení svých dluhů. Hastings byl ochoten dobře zaplatit za materiály sloužící k vydírání. Grantley nepochybně ty vyděračské platby vybíral. Nedovedu si totiž představit, že by tuhle práci vykonával Hastings sám.“

Sešli po schodech z terasy dolů na šterkovou pěšinu vinoucí se důmyslně upravenou zahradou. Nebyly jedinou dvojicí, která se rozhodla na chvíli uniknout horku a dusnu plesového sálu. Ze tmy k ní dolehly tlumené hlasy a tichý mužský smích. V měsíčním světle se na okamžik zaleskly dámské šaty, než zmizely za živým plotem.

Účast na plese bylo to poslední, co si dneska večer přála, ale chápala Anthonyho důvody. Oba se musí chovat, jako by se dnes odpoledne nestalo nic neobvyklého. Anthony s tím očividně neměl sebemenší potíže, ale ona celé odpoledne a večer bojovala se znepokojujícím strachem. Po pravdě řečeno, objev Thurlowovy mrtvolky před několika hodinami ji rozrušil mnohem víc, než si ve chvíli, kdy ji našli, uvědomovala.

Místo činu jí znovu připomnělo hrůzu oné děsivé noci před více než rokem. Nedokázala vypudit z mysli obrázek Gavinova mrtvého těla. Moc dobře věděla, že bez ohledu na to, jak dlouho tady dnes večer zůstane či kolik brandy vypije po návratu domů, určitě neusne. Ale to by nemuselo být tak zlé, usoudila, protože i kdyby se jí nakrásně podařilo usnout, nepochybně by ji pronásledovaly zlé sny.

Anthony ji přiměl zůstat stát nedaleko vchodu do velkého skleníku. Jeho stěny z matného skla se leskly ve svitu měsíce.

„Tady budeme mít soukromí,“ řekl tiše.

Klesla na mramorovou lavici. Široké sukně šatů se jí rozlily kolem kotníků. Zahleděla se do noci a tělem jí znovu projelo slabé zachvění.

„Je vám chladno?“ staral se.

„Trochu.“ Nemohla mu přiznat, jak jí oťrásl pohled na toho zavražděného muže. Mohl by si myslet, že nemá dostatečně pevné nervy na další vyšetřování jejich společného případu. „Jak budeme nadále postupovat? Když teď jsou všichni tři – Victoria Hastingsová, Thurlow a Grantley – mrtví, které stopy máme sledovat? Jak to vypadá, nikdo další už tajemství Elwina Hastingsse nezná.“

Anthony položil jednu nohu na lavičku vedle ní a předloktí opřel o koleno. „V tuhle chvíli nám zbývá jediné: dál se vyptávat.“

Snažila se soustředit na aktuální problém. „Něco mě napadá. Možná znám místo, kde o těch Hastingsových tajnostech něco vědí.“

„Kde to je?“

„Nevěstinec, který každý týden pravidelně navštěvuje.“

„Phoenix House?“ Na pár vteřin se odmlčel, načež zvolna přikývl. „Zajímavá zpráva.“

Nakrčila nos. „Doufám, že nemáte v úmyslu si tam sám sjednat schůzku za účelem ověření své teorie.“

Pousmál se. „Pochybuju, že by to k něčemu bylo. Asi by se mi za tak krátkou chvíli nepodařilo přesvědčit některou z těch žen k větší sdílnosti. Ale jak je vidět, vy jste zřejmě získala důvěru někoho, kdo pár tamních žen zná.“

„Máte na mysli Robertu Woodsovou ze Swanton Lane, vidíte?“

„Ano.“

„Požádám ji, aby se ještě trochu poptala a sehnala pár diskrétních informací.“

„Skvělé! A já mohu jen doufat, že se nakonec něco dozvím od Clementa Corvuse. Ten bude asi celkem dobře obeznámen s Hastingsovými obchodními záležitostmi.“

„Nedovedu si představit, že by nám ten král zločinu chtěl odhalit svou protizákonnou činnost,“ zapochybovala.

„Uvidíme.“

Povytáhla obočí. „Vážně si myslíte, že se s vámi spojí?“

„Je to možné.“

„Proč by to dělal?“

„Přes své obchodní aktivity, nebo spíše právě kvůli nim, se snaží zachovat přísný kód cti. A mezi jiným jsem se dozvěděl, že vždycky platí své dluhy.“

„Kdo vám tohle všechno řekl?“

„Detektiv Fowler. Mezi Corvusem a Scotland Yardem panují dlouhodobé vztahy.“

Zase Fowler. Potlačila rozechvění. „Podle vás pan Corvus dojde k závěru, že je vašim dlužníkem za to, co bylo v těch dokumentech, které mu na vaše přání odevzdala Miranda?“

„Buď tak, nebo si bude ode mě přát další informace. V téhle záležitosti není nic jisté.“

Zauvažovala. „Jestli jsou naše předpoklady správné, Elwin Hastings nezabil pouze jednu, ale možná čtyřikrát: Fionu Risbyovou, první paní Hastingsovou, Grantleye a Thurlowa. Něco tak odporného lze jen těžko pochopit.“

„Vražda je náročná jen poprvé, pak už to zabíjení jde bezpochyby hladce,“ poznamenal Anthony.

Měla se co držet, aby prudce nevyskočila a nezačala ječet, že se mýlí. I kdyby se zabití dalo nějak ospravedlnit, ten děsivý zážitek nepřestane vraha pronásledovat do konce jeho dní.

Anthony se nečekaně sklonil, chytil ji za loket a prudce ji zvedl.

„Tiše,“ sykl těsně u jejích rtů.

Otevřela ústa k otázce, co to provádí, ale než stačila vyřknout jediné slovo, ocitla se na jeho hrudi. A jeho ústa se tvrdě a pánovitě přitiskla na její.

Ztuhla. Už předtím došla k rozhodnutí – nedovolí další polibky, bude to tak nejlepší. Ale mohla si to rozhodnutí stokrát sama pro sebe opakovat a logicky odůvodňovat, věděla, že dnes večer není schopna tomu pokušení odolat, na to měla příliš předrážděné nervy. Toužila být strávená ohněm vášně, aby mohla zapomenout na scény

smrti, vznášející se v jejích myšlenkách jako zástupy děsivých přeludů.

Ovinula mu paže kolem krku a přitiskla se k němu. Pak zaslechla slabý šum hlasů nesoucích se nocí. Pěšinou se ke skleníku blížila nějaká dvojice. Anthony ji znovu začal líbat, aby před neznámými vypadali jako pár milenců. Tolik si přála, aby ji políbil z vlastní vůle, z touhy ji líbat, nikoli jen jako zástěrku.

Cizí muž ve tmě se zasmál. „*Jak je vidět, musíme si najít jiné osamělé místočko, má drahá. Tohle už je obsazené.*“

Jeho společnice zamumlala něco nesrozumitelného. Louisa si uvědomila, že hlasy slábnou, jak dvojice zamířila do jiné části zahrad, ale už tomu nevěnovala pozornost. Jediné, na co v tuhle chvíli dokázala myslet, byl dotek Anthonyho paží na svém těle. Úplně hořela. Nevadilo jí, že ten polibek nebyl myšlen jako prostředek ke svedení. Působil jako zásah blesku spalujícího její už tak rozcitlivělé nervy. Uvnitř jako by jí všechno hořelo vysokým plamenem.

„Anthony,“ vdechla do jeho úst.

Z hrdla se mu vydral tichý, chraptivý ston. Paže ovinuté kolem jejího těla zesílily sevření. Jeho ústa náhle zdrsňela a polibky byly naléhavější. Teď ji líbal doopravdy. A ona je opětovale se stejnou vášní. Cítila, jak to mezi nimi náhle jiskří a praská, cítila ty syčivé elektrické výboje, a jen ji překvapilo, že jí nezelektrizovaly konečky vlasů. Jeho ruce jí sjely po zádech a dlaně horečně sevřely vypasovaný živůtek jejích šatů.

Nedovedla si vysvětlit své vzrušení; celá se chvěla touhou a potřebou ho mít. Ocitla se v divokém víru sil, jimž zatím nerozuměla, a tak jen tiskla Anthonyho ramena, držela se jich jako v boji o život, a vracela mu polibky.

Odtřhl se od jejích úst a vzal její obličej do dlaní. „Vyslovte znovu moje jméno.“

V matné záři nejbližší lucerny jeho výraz nepřipomínal něžného milence. To, co teď spatřila na jeho obličej, byl syrový, naléhavý hlad, stejný, jaký cítila i ona sama.

„Anthony.“ Zachvěla se, ale tentokrát v tom nehrály roli nervy, nýbrž nedočkávané očekávání. „Anthony.“

Sňal ruce z jejího obličej a ovinul jí je kolem pasu. Pak sklonil hlavu a vtiskl jí polibek na hrdlo. Na kůži ucítila jeho vlhké, toužící rty a na okamžik i zuby. Při tom neuvěřitelném zážitku zatajila dech.

Tohle potřebovala. Tahle zoufalá, prudká vášeň aspoň na chvíli zbavila její mysl dvou děsivých obrázků – Thurlowovy a Gavinovy zkrvavené hlavy.

Anthony ji uchopil do náručí a odnesl ke dveřím skleníku.

„Otevřte je,“ zamumlal.

Stáhla ruku, nahmatala dveřní kouli a otočila jí. Dveře se rázem otevřely a z vnitřku je ovanulo vlhké teplo. Vtáhla do sebe vůni zeleně, květin a čerstvě zkyplené hlíny, vůni života, nikoli smrti.

Anthony ji pronesl dveřmi, postavil ji u pracovního stolu, otočil se a zavřel a zamkl dveře. Pak se znovu obrátil k ní a přitáhl ji k sobě. Jeho ruce zamířily k zapínání jejího živůtku.

Prekvapilo ji, že jeho prsty, tak šikovné a citlivé při otevírání zámků a zacházení s klíči, se teď opravdu třáslly. Slyšela jeho zrychlený dech. Horký. Naléhavý. Když se ho dotkla, zjistila, že má pod kabátem úplně ztuhlé ramenní svaly.

Vzplála v ní jiskřička naděje. Svou drahou Fionu sice moc miloval, ale možná že mu v srdci zbylo ještě místočko pro jinou ženu.

Podářilo se mu uvolnit její živůtek. Jak byla vděčná za tmou kolem nich! V tuhle chvíli její ňadra halila pouze lehoučká látka košílky.

Znovu sklonil hlavu, aby zlíbal její šíji. Palcem něžně přejel po bradavce. Celým tělem jí projelo lehké mrazení. Zaťala mu prsty do ramen v touze probudit sílu, která se v nich skrývala, poznat ho intimněji, ale nedal jí příležitost.

„*Louiso*, nedovedete si představit, co jste se mnou udělala. Chci vás, teď hned. Potřebuju vás.“

Bez varování ji zvedl a posadil na kraj pracovního stolu. Všechno se událo tak rychle. Už neměla čas na přemýšlení. Ale na druhou stranu si říkala, že myšlení je to poslední, čím by se teď chtěla zabývat.

Sundal ruku z jejího ňadra a nahradil ji ústy. Vlhkým jazykem zmáčel látku její košílky.

Úplně jí rozbouřil smysly. Tolik ho chtěla! Zabořila mu prsty do vlasů. Když se bradavka jejího ňadra ocitla mezi jeho zuby, jen zalapala po dechu. Okamžitě zvedl hlavu, aby ji umlčel dalším palčivým polibkem.

Uchopil sukně a vykasal jí je nad kolena. Rukama jí sevřel stehna nad punčochami a roztáhl je.

Dívce se jí rozbušilo srdce. Dosud se vzpomatovala z překvapující intimity jeho dotyku, když vjel prsty do otevřeného švu

v rozkroku jejích krajkami zdobených kalhotek. Spalující žár jeho dlaně v nejintimnějším místě jejího těla jí připadal neskutečný a nesmírně vzrušující.

„Vy mě chcete,“ zašeptal chraptivě. „Řekněte to. Toužíte po mně stejně jako já po vás.“

„Ano.“ Zabořila ruce hloub do jeho vlasů. „Ano, ano!“

Točila se jí hlava. Svět venku za skleníkem jako by přestal existovat. Teď teprve poznala, co znamená výraz „být spalován vášní“. Vychutnávala ten úžasný pocit. Romanopisci a autoři divadelních her měli pravdu. Tohle byl důvod, proč lidé navazují tajné milostné poměry.

„Jste tak měkoučká,“ šeptal při mazlení s jejími intimními místy. „Přivádíte mě k šílenství.“

Uvědomila si, že si Anthony rozepíná přední část svých kalhot. Když sklopila oči, zahlédla, jak dlaní obepíná svůj úd. Pak druhou rukou vytáhl z kapsy čtvereček bílého plátna a odhodil ho na lavici vedle ní.

Fascinovaně se chystala sklonit, aby se ho dotkla, ale než to stačila udělat, vsunul své připravené mužství do teplé schránky jejího těla. Ten tlak byl tolik, tolik příjemný. Chtěla víc. Zoufale si přála dostat ho k sobě blíž.

Sešel jí hýždě a jediným prudkým trhnutím do ní vnikl. Projela jí prudká bolest. Ten přechod z nesnesitelné touhy do nepříjemné reality byl příliš náhlý. Jen zalapala po dechu a ztuhla.

„Zatraceně!“ I Anthonyho to pořádně vzalo. „Vy jste panna!“

„Ano, ale opravdu nevím, v čem je problém.“

„Proč jste mi ksakru neřekla, že jste dosud panna?“ zuřil. Jakým právem se na ni vztekal? Bolest přece způsobil on jí.

„Do toho vám nic není,“ vypěnila.

„Jak můžete něco takového říct?“

Teď už se i jí zmocnil vztek. Navíc se necítila fyzicky moc dobře.

„Pane, neočekával jste doufám, že budu probírat tak intimní detaily svého života s člověkem, s nímž jsem se sotva seznámila.“

Pohlédl na ni se zvláštním výrazem. „Smím vám připomenout, madam, že se právě milujete s pánem, s nímž jste se sotva seznámila?“

„Nemilujeme se,“ odsekla. Nechtěla ani sama sobě přiznat, jak moc ji ta skutečnost bolí. „Jen jsme se stali obětmi nedovolené vášně.“

„Aha. Cítíte se odborníci v tomhle oboru?“

„Nedovolené, tajné dostaveníčko je jiná věc. Jeden druhému není povinen se svěřovat s osobními záležitostmi.“

„Nemohu uvěřit, že vy mně udělujete lekci, jak má vypadat nedovolený milostný poměr.“

Otřásla se. „Teď ale bude nejlepší, když se... trochu odsunete, pane. Jak vidíte, moc se k sobě nehodíme.“

„Jak jste to poznala?“ Ani ho nenapadlo se vzdálit. „Myslím, že je to očividné. Jste příliš velký.“

„Mně se zdá, že k sobě dokonale pasujeme.“

Cítila, jak se vzdaluje, a zatajila dech. Ale zastavil se těsně na krajíčku a zvolna, rozvážně se do ní vracel.

Zalapala po dechu. „Tohle mi vážně nepřipadá jako dobrý nápad.“

„Dovolte mi poznámku, paní Bryceová – v tomhle se opravdu nemůžete považovat za odborníci.“

Zavřel jí ústa polibkem, než stačila dál protestovat.

Opakoval svůj pohyb, pokaždé téměř vyklouzl, aby se vzápětí s prudkým nárazem vrátil. Tentokrát to sice nebolelo, ale ani se jí to nezdálo nijak příjemné. Připadala si ztuhlá, téměř nemohla dýchat. Ale na druhou stranu neměla tak špatný pocit. Potlačila zklamání.

„Když jinak nedáte,“ povzdechla si a mírně se zavrtěla, aby si našla trochu pohodlnější pozici. „Ale prosím vás, pospěšte si.“

Anthony se mlčky ponořil do teplých hlubin.

Otevřela oči. Díval se na ni s neproniknutelným výrazem. Zahanbeně vzala jeho obličej do dlaní.

„Ach bože, nechtěla jsem zranit vaše city,“ omlouvala se. „Nechám všechno na vás, už neřeknu ani slovo.“

„Mám na to tedy váš slib?“

„Rozhodně, pane. Když už jsme došli až takhle daleko, dokončíme to.“

„Dejte si pozor, má drahá. Tak romantická řeč by mě mohla uvést do vytržení.“

Tak tohle byla důkladná ťafka. Cítila se pokořená, ale zároveň se jí zmocnil vztek. A to byla vysoce vznětlivá směs. Rukama mu sevřela ramena a přitáhla ho blíž k sobě.

„Zatraceně, Anthony. Pokračujte!“

Něco si pro sebe zamručel. Nerozuměla mu, ale konečně se v ní začal pohybovat rychlými tahy. Její tělo už si na něj zvyklo. I když

pocity, které teď zažívala, nebyly tak vzrušující, jak očekávala, rozhodně jí nepřipadaly nepříjemné.

Jestli se to líbilo Anthonymu, ať je po jeho. „K čertu s tím!“ Zdálo se, že má potíže s dechem. „Tohle je vaše vina. Dneska večer jsem kvůli vám ztratil vládu nad sebou.“

„Co je moje vina? Z čeho mě chcete obvinít? Jak se opovažujete –“

„Slíbila jste, že budete mlčet,“ zaskřípěl zuby. „Zatraceně!“

Znepokojená hlubokým, divokým zaúpěním, které podmalovalo to zaklení, otevřela oči. „Jste v pořádku?“

Neodpověděl, ale náhle vyjel z jejího lůna a popadl kapesník, jímž ovinul svůj úd.

V matném světle si všimla, že má pevně sevřená víčka, a z pootevřených rtů se mu vydral tichý ston. V té tmě se mu nebezpečně zaleskly bílé zuby. A pak bylo po všem. Opřel se o stůl a ztěžka popadal dech. Oči měl stále zavřené.

„Zatraceně,“ opakoval, tentokrát úplně potichu.

Vyčkávala. Nevěděla, jak se v takové situaci zachovat. Autorky zamilovaných románů, které četla, se o podobných věcech nezmiňovaly. Znepokojeně se dotkla jeho paže. „Anthony?“ Pootevřel oči.

Zrozpačitěla a nepatrně se zachvěla pod jeho zvláštním pohledem.

„Jste nemocný?“ špitla. „Zajímavá otázka.“

Narovnal se a odvrácený od ní si spěšně upravoval kalhoty.

Sklouzla z pracovního stolu. A to byla chyba. Měla tak roztřesená kolena, že se musela zachytit jeho hrany, aby neupadla. Nemotornýma rukama si spustila sukně. Mezi nohama cítila poněkud nepříjemné vlhko.

„Omlouvám se, pane,“ vyhrkla dost břitce.

Znovu se k ní otočil, teď až s nebezpečně ledovou sebevládou. „Za co? Že jste chtěla, abych uvěřil, jaká jste světem protřelá žena?“

„Ne, ale za to, že jsem vás před chvílí k něčemu vyprovokovala. Ovšem na svou obhajobu musím přiznat, že jsem očekávala trochu jiný výsledek.“

„Co přesně jste očekávala, Louiso?“

Mávla rukou. Vítala tmu, které skryly její ruměnc. „Určitě mi rozumíte. Vždyť o vzrušující zakázané vášni už se toho tolik napovídalo a napsalo.“

„Neřekl bych.“

„Zřejmě jste nečetl moc zamilovaných románů.“

„To opravdu ne.“

„Ale rozhodně jste viděl skvělé hry své sestry.“

„V jejích hrách tyhle milostné aféry vždycky dospějí ke špatnému konci.“

„V tom to není.“ Usilovně hledala správná slova. „Z toho, co jsem četla a shlédla na jevišti, jsem si představovala něco úplně jiného, jak bych to vyjádřila – prostě *nadsmyslový, transcendentní zážitek*.“

„Transcendentní,“ bezbarvě opakoval.

„Tak se obvykle popisuje nedovolená vášeň.“ Povzddechla si. „Měla jsem si uvědomit, že existuje důvod, proč se anglické ženy zrovna nehrnou do takových zakázaných milostných afér.“

„U vás to bylo poprvé, Louiso. A poprvé to ženy přijímají s rozpaky.“

Zarazila se. „*Hm.*“

Vzal ji za bradu a zvedl její obličej k svému, aby jí viděl do očí. „Co to má znamenat?“

„Nic,“ vyhrkla.

„Po tom, čím jsem právě prošel, si snad zaslужuju odpověď.“

„Tak dobrá, když na tom trváte. Zdálo se mi, že ten problém je ve vás, nikoli ve mně.“

„Viníte mě, že jsem vám nepřipravil transcendentní zážitek?“

„Ne, ne, tak jsem to samozřejmě nemyslela. Ne tak docela.“ Odkáslala si. „Rozhodně nenesete vinu na tom, že se příroda rozhodla vás obdařit až příliš velkou dávkou jisté části vaší anatomie.“ Odmlčela se, zřejmě aby mu mohla podat podrobnější vysvětlení. „Třeba menší muž –“

Naklonil se k ní zcela blízko.

„Opovažte se,“ sykl až zlověstně tiše, „na to jen pomyslet.“

Ucouvla tak rychle, až narazila bolestivě na stůl za svými zády. „Uklidněte se, pane. Jste teď trochu rozčilený. Oba jsme rozčilení. Máme za sebou hodně perný den.“

Přistoupil těsně k ní a oběma rukama se opřel o stůl, takže zůstala zajatá mezi jeho pažemi.

„Něco si vyjasněme,“ pokračoval týmž nebezpečně tichým hlasem. „Tohle je vaše vina, nikoli moje. Zmátla jste mě tou přetvářkou, že jste vdova. Svou roli jste sehrála až moc dobře. Měla jste mi říct pravdu.“

„Nesmysl. Kdybych to udělala, nepolíbil byste mě, to zaprvé, natož abyste mě znásilnil.“

„Toužila jste být znásilněná?“

„Ano.“ Jeho slova v ní znovu vyvolala vztek a frustraci. „Dnes večer jsem byla doslova zralá na znásilnění.“

Přimhouřil oči. „Jednalo se snad o nějaké náladové rozhodnutí, které vás nečekaně napadlo právě dneska večer?“

„Vůbec ne.“ Zvedla bradu. „Po pravdě řečeno, touhle myšlenkou jsem se v poslední době dost zaobírala.“

„Jaká zvláštní náhoda,“ poznamenal. „I já jsem na to myslel.“

Tenhle výrok nijak nekomentovala a pokračovala po své linii. „Samozřejmě až do dnešního večera jsem měla své emoce plně pod kontrolou.“

„Samozřejmě.“

„Ovšem s lítostí musím konstatovat, že ty události v Thurlowově bytě mě hodně rozhodily.“

„V jakém smyslu?“

„To nedokážu vysvětlit. Celé odpoledne jsem byla nesmírně rozčilená a nervózní. Srdce mi bilo rychleji než obvykle. A nedokázala jsem zklidnit nervy.“

Snažil se ve tmě zhlédnout výraz jejího obličeje. „Asi vám rozumím.“

„Když jste mě před několika minutami políbil, bylo to, jako by propukla bouře a smetla mě do víru silných citů.“

„A unášel vás horký vír vášně?“ pomáhal jí. „Ano, přesně tak.“

„Cítíte jste, jak vámi prudce pohazuje divoká bouře nezkrotné vášně?“

On to skutečně *pochopil*. Zvláštní, udělalo jí to radost. „Dokonale jste vystihl to, co se snažím popsat.“ Vyčkávavě se odmlčela. „Cítil jste něco takového i vy?“

„Rozhodně.“ Naklonil se k ní. „Dokud nezačal padat ten zatracený sníh.“

„Ano, očividně došlo k nepříjemnému omylu. Ale teď, jestli proti tomu nemáte námitky, bych moc ráda odjela domů. Nutně potřebuju pořádnou sklenici brandy.“

„Stejně jako já.“

„Zlobíte se, a já vám to nemám za zlé.“ Napadla ji děsivá myšlenka. „Doufám, že tenhle nešťastný incident nijak nezhatí naše společné vyšetřovací plány?“

K její hrůze okamžitě neodpověděl.

„Ne,“ uslyšela po hodné chvíli. „Naše domluva platí, je-li to vaše přání.“

„Rozhodně,“ ujistila ho.

„Ovšem je tady ještě něco, co byste měla uvážit, než budete trvat na pokračování naší spolupráce.“

„A to je?“ znervózněla.

„Mám-li pokračovat ve společné práci, pravděpodobně se vyskytne víc takových bouří, jaká zuřila právě před chvílí.“

Přes všechno, co se událo, cítila, jak se jí znovu rozbušilo srdce, a celé tělo zalilo horko. Se značným úsilím se vzpamatovala a hrdě se narovnala.

„Oba jsme lidé silné vůle, pane,“ prohlásila pevným hlasem.
„Určitě se dokážeme ovládnout.“

„Mluvte za sebe, Louiso.“

Vyšli ze skleníku a vraceli se zahradami. Louisa zvedla oči k zářivě osvětleným oknům plesového sálu a zpanikařila.

„Musíme se tam vrátit?“ špitla ustrašeně.

Anthonyho to mírně popudilo. „Jedním z triků, jak zvládat tajný milostný poměr, má drahá, je umět čelit světu a tvářit se, jako by se naprosto nic mimořádného nedělo.“

Měl pravdu. Vystrčila bradu a ještě víc napřímila už tak rovná ramena.

„Skvělé!“ zamumlal jí do ucha.

Naštěstí nezpozorovali, že by se o ně kdokoli nějak zvlášť zajímal. Prošli přeplněnou místností a zahlédli jen sem tam letmé pokývnutí hlavou či pár tázavých pohledů.

U vchodu dal Anthony pokyn, aby kočí předjel s jeho drožkou. Spolu sešli ze schodů. Sluha otevřel dveře povozu. Konečně únik, oddechla si Louisa, a dokonce si dovolila úlevný povzdech.

V tom okamžiku dorazil další kočár a zastavil přímo za vozem Anthonyho. Z otevřených dveří vyskočil na chodník muž ve společenském černobílém oblečení. Nepatrně škobrtl a k udržení rovnováhy se musel chytit okraje dveřního rámu.

Jakmile zahlédl Anthonyho, jeho hezký obličej se okamžitě zkřivil vztekem.

„Vida, Stalbridge,“ zvolal. To S znělo trochu šišlavě. „A předpokládám, že vedle něj je ta vdovička z Arden Square, o níž jsem v poslední době hodně slyšel. Nepředstavíte mě té dámě?“

„Ne,“ odsekl Anthony. Šel dál a postavil se mezi Louisu a toho cizího člověka.

Louisu tolik ohromilo to striktní, ledové odmítnutí, že na posledním schodu zakopla a byla by upadla, nebýt Anthonyho pohotových paží, které ji zachytily. Pomohl jí nasednout do drožky.

„Julian Easton jméno mé, paní Bryceová.“ Easton švihl kloboukem v hraném gestu dobrého vychování. „S potěšením vás poznávám. Už se mi doneslo, že Stalbridge oblažuje jedna dost neobyčejná žena, ale teprve teď se mi naskytla šance vidět tu malou venkovskou myšku na vlastní oči.“

Anthony vykročil směrem k němu. „To by stačilo, Eastone. Jste opilý a ztrapňujete se.“

Easton ho ignoroval. Zadíval se na Louisu oknem kočáru. „Uvědomte si, paní Bryceová, že vás využívá. Víte, vůbec nejste jeho typ. V klubu se povídá, že obhospodařuje manželku jiného muže a zastírá to tím, že se skrývá za vaše sukně.“

Anthony přikročil až k němu. Easton teprve v posledním okamžiku poznal, že mu hrozí nebezpečí, ale už bylo příliš pozdě. Anthonyho rychlost všechny překvapila, nejvíc Eastona, Anthony ho popadl za rukáv kabátu a současně vykopl jednu nohu. Byl to mžik. Easton šel okamžitě k zemi a tvrdě přistál na zadku. Omámeně zůstal sedět na chodníku.

„Arden Square.“ Anthony udal kočímu adresu a vyšvihl se do drožky.

Povoz se dal okamžitě do pohybu. Louisa se ohlédla na schody vedoucí k rezidenci Lorringtonových. Julian Easton dosud seděl na chodníku. Na jeho obličeji teď zuřivost vystřídala předchozí zmatek a překvapení.

Louisa se konečně otočila k Anthonymu. „Kdo je pan Easton?“

„Oba jsme členy stejného klubu,“ odpověděl neutrálně, ale zřejmě něco tajil.

„Vypadá to, že nejste zrovna v přátelských vztazích.“

„Ne,“ odsekl. „Nejsme přátelé.“

Jako by téměř slyšela zabouchnutí dveří za touhle linií dotazů. Přesto se rozhodla v nich pokračovat.

„Co jste to před chvílí provedl, že jste ho okamžitě poslal k zemi?“ zajímalo ji.

„Ten trik jsem se naučil při svých cestách v zahraničí. A občas se mi hodí.“

Soustředil pozornost na noční scenerii za oknem a mlčel až do okamžiku, kdy jí u dveří domu popřál dobrou noc.

„Je mi líto, že jste musela být svědkyní toho incidentu s Eastonem,“ omlouval se.

Jeho hlas zněl smutně a podivně ustaraně. Zaplavil ji pocit hluboké účasti s ním. Prsty v rukavičce se lehce dotkla jeho tváře.

„Není zapotřebí se omlouvat,“ řekla tiše. „Omluva byla na Eastonovi. V měsících po Fionině smrti jste moc trpěl. Doufám, že spolu dokážeme najít odpovědi, které hledáte, Anthony.“

Otočila se a vešla do domu.

S prudkým škubnutím se vytrhla ze spánku; nesnášela ten až příliš známý zrychlený pulz a pocit, že se jí hrůzou zastavil dech, který pravidelně doprovázel ten zlý sen. Odhodila přikrývku a posadila se; potřebovala chodit, hýbat se, prostě zabývat se čímkoli, co by ji zbavilo napětí, provázejícího pokaždé tuto noční můru.

Vyskočila z postele, ale nohy se jí ještě třáslly z událostí minulé noci. Zaplavily ji vzpomínky na dostaveníčko ve skleníku; byla za ně vděčná, protože milosrdně zatlačily do pozadí ty nejhorší útržky snu, ale zároveň s sebou přinášely i nové obavy.

Přehodila přes sebe župan, vklouzla do trepek a začala rázovat po pokoji. Co to dneska večer provedla? Co ji to napadlo navázat intimní poměr právě s mužem, který ji mohl zničit? S člověkem přátelícím se s detektivem ze Scotland Yardu, jenž vyšetřoval vraždu lorda Gavina? Nač pro všechno na světě myslela?

Zastavila se, příliš dobře si vědoma odpovědi na svou otázku. Zamilovala se do Anthonyho od prvního okamžiku na plese u Hammonda, kdy se na ni podíval, jako by znal její nejhlubší tajemství. Byla na nejlepším místě ztratit pro něj srdce. Tohle teď věděla tak jistě, jako znala svou pravou identitu. Ale asi už bylo příliš pozdě.

Nemysli na budoucnost. Tvá láska je odsouzená k záhubě. Nikdy mu nemůžeš říct pravdu o sobě, a nikdy se nebudeš moci provdat, dokud muži neodhalíš své tajemství. Nebylo by to správné.

Žádný muž Anthonyho společenského postavení se neožení s vražedkyní. Když nic jiného, musí myslet na dobré jméno své rodiny.

Stejně nevypadal, že by se do ní někdy mohl zamilovat. Své srdce odevzdal Fioně Risbyové. Jistě se jednou ožení – v jeho postavení se to očekává – ale až ten čas přijde, poohlédne se po nevěstě ve svých kruzích, rozhodně ho nebude zajímat někdo bez patřičného původu nebo majetku.

Žij pro tuhle chvíli – nic víc tě s Anthonyem nečeká.

Stála uprostřed ložnice a uvažovala o další sklence brandy. Ta, kterou si nalila, když ji Anthony přivezl domů od Lorringtonových, měla opravdu překvapivý účinek. Ani nečekala, že v noci usne, ale dramatické události dne a večera ji očividně vyčerpaly víc, než si uvědomila. Další sklenka jí třeba pomůže ještě si na pár hodin zdřímnout.

Přistoupila k oknu a hleděla do noci. Tmu slabě proráželo matné světlo pouličních lamp a bledý svit měsíce. Přímo naproti vchodovým dveřím čísla dvanáct stála postava v pláštěnce s obličejem zakrytým černým tylovým závojem. Podobala se přízraku, který se vynořil z hradby stromů zahalených rubášem lehké mlhy.

Ta ubohá, zoufalá vdova, donucená vydělávat si na živobytí prostitucí, se vrátila. Louisu překvapilo, že ji tady zase vidí. Ženě zřejmě dosud nedošlo, že zákazníci hledající zboží, které prodávala, se v téhle části města moc často neobjevují. Nebo se možná příliš bála zajít do drsnějších míst. Byla v pouliční profesi nepochybně nováček.

Louisa se impulzivně otočila a potichu vyšla do haly. Po špičkách seběhla ze schodů a vstoupila do studovny. Rozsvítila lampu, odemkla jednu zásuvku stolu a vyndala z ní peníze, které si tam spolu s Emmou schovávaly na nepředvídané výdaje pro domácnost. Pár mincí a bankovek vložila do obálky, na jejíž zadní stranu naškrábala adresu.

Dole v hale si oblékla pláštěnku, otevřela přední dveře a vyhlédla ven.

Žena v černé pláštěnce a závoji dosud stála ve stínu stromů. Ani se nepohnula, když viděla, jak Louisa vyšla na schody před domem a zastavila se pod světlem lampy.

„Dobrý večer,“ pozdravila tiše Louisa.

Žena zareagovala, jako by ji oslovil duch. Prudce sebou trhla, o krok couvla, otočila se a spěšně odcházela.

„Počkejte, prosím.“ Louisa se za ní rozběhla. „Nechci zavolat konstábla. Jen jsem vám chtěla dát trochu peněz a jednu adresu.“

Žena si zřejmě domyslela, že ji ta druhá nenechá na pokoji, tak se zastavila a otočila – tvor chycený do pasti.

Louisa zůstala stát pár kroků od ní, ve vztažené ruce obálku.

„Tyhle peníze by vám měly vystačit na měsíc, budete-li s nimi opatrně hospodařit. Na zadní straně obálky je adresa. Když si tam najdete a požádáte o pomoc, dostanete ji, aniž se vás někdo bude

vyptávat. Jedná se o jednu instituci, kterou vede žena, jejímž jediným cílem je starat se o takové, jako jste vy.“

„Jako já?“ Neznámá ztuhla.

„Ženy, které byly donuceny jít na ulici.“

„Jak se opovažujete považovat mě za šlapku? Kdo si myslíte, že jste?“

Žena promluvila hlubokým hlasem, z něhož čísela zuřivost. Byl to hlas vzdělané dámy, vychované v úctyhodných společenských kruzích.

„Promiňte,“ hlesla rozpačitě Louisa, „nechtěla jsem se vás nějak dotknout.“

Žena se bez jediného dalšího slova spěšně vzdalovala do noci; záhyby černé sametové pláštěnky jí vlály kolem kotníků.

Louisa zůstala stát na místě, dokud se jí neznámá neztratila z dohledu. Pak se vrátila do domu, zavřela dveře a pečlivě je zamkla.

Obálku odhodila na stolek v hale a po schodech stoupala nahoru ke své ložnici. V uších jí nepřestávala znít slova té ženy. *Kdo si myslíte, že jste?* Ne proto, že stejná slova použil oné osudné noci i lord Gavin. Ta fráze se užívala běžně. *Kdo si myslíte, že jste?* Lidé ji ustavičně vyslovují. Na samotných slovech nebylo nic zvláštního, zarazil ji tón hlasu, jímž je ta žena vyslovila. Ucítila při nich ledové mrazení v zádech. *Jako by mě nenáviděla. Ale jak by to bylo možné? Jsem si naprosto jistá, že jsem se s ní dosud nikdy nesetkala.*

Louisa Bryceová ji považovala za pouliční šlapku. Cítila, jak se jí zuřivostí vaří krev a spaluje její smysly. Nejradši by se vrátila na Arden Square a tu hlupačku zabila, ale postupně trochu vychladla a převážil zdravý rozum. Zhluboka se nadechla, a znovu a znovu, až ten dobřela rozpálený vztek ustoupil klidné rozvaze. Však přijde vhodná chvíle, kdy se s Louisou Bryceovou vypořádá.

Přidala do kroku a zamířila k ulici, kde si mohla přivolat povoz. Noc jí pokaždé přivála zpátky vzpomínky.

Účinek chloroformu vyprchával. Nedokázala se orientovat a lehce se jí zvedal žaludek. Matně si uvědomovala nějaký pohyb, který zpočátku nechápala. Pak jí najednou došlo, že se nachází v mužských pažích a ten muž ji někam nese. Neměla sílu se bránit. Možná to tak bylo nejlepší. Jakýsi nejasný instinkt jí napověděl, že pro ni bude bezpečnější předstírat, že omdlela nebo že je mrtvá.

Přesto neodolala, a pootevřela oči. Nebylo to ale k ničemu. Stejně nic neviděla. Přes obličej měla přetaženou silnou látku. Zřejmě plachtovinu.

A pak si uvědomila, že tahle těžká látka halí celé její tělo. Nemohla se pohnout, i kdyby chtěla.

Nicméně i přes silnou látku na obličej ucítila vlhkou mlhu a řeku. Zpanikařila.

Muž, který ji nesl, namáhavě funěl. Chtěla zaječet, ale vlastní hlas ji neposlechl.

V příštím okamžiku cítila, jak letí vzduchem a padá přímo dolů. Náraz na vodní hladinu se podobal úderu o kamennou zeď, neztlumila ho ani těžká plachtovina.

Až do morku kostí jí projel ledový, mrazivý chlad, když klesla pod hladinu. Rubáš, do něhož byla zahalená, zřejmě nebyl dobře zajištěný. Cítila, jak se látka uvolnila...

Teprve mnohem později jí došlo, proč jí Elwin nesvázal nohy a ruce, než ji shodil z mostu. Chtěl, aby si všichni mysleli, že spáchala

sebevraždu. Tahle šaráda by ale nefungovala, kdyby měla, až ji vytáhnou z řeky, spoutaná zápěstí a kotníky.

Tu noc se ale na ni usmálo štěstí. Elwin, který utekl z místa činu, hned jak se zbavil své oběti, nemohl vědět, že ho při jeho „práci“ někdo spatřil. Blázen žijící ve vratké chajdě u řeky viděl, jak do vody žbluňkl obrovský balík. Byl zvědavý, zda by se z toho balíku nedalo něco cenného zachránit, a tak okamžitě skočil do loďky a vesloval k místu, kde se náklad potopil.

Díky uvolněné tkanině se jí podařilo dostat se na hladinu; jak byla v tu chvíli vděčná, že se v mládí naučila plavat! Touto dovedností se mohlo pochlubit jen velmi málo žen. Ale i přes tuhle výhodu si uvědomovala, že by se pravděpodobně utopila, kdyby nebyla jen v noční košili. Spala, když si pro ni přišel s tím chloroformem. Kdyby měla při pádu do vody na sobě své módní oblečení, váha sukní a korzetu by ji jistojistě stáhla ke dnu.

První, co spatřila, když se vynořila, byl malý člun. Někdo k ní natáhl veslo. Chytila se ho oběma rukama.

Měla štěstí i v tom, že její zachránce byl šílenec, co prohlašoval, že slyší hlasy. Lidé se mu vyhýbali, a on jen zřídka na někoho promluvil. Nikdo tudíž nevěděl, že ji tu noc vytáhl z vody.

Ten blázen, přesvědčený, že mu osud seslal nějakou kouzelnou bytost, aby se o ni staral, o svou svěřenku pečoval s velkou úctou až do doby, kdy se úplně vzpamatovala z té hrůzy. Nikdo se o ní nedozvěděl. Zůstala u něj několik týdnů, nechala se jím živit, sdílela s ním střechu nad hlavou – a kula plány, co dál, jak si uspořádat novou budoucnost.

Než od toho starého hlupáka odešla, zajistila si bezpečí tím, že ho pro jistotu otráвила arzenem. Neměla jinou volbu, nemohla si dovolit riskovat. Hodně toho bylo v sázce. Nic nesmělo pokazit její úžasný plán pomsty...

Zahnala myšlenky na minulost. Na ulici stála volná drožka. Nastoupila a udala kočímu svou adresu. Dámy dbající o dobrou pověst se nerady nechávaly vozit v drožce a nepřály si, aby je někdo viděl; tyhle povozy jezdily příliš rychle, a ženy, které si je najímaly, se netěšily zrovna velké účtě. Ale ve vdovském oblečení byla teď úplně anonymní. Nikdo, kdo ji znával jako manželku Elwina Hastingse, by ji teď nepoznal.

Pohodlně se opřela a pevně stiskla ruce v rukavičkách. Jak se Louisa Bryceová mohla opovážit považovat ji za lacinou prostitutku?

Drožka, v níž seděl Anthony, parkovala na konci temné ulice. Její pasažér už téměř hodinu pozoroval dveře pánského klubu a čekal, až se objeví Hastings. Byly tři hodiny po půlnoci. První zvěsti o Thurlowově smrti už nepochybně začínají kolovat, a nejdřív se rozkřiknou v klubech. Chtěl vidět Hastingsovu reakci na tu novinu.

Nespouštěl oči ze své kořisti, ale myšlenkami dlel u Louisy. Řekla mu, že očekávala nadzemský, *transcendentní* zážitek. A on to tak zpackal, teď může dávat vinu jen sobě. Ale na druhou stranu ho úmyslně zmátla tou svou záhadnou vdovskou šarádou. Přesto kdyby se byl jen trochu ovládl, mohl poznat, že líbá nezkušenou ženu.

Dnes večer ovšem nebyla sebekontrola v popředí jeho myšlenek, aspoň ne poté, co inicioval ten polibek v zahradách Lorringtonových. Tehdy si říkal, že ji objal jen proto, aby ji umlčel a aby oba před cizími lidmi vyvolali dojem milenců. Po pravdě si však musel přiznat, že po ní hladově zatoužil od prvního okamžiku, kdy ji spatřil.

Louisina vřelá reakce na jeho polibek ho dohnala na samu hranu sebekontroly a na chvíli ho zbavila racionálního uvažování. Poznání, že i ona po něm touží, ho přivedlo do náhlé, nepopsatelné euforie. V prvních bouřlivých okamžicích byl schopný soustředit se pouze na jediné – nalézt vhodné místo, kde by mohli být spolu sami.

Při zpětném pohledu si ale musel přiznat, že zahradnický pracovní stůl není zrovna to nejromantičtější místo, jaké mohl vybrat, ale když tolik spěchal! I zkušená žena znalá světa by proti takovému prostředí jistě vznesla námitky. A nezkušená dáma, která čerpala své znalosti vášně pouze z romantických novel či divadelních her, měla plné právo na zklamání.

Dveře klubu se otevřely, stejně jako už několikrát během uplynulých pětáctýřiceti minut. Tentokrát se v nich konečně objevil Hastings. Známa postava v dlouhém převlečníku a klobouku s nízkým dýnkem se odpoutala od zábradlí, a než se opírala, odhodila nedopalek cigarety a pokročila vpřed.

„Odcházíte?“ zeptal se ho Quinby.

„Sežeňte mi drožku,“ zaskuhral Hastings. „Právě jsem dostal vzkaz. Musíme okamžitě odjet.“

Anthony tiše zatřákl na zadní stěnu kabiny. „Neusnul jste tam?“

„Ne, pane,“ zamumlal kočí do malého otvoru ve stěně. „Jen popřávám trochu odpočinku vočím, to je všechno.“

Quinby hvízdal na drožku. Jedna okamžitě předjela a zastavila před schody do klubu. Oba muži okamžitě nasedli.

„Chci, abyste ten povoz v diskrétní vzdálenosti sledoval,“ přikázal Anthony kočímu. „Ale tak, aby si jeho pasažéři nevšimli, že je sledujeme, a zároveň aby se nám neztratili z dohledu. Jestli se vám podaří zůstat nepozorovaně v závěsu za tím vozidlem, dostanete štědré spopitné.“

„Žádnej problém, pane. V tomhle provozu si ničeho nevšimnou.“

Kočí lehce švihl opratěmi koně po zadku. Čtyřkolový povoz by jen těžko dokázal těsně sledovat jinou drožku po rušných ulicích, zato rychlá, snadno ovladatelná dvoukolka se dokázala hbitě proplést hustou dopravou.

Po několika odbočkách a zákrutách se povoz, jímž cestoval Hastings, dostal do starší části města s úzkými a slabě osvětlenými ulicemi, kde většina domů byla ponořená do tmy. Svítlo se pouze v několika oknech. Jediné světlé místo byla malá putyka, z níž vycházela ponurá žlutavá záře.

Co přimělo muže jako Hastings riskovat cestu do jedné z nejnebezpečnějších částí města?

Hastingsův povoz zastavil před hospodou a kočí Anthonyho drožky zůstal stát v patřičné vzdálenosti od něj.

Hastings a Quinby vystoupili, aniž si všimli Anthonyho dopravního prostředku. Quinby vsunul ruku do kapsy kabátu a nechal ji tam. Zřejmě s sebou stále nosí zbraň, usoudil Anthony.

„V té zprávě stojí, že se se mnou setká na konci tohoto průchodu.“ Hastings se zastavil u vchodu do úzké, tmavé chodby pro služebnictvo, oddělující hospodu od vedlejšího domu. „Rozsviňte světlo. Půjdete první.“

Quinby beze slova vykonal, co mu bylo nařízeno. Plamen osvětlil jeho tvrdý obličej. Anthony sledoval, jak se rozhlédl a ostřížím, zkušeným zrakem odhadl situaci v okolí. Zaletěl pohledem i k druhé drožce v ulici. Anthony si byl jistý, že ho Quinby v temné kabině nemůže poznat, nicméně mužův zkoumavý pohled mu nedělal dobře po těle.

Quinby nakonec zřejmě usoudil, že je Anthonyho drožka nijak neohrožuje, vytáhl revolver z kapsy a odváděl Hastingse do neosvětleného průchodu.

Anthony vyndal pár mincí a otvorem v zadní stěně drožky je podal kočímu se slovy: „Tohle je spropitné, co jsem vám slíbil, a bude další, jestli tu na mě počkáte, než se vrátím.“

Kočí hrábl po penězích navyklým gestem. „Budu tady.“

Anthony vystoupil a zamířil k průchodu, v němž zmizel Hastings se svým společníkem. Jakmile se k němu přiblížil, na opačném konci zahlédl matnou, žlutavou záři světla lucerny jeho průvodce. Zář osvětlovala tři osoby: Quinbyho, Hastingse a nějakého dalšího muže. Z dáli se k němu donesl zvuk hlasů, ale slova zněla nezřetelně.

Po chvíli zhaslo světlo, jímž jim Quinby svítil na cestu, a na kamenech zaduněly kroky. Hastings a Quinby se rychlým krokem vraceli.

Anthony se vtiskl do tmy u vchodu. Hastings z průchodu téměř vyběhl, následován Quinbym, který se ale na rozdíl od svého zaměstnavatele nezdál nijak rozčilený.

Hastings nastoupil do drožky, v níž přijel, a Quinby tam vylezl za ním. Povož okamžitě vyrazil.

Anthony chvíli počkal, pak vytáhl z kapsy revolver, který si přivezl s sebou, a opatrně se vplížil do úzkého průchodu.

Na vzdáleném konci zaplálo světlo lucerny, vrhající na zeď siluetu muže. Postava se rychle blížila k opačnému konci průchodu. Anthony ji následoval; snažil se na kamenité cestě našlapovat co nejtišeji, ale neznámý muž musel něco zaslechnout, nebo prostě jen znervózněl. Prudce se otočil a vytrhl cigaretu z úst.

„Kdo je tam?“ vyhrkl. Zvedl lucernu do výše očí a snažil se zrakem proniknout tmu. „To jste zase vy, pane Hastingsi? Co ještě chcete? Přisahám, že jsem vám pověděl všechno, co vím.“

„Tak teď to můžete povědět mně,“ ozval se Anthony a vstoupil do světla, aby muž viděl jeho zbraň. „Ujišťuju vás, že vám zaplatím stejně dobře, ne-li líp než Hastings.“

Mužův obličej se zkřivil strachem. „Poslyšte, nemáte žádnéj důvod mě zastřelit.“

„To ani nemám v úmyslu. Ten revolver je jen předběžné opatření, protože tohle prostředí na mě nedělá zrovna dobrý dojem. Jak se jmenujete?“

Rozhostilo se krátké ticho.

„Myslel jste to vážně, že zaplatíte stejně dobře jako Hastings?“ ozvalo se po chvíli obezřetně.

„Ano.“ Anthony sáhl do kapsy a vytáhl pár drobných, které mu hodil k nohám. Zacinkaly na dlažbě, roztočily se a zaleskly ve světle lucerny. „A bude jich víc, jestli odpovíte na mé otázky.“

Muž se zadíval na rozkutálené mince a na jeho obličej se objevil přemýšlivý výraz. „Co chcete vědět?“

„Především jak se jmenujete.“

„Říkají mi Klouzek.“

„Jak jste přišel k takovému jménu?“

Muž se zašklebil, přičemž odhalil několik děr místo zubů. „Umím všude nepozorovaně proklouznout, nikdo si mě nevšimne.“

„A k tomu vás najal Hastings?“

„Jo, pane. Dalo by se říct, že sem profesionál, a v jistých čtvrtích mou práci dost obdivují. Hastings se zmínil, že chce zaměstnat někoho s mejma dovednostma. Nabíd slušnou cenu, a tak sme si plácli.“

„Kam jste se měl nepozorovaně dostat?“ vyzvídal Anthony.

„Nic složitýho,“ mávl rukou. „Neměl sem pustit z vočí jednoho džentlmena. Sledovat, kam chodí. Zapamatovat si, kdo k němu přide na návštěvu. Prostě takový věci.“

„Kde ten pán bydlí?“

„V Halsey Street. Ale nemusíte se vobtěžovat a chodit za ním. Dneska před večerem už vodnesli jeho mrtvolu. Jak to vypadá, střelil se do hlavy. Prej nemoh splatit svý dluhy z hazardu.“

„Připadal vám Hastings z takového obratu událostí rozčilený?“

„Než sem dneska večír přišel, už o smrti pana Thurlowa věděl. Říkal, že něco zaslech v tom svém klubu. Ale rozčilenej byl, to jo. Asi má slabý nervy.“

„To vy jste dneska večer poslal Hastingsovi vzkaz do jeho klubu?“

„Jo, já. Zařídil jsem schůzku, abych mu moh podat poslední zprávu o záležitostech pana Thurlowa, a aby mi za to zaplatil.“

„Jaké informace jste měl pro Hastingse?“ zajímal se Anthony.

„Moc jich nebylo. Včerejší večer strávil pan Thurlow v tom hráčským doupěti, jak bylo jeho zvykem. Za svítání se vrátil do svýho bytu, nalitej jak pumpa. Čekal sem, než vejde do baráku, a pak sem šel domů. Do Halsey Street sem se vrátil až dneska vodpoledne ve dvě. Řek sem si, že pan Thurlow nevyleze z pelechu dřív jak v poledne nebo eště pozděj, takže sem měl spoustu času.“

Tenhle chlápek tedy dorazil k Thurlowovu bytu poté, co on a Louisa už byli pryč, zamyslel se Anthony. Tedy dobrá zpráva. Znamenala, že Klouzek Louisu neviděl.

„A co hospodyně?“ pokračoval Anthony. „Odcházela, když jste hlídal Thurlowovy dveře?“

„Ne. Vůbec tam nebyla. Byl to její volný den.“

„Co jste dělal, když jste dnes odpoledne došel do Halsey Street?“

„Hned venku u dveří sem viděl konstábla a na ulici před domem spoustu lidí. Někdo tam říkal, že uvnitř je i nákej chlap ze Scotland Yardu, a tak sem se radši hned zdejchnul. Nemám ve zvyku ochomejtat se v blízkosti policajtů. Z toho nikdá nekouká nic dobrýho.“

„Domníváte se, že si Thurlow vzal život kvůli dluhům z hazardních her?“

„Nezdá se mi to pravděpodobný,“ zavrtěl hlavou muž. „Včera večír vyhrál, a když šel domů, měl báječnou náladu. Musel mít k tý sebevraždě jinej důvod.“

„Jak dlouho už ho pro Hastingse sledujete?“

„Ne dýl než den nebo dva.“

„Měl v té době nějaké návštěvy?“

„Jestli jo, pak neprošli předními dveřma.“

„Jak to myslíte?“

„Prostá logika, pane. Sledoval sem byt pana Thurlowa z protější strany ulice. A vodamtud' není vidět k zadním dveřím, to je snad jasný, ne?“

Vrah tedy musel vejít zadními dveřmi, usoudil Anthony. Třeba Thurlowa v noci cestou domů sledoval, nebo znal jeho zvyky a věděl, že se jeho kořist bude vracet domů namol opilý.

Thurlow padl do postele polomrtvý v důsledku nadměrného požití alkoholu. Třeba se vůbec neprobudil a nevěděl, že se vrah nachází přímo v jeho ložnici. A ten přiložil pistoli k Thurlowovu spánku a zmáčkl kohoutek. Pak pečlivě naaranžoval scénu sebevraždy, a než odešel, důkladně prohledal celý byt. Zmizel zadními dveřmi.

Ale jestliže Hastings najal toho chláпка, aby Thurlowa sledoval, napadlo Anthonyho, pak se teď v jeho teorii, že toho gamblera mohl zavraždit Hastings, objevila trhlina.

„Zřejmě se cítila značně ponížená, když jste jí nabídla pomoc,“ usoudila Emma. „Podle toho, jak ji popisujete, se jí muselo kdysi dostat decentní výchovy a žila jako počestná žena. Byly to nepochybně zbytky její pošlapané hrdosti, co způsobilo, že odmítla vaši laskavou a velkorysou nabídku.“

„Asi máte pravdu,“ povzdechla si Louisa. Celou noc myslela na tu ženu z ulice. „Zdála se opravdu hluboce dotčená.“

Seděly v knihovně a pily čaj. Ráno bylo sice jasné, ale hned v časném odpoledni se znovu začala do ulic poblíž Arden Square plíživě vkrádat mlha a zahalila i malý parčík.

„Je to smutný, ale běžný příběh,“ ozvala se Emma a chystala se přilít oběma čaj z konvice. „Tak často se o nich píše v laciných plátcích. Existuje spousta důvodů, proč jsou počestné ženy nuceny prodávat se na ulicích. Smrt nebo nemoc manžela, bankrot, dluhy, rozvod, absence rodiny – a žena může přes noc zůstat úplně bez prostředků.“

„Já vím,“ zašeptala Louisa.

„Jistěže to víte, má drahá,“ poznamenala Emma s povytaženým obočím. „Ovšem nezapomínejte, že i když jste se dvakrát při různých příležitostech dostala do zoufalé situace, pokaždé se vám podařilo postavit se na vlastní nohy, aniž jste se uchýlila k tomu nejhoršímu řešení – jít na ulici.“

„Pouhé štěstí.“

„Ne,“ namítla rozhodně Emma. „To vůbec nebyla otázka štěstí. Jste mimořádně vynalézavá žena, má drahá. Když váš otec zemřel a věřitelé si rozebrali všechno jeho majetek kromě knih, našla jste záchranu v tom, že jste se pustila do obchodování. A po té příšerné události s lordem Gavinem jste se znovu vzpamatovala, změnila jste si jméno, sama jste si napsala doporučující dopisy a předložila je agentuře, u níž jste si hledala místo. Jen díky své vynalézavosti a rozhodnosti jste se nedostala na ulici, tady nehrálo roli štěstí. Byla to vaše vlastní zásluha, na to nezapomínejte.“

Louisa se mdle usmála, „Vždycky mě dovedete tak potěšit na duši, Emmo.“

Emma na ní utkvěla zvědavým pohledem. „Co vás znepokojuje na té ženě, kterou jste včera večer zahlédla v parku?“

„Upřímně řečeno, ani nevím. Mám pocit, že se v téhle situaci nenachází ještě příliš dlouho. Pláštěnka, co měla na sobě, byla z kvalitní látky a celkem módně ušitá, a elegantní byl i tmavý závoj a rukavice. Kdyby si uvědomovala, že po smrti manžela bude čelit chudobě, proč by tolik utrácela za stylové smuteční oblečení?“

„Možná si celkový dopad a rozsah svého neštěstí plně uvědomila až po pohřbu. U některých žen tomu tak bývá. Jejich manželé s nimi o svých finančních záležitostech nemluví, takže vdovy se dozvídají skutečnou situaci, až když už je příliš pozdě.“

„Máte pravdu. Ale s tím nic nenadělám.“

Louisa odložila šálek a rozevřela svůj malý zápisník. „Kdyby vám to nevadilo, mohla byste mi zodpovědět pár otázek týkajících se Victorie Hastingsové?“

„Samozřejmě.“ Emma tázavě naklonila hlavu. „Proč vás to zajímá?“

„Pan Stalbridge má podezření, že ji Hastings zavraždil, stejně jako Fionu Risbyovou. Napadá mě, že když se nám zatím nedaří nalézt motiv Fioniny smrti, mohli bychom aspoň zkusit vypátrat, jestli a proč Hastings zabil svou manželku. Tuším, že mezi oběma vraždami existuje nějaká spojitost.“

Odpoledne se vypravila svou obvyklou pěšinou přes rozlehlý park do Digbyho knihkupectví. Mlha zhoustla v zdánlivě nepropustné moře, ale cestu dobře znala. Měla park pro sebe. V tomhle počasí se sem nenahrnuly děti, aby pouštěly draky, ani se tady neprocházely chůvy se svými malými svěřenci.

Došla ke vzdálené straně parku a zjistila, že doprava v ulicích zhoustla. Kočáry a omnibusy se zvolna táhly mlhou jako konvoj rozhrkaných tajemných lodí. Chodců se na ulicích objevilo opravdu poskrovnu.

Rychle přešla ulici a vstoupila do knihkupectví. Obrnila se před nápirem melancholie a slabého mrazení, jež ji přepadlo pokaždé, když se ocitla u Digbyho. Pohled na police plné knih a pach kožených vazeb v ní pokaždé rozvířily staré vzpomínky i zcela nedávný strach.

Albert Digby, malý, nahrbený a plešatící mužík, odložil ranní vydání *Létajícího reportéra*, jímž listoval, a přes obroučky brýlí se přimhouřeným pohledem zadíval na Louisu. Jako vždycky i teď ho viditelně otrávil příchod zákazníka, který si ho dovolil vyrušit.

„Aha, to jste vy, paní Bryceová.“

Přenechala svůj obchod Digbymu ze dvou důvodů. Především proto, že to byl knihkupec mimořádně znalý své profese, se širokým spektrem kontaktů mezi sběrateli. A za druhé si ho vybrala kvůli tomu, že za ta dvě léta, co sama vedla knihkupectví Barclay, se s ním ani jednou osobně nesetkala, takže nehrozilo, že by ji poznal.

„Dobré odpoledne, pane Digby.“ Přistoupila k pultu. „Dostala jsem váš vzkaz a moc mě potěšilo, že jste nakonec dokázal sehnat ten výtisk Woodsonova *Aristotela*.“

„Nebylo snadné přijít právě na tohle specifické vydání, o které jste měla zájem. Ale opravdu se mi ho podařilo pro vás získat, a za dobrou cenu. Našel jsem ho sám, osobně.“

„Oceňuji vaše vyjednávací schopnosti, pane Digby.“

„Glenningův dědic neví o knihách, co by se za nehet vešlo, a ani se nesnaží o nich něco dozvědět. Jen se třese, aby střelil všechno, co mu

otec odkázal. Jeho jediným zájmem jsou peníze, které zdědil, poté co jeho táta odešel do věčných lovišť.“

Digby zmizel za pultem, a když se vynořil, držel v ruce balíček zabalený v hnědém papíru. Položil ho na ohmatanou dřevěnou desku a opatrně ho rozbalil. Spatřila knihu v červené kožené vazbě.

Ten pohled v ní zažehl naději. Skutečně vypadala jako pravá. Zvedla ji, pomalu rozevřela a začala obracet stránky. Skoro se ani neodvažovala doufat, ale jakmile si všimla drobných poznámek, už si byla jistá. Nejednalo se o pouhý jiný výtisk Woodsonova *Aristotela*, tohle byl přesně ten svazek, který byla nucena loni prodat, svazek patřící jejímu otci. Jedna z dvou knih, které oné děsivé noci nacpala do kufru.

Sklapla knihu a snažila se nedat na sobě znát vzrušení, jaké v ní vyvolala. „Moc mě to těší. Jak se vám podařilo ji vypátrat?“

„My knihkupci máme svoje zdroje, paní Bryceová,“ lišácky se usmál.

„Chápu. A teď ten Milton –“

„Na toho radši zapomeňte. Už jsem vám jednou řekl, že jeho nový majitel mi dal jasně najevo, že ho prodá jen za patřičně vysokou cenu. A mezi námi, slečno Bryceová, tu byste si nemohla dovolit.“

„Jistě, okolnosti se u lidí mění, jako se to stalo u Glenninga, když zemřel a zanechal *Aristotela* synovi, který o něj nestál a vůbec neznal jeho hodnotu. Byla bych vám nesmírně vděčná, kdybyste v příhodné chvíli majiteli Milтона naznačil, že máte klienta, který se o ten spis eminentně zajímá.“

„Udělám, jak si přejete, paní Bryceová, ale jen s tím zbytečně ztratím čas.“

Usmála se na něj. „Děkuji vám.“ Na pultě zahlédla noviny. „Vidím, že čtete *Létajícího reportéra*.“

Sledoval směr jejího pohledu a ušklíbl se. „Laciný plátek, jako všechny ostatní. Samozřejmě kromě *Timesů*. Ale koupím si ho pokaždé, když je v něm článek od I. M. Phantoma.“

„Aha.“

„Zrovna dneska jsem tam našel fascinující případ smrti jednoho mladého džentlmena. Vypadá to, že si sám vzal život. Prý nadělal spoustu dluhů z hazardu. Ale I. M. Phantom naznačuje, že mohlo jít o vraždu, aspoň se to povídá. A při čtení toho článku člověka napadne, kolik dalších vražd asi zůstane neobjasněných jenom proto, že na první pohled vypadají jako sebevraždy.“

„Ano, máte pravdu.“

Zaplatila knihu a vyšla z obchodu. Mlha teď tak zhoustla, že jen těžko nacházela cestu mezi stromy v rozlehlém parku. Neměla dobrý pocit, bála se, že v té husté mlze zabloudí. Z čeho má strach? Stačí přece držet se pěšiny a nic se jí nestane.

Přešla ulici a vnořila se do mlhy.

Usoudila, že se sem dostala třetí cestičkou v řadě, tak se po ní vypravila nazpět. Pak za sebou zaslechla tiché zaskřípění boty o štěrk a rázem ucítila, jak jí ledově ztuhly prsty v rukavicích; tělem jí projel slabý elektrický výboj a vzadu na krku se jí vztyčily chloupky.

Zastavila se a prudce se otočila ve snaze proniknout zrakem beztvárovou šedavou mlhu. Nic neviděla, jen matné, stínové obrysy několika nedalekých stromů. Na pár vteřin se zaposlouchala, ale žádné kroky se už neozvaly.

Znovu se pohnula, teď už téměř běžela. Cítila, jak se jí začíná zmocňovat panika, což bylo absurdní. Co se to s ní dělo? Na cestičce za ní někdo byl. No a co? Šla přece veřejným parkem.

Proboha, nemá už zase nervy na pochodu? Musí se vzpamatovat!

Kroky za ní se ozvaly znovu. Přestože o sebeobraně něco věděla, neubránila se úzkosti. Všechny instinkty ji nabádaly, aby se rozběhla, ale byl-li její pronásledovatel muž, a měl-li v úmyslu jít po ní, útěk by jí nijak neposloužil. Navíc oblečená do šatů střižených podle poslední módy by asi těžko utekla před muži v praktických kalhotách. Pak jí došlo, že ať za ní kráčí kdokoli, nevidí ji o nic líp než ona jeho. Tahle myšlenka zmírnila nával paniky. Nejrozumnější by bylo sejít z pěšiny, ukrýt se mezi stromy a nechat toho člověka přejít. Třeba je to jen jiný nevinný chodec. Jestli ta osoba za ní má špatné úmysly, bude předpokládat, že ona, Louisa, pořád kráčí před ní po pěšině, a pak bude pokračovat v cestě. V obou případech Louise nehrozí nebezpečí.

Sešla z pěšiny a zamířila do stínu, který vrhaly shluky stromů; její kroky tlumila vlhká tráva. Jakmile došla pod ochranu stromů, otočila se a zahleděla zpátky na cestu. V mlžném oparu se na ní objevil tajemný obrys postavy v tmavé pláštěnce a s kapuci přetaženou přes hlavu.

Zahalená žena se zastavila, jako by naslouchala. Po chvíli, která se zdála věčností, se prudce otočila a rychle kráčela zpátky po cestě, po níž přišla. Téměř okamžitě ji pohltil oceán mlhy.

Louisa zůstala dlouho nehnutě stát. Určitě to byla tatáž žena, kterou předchozí večer viděla na Arden Square. Černá pláštěnka se ale nijak nelišila od běžných černých pláštěnek. Přesto se nemohla zbavit pocitu, že ta vdova z ulice ji dneska sledovala. Jakmile jí srdce přestalo bušit, opustila stín stromů, vrátila se na pěšinu a zamířila k domovu na Arden Square.

Po pár metrech se před ní z mlhy vynořila další postava. Tentokrát šlo o muže v tmavošedém převlečnicku.

„Lady Ashtonová mi řekla, že se pravděpodobně budete vracet parkem,“ uslyšela Anthonyho, který se k ní blížil rychlým krokem. „Tak jsem se rozhodl, že vám půjdu naproti.“

Zalil jí blažený pocit úlevy, navíc doprovázený návaľem euforie. Vypadal tak silně, rozhodně, tak elegantně. Zatoužila vrhnout se mu do náruče.

„Dobré nebe, pane, tolik jste mě vylekal,“ peskovala ho ve snaze skrýt silné emoce.

Zastavil se před ní. „Omlouvám se,“ řekl s povytaženým obočím. „Opravdu vypadáte vyděšeně. Stalo se něco?“

„Ne.“ Ohlédla se přes rameno. Po zahalené ženě nikde ani památky. „Před okamžikem jsem tady zahlédla nějakou ženu, ale už je pryč. Nevadí, není to důležité.“

„Dovolte, ponesu vám to,“ sáhl Anthony po balíčku, který držela v podpaží. „Od lady Ashtonové vím, že jste šla nakupovat. Jak vidím, koupila jste si knihu.“

„Ano.“

„Nějaký zamilovaný román o tajných dostaveníčkách a tak podobně?“

„Ne.“ Jeho škádlení se jí nelíbilo. Zamračila se. „Co tady děláte?“

Vzal ji za paži. „Muž, který nenavštíví dámu ráno po tom, nemá právo považovat se za džentlmena.“

„Ráno po čem?“ zeptala se s hlavou dosud plnou ženy v pláštěnce.

Bolestně zkřivil rty. „Ničíte mě, Louiso. Přece jste nemohla tak brzy zapomenout na tu romantickou epizodu ve skleníku Lorringtonových?“

Dech se jí zadrhl v hrdle. Cítila, jak jí ruměncem zaplavuje tváře.

„Ach to,“ vyslovila zdušeným hlasem.

„Ještě chvíli pokračujte v tomhle duchu, má milá, a já se rovnou ponížením zahrabu do země.“

„Proboha, pane –“

„Včera v noci jste mě oslovovala Anthony. To se mi líbí víc.“

„Asi bychom měli změnit téma.“

„Ujišťuji vás, že je-li vaším cílem nechat mě pocítit plnou tíhu mé včerejší prohry, pak už dalších slov není třeba. Jsem si jasně vědom, jak jsem zklamal. Dnes jsem přišel hlavně kvůli tomu, abych vás požádal o prominutí.“

„Nesmíte se obviňovat, pane,“ zarazila ho. „Trochu jsem o tom včerejšku přemýšlela a dospěla jsem k názoru, že větší podíl viny na tom incidentu nesu já.“

„Protože jste mě neupozornila, že v téhle oblasti vám chybějí zkušenosti?“

Vzplála. „Ne, proto, že jsem si v té záležitosti připustila velké očekávání. Zřejmě jsem se nenechala příliš ovlivnit přepjatým líčením romantických vztahů v románech a vzrušujících divadelních hrách, kde si autoři potrpí na senzace. Těmi zamilovanými nesmysly, jak muž ženu uchvátí a jak spolu prožijí nadpozemskou vášně! Měla jsem si uvědomit, že realita je úplně jiná.“

„Podle mě byste svůj názor na věc měla odložit na později, až budete mít za sebou pár podobných zážitků a zkušeností.“

„Hm.“

Pevně jí stiskl paži. „A musím trvat na tom, že ty zkušenosti získáte se mnou.“

Zarazil ji zlověstný tón jeho hlasu. Že by žárlil?

„Proč?“ zeptala se bezstarostně. „Zkušenosti s více muži by vedly k objektivnímu hodnocení.“

Zůstal stát a přinutil i ji, aby se zastavila.

„Dobíráte si mě,“ vyhrkl.

„Jistě.“

„Nedělejte to. Ne když jde o tuhle záležitost.“

„Tak dobrá,“ pousmála se.

„Opravte mě, jestli se mýlím, ale včera večer jsem se nedomníval, že byste měla něco proti mým polibkům.“

Zrudla. „Ne. Bylo to docela příjemné.“

Teplou rukou jí něžně sjel po týlu, přitáhl ji k sobě a políbil. Vlahá ústa na jejích rtech zapůsobila na její smysly jako opojná droga. Měla pocit, že v ní zažehl plameny. Volnou rukou ho objala kolem krku a nechala se unášet nepředstavitelným vzrušením. Jeho polibkům už se nebránila, doslova jim propadla.

Když ji po chvíli uvolnil z objetí, znovu nemohla popadnout dech, ale tentokrát ne ze strachu.

„Musím přiznat, že se spisovatelé mohou mýlit v otázce rozuzlení děje,“ prohlásila teď docela potěšeně. „Ale mají naprostou pravdu, když líčí sílu mileneckých polibků.“

Anthony jí věnoval záhadný úsměv. „Tohle budu považovat za známku pokroku.“ Vzal ji lehce za paži a oba pokračovali v cestě. „Ale příští zážitky musí počkat. Teď máme před sebou mnohem naléhavější problémy.“

„Naše vyšetřování?“

„I to. Mimochodem, mám vážný důvod si myslet, že Hastings Thurlowa nezavraždil.“

„Cože?“

„Nasadil chláпка, aby Thurlowa sledoval. Tohle by rozhodně neudělal, kdyby měl v úmyslu ho zabít.“

„Dobré nebe! To znamená, že se buď Thurlow zabil sám, nebo –“

„Nebo ho zavraždil někdo jiný. Původně jsem uvažoval o druhé možnosti, ale teď máme před sebou to pozvání.“

„Další nudná společenská záležitost?“ Neskrývala rozladění.

„Ne. Nemůžu sice zaručit, že se při téhle společenské návštěvě budete bavit, ale slibuju vám, že nuda tam nebude.“

„O čem to proboha mluvíte?“

„Moje matka vás pozvala na zítřejší odpolední čaj.“

Naráz se zastavila, úplně vyvedená z konceptu. „Vaše *matka*? Není přece možné, že by se se mnou chtěla sejít.“

„Považujte to za nevyhnutelné. Zaslechla, že se o nás už mluví.“

„Ale mezi námi je *nezákonný* vztah. Matky vždycky nerady vidí, když se jejich synové zapletou s ženou do nějakého nemravného poměru.“

„To neznáte mou matku.“

Anthony vyčkal odchodu jediného dalšího zákazníka Digbyho knihkupectví, než odložil román, jímž listoval v předstíraném zájmu o jeho obsah, a přistoupil k pultu.

Digby seděl za svým stolem, pohroužený do katalogu vzácných knih.

„Co chcete?“ zavrčel nevrle, aniž zvedl hlavu. „Přál bych si koupit jednu knihu pro dobrou přítelkyni, která u vás nakupuje,“ odpověděl Anthony. „Má to být překvapení ke zvláštní příležitosti. Přítelkyně je zkušená znalkyně vzácných svazků, ale já nemám v tomhle oboru žádné zkušenosti. Proto jsem si myslel, že byste mi třeba pomohl při výběru něčeho, co by opravdu ocenila.“

Digby něco zamumlal a otočil stránku. „Jak se jmenuje ta vaše přítelkyně?“

„Paní Bryceová.“

Digby s přehnaně hlubokým povzdechem váhavě odsunul katalog. „Bez urážky, pane, ale ta dáma dokáže být pěkně otravná.“

„V jakém smyslu?“

Digby doširoka rozhodil ruce, jako by chtěl obsáhnout celý svůj krám. „V mém obchodě není pro ni nic dost dobré. Čte jen sentimentální romány. Ale tohle já nevedu, obchoduju pouze se vzácnými tisky.“

„Měl jsem za to, že sem chodí speciálně pro vzácné knihy.“

„Zajímá se pouze o dvě. A obě lze mimořádně obtížně sehnat,“ prohlásil mrzutě Digby. „Je moc vybíravá a náročná. Nestačí jí *jakékoli* první vydání, musí mít specifická první vydání. Ani jedno ve svém obchodě nemám.“

„Ale slyšel jsem, že jste měl štěstí. Ukázala mi knihu o Aristotelovi, kterou se vám podařilo pro ni sehnat.“

Digby si rozčileně popotáhl licousy. „Byla to náhoda. Přemluvil jsem nového majitele, aby mi ji prodal, protože sám neměl o vzácné knihy zájem. Vůbec nezná hodnotu knih, které vlastní. Ovšem u majitele toho Milтона jsem tak úspěšný nebyl. Pokud by se dal

přemluvit k prodeji, byla by cena, kterou by si řekl, pro paní Bryceovou nedostupná.“

„Kdybych si s tím sběratelem promluvil já, možná bych ho přemluvil, aby ji prodal mně,“ navrhl Anthony. „Můžete mi prozradit, o koho jde?“

Digby se podezíravě zamračil. „Poslyšte, pane, o nalezení téhle knihy mě žádala paní Bryceová. Jak si to představujete? Mám tenhle kšeft přenechat vám?“

„Rozhodně byste to nedělal zadarmo. Zaplatím vám provizi jako výraz ocenění vaší cenné pomoci.“

Digbyho jeho nabídka nijak nenadchla. „I kdybych vám prozradil jméno dotyčného sběratele, asi byste ho k prodeji nepřemluvil.“

„Vám ale zaplatím, ať se mi to podaří, nebo ne,“ prohlásil Anthony.

Digbyho obočí teď vytvořilo rovnou čáru nad obroučkami brýlí. „Tu provizi ale musím dostat dřív, než vám řeknu jeho jméno.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Anthony.

Půldruhé hodiny poté už Anthony vcházel do knihovny tak přecpané policemi s knihami a volně se vršícími svazky, že v první chvíli v té změti ani nepostřehl svého hostitele. Hospodyně, která ho uvedla, zmizela dřív, než se jí stačil zeptat, kudy má jít.

„Lord Pepper?“ promluvil do té zdánlivě neobydlené místnosti.

„Tady, pane,“ ozval se chraptivý hlas zpoza vysoké skříně plné knih. „U okna.“

Anthony se prodral úzkou cestičkou mezi hromadami knih nakupených na koberci a minul několik řad knihoven.

Zpod obrovského mahagonového stolu se vysoukal mohutný, rozložitý muž, oblečený do šatů z očividně kvalitní látky, ale dávno vyšlých z módy. Jeho šedivějících vlasů a neupravených vousů se už zřejmě dost dlouho nedotkla zkušená ruka holiče. Hosta přivítal se širokým úsměvem, který odhalil zlatý zub. „Pane Stalbridgi! Je mi potěšením setkat se s vámi, pane.“ Ukázal na židli, na níž se kupily v kůži vázané svazky. „Posaďte se, prosím. Doufám, že nám moje hospodyně přinese trochu čaje.“

„Děkuji vám, že jste mě přijal tak krátce poté, co jsem vás o to požádal, pane.“ Anthony zvedl ze židle všechny ty knihy a tázavě pohlédl na svého hostitele. „Kam je mám dát?“

„Klidně je položte kamkoli na podlahu.“

To se mu lehce řekne, pomyslel si Anthony. Nakonec vypátral proužek koberce, který byl dosud volný, a tak na něj složil své břemeno, načež se vrátil k teď prázdné židli a posadil se.

Lord Pepper se vrátil na své místo. „Jak se daří vašemu otci, mladý muži?“

„Velmi dobře, pane. Pozdravuje vás a rád by věděl, jste-li stále ještě spokojený se svým sejfem Apollo.“

Pepper vrhl až zamilovaný pohled na masivní trezor stojící kousek od jeho stolu. „Dokonale spokojený. Plně mu důvěřuji. Ale zřejmě si budu muset opatřit ještě jeden. Tenhle už je plný!“

„To otec moc rád uslyší.“

Právě díky trezoru Apollo se Anthony dostal tak snadno přes práh Pepperova domu. Když před otcem vyslovil jméno majitele hledaného Milтона, Marcus se okamžitě upamatoval. „*Peppera znám už léta. Velký milovník knih.*“

Pepper propletenými tlustými prsty spočinul na desce stolu. „A teď mi povězte, co vás sem přivádí? Máte zájem o mého Milтона? Stal jste se sběratelem, pane?“

„Ne. Ale přál bych si ho získat pro jednu velmi dobrou přítelkyni.“

„Aha.“ Na Pepperově tváři se objevil mazaný výraz. „Nechápu, jak bych vám mohl pomoci. Zmiňovaná kniha patří k mým nejvzácnějším kouskům. Má ji uloženou v Apollu.“

Právě tuhle odpověď Anthony očekával. Pohodlně s usadil a chystal se z lorda Peppera vytáhnout co nejvíc potřebných informací.

„Chápu, pane,“ přikývl. „Jak je vidět, budu se muset po dárku pro svou přítelkyni poohlédnout jinde.“

„Nikde nenajdete tak dokonale zachovanou kopii prvního vydání právě toho Milтона, kterého sháníte,“ ozval se hrdě Pepper a kývl hlavou směrem k sejfu. „Trvalo to celé roky, než jsem ho získal.“

„Čistě ze zvědavosti by mě zajímalo, jak se vám dostal do rukou?“

V Pepperových očích to zajiskřilo zadostiučiněním. „Občas se mi doneslo, že se tenhle výtisk nachází v soukromé sbírce člověka jménem George Barclay. Za jeho života jsem ho dvakrát navštívil, ale odmítl mi ho prodat.“

„Co se stalo?“

„Je to bohužel dost smutný příběh. Barclay spáchal sebevraždu a zanechal velké dluhy. Zůstala po něm jediná příbuzná, jeho dcera. Musela prodat dům a většinu jeho zařízení, ale podařilo se jí nechat si Barclayovy knihy. Věděla o tom jen hrstka lidí, avšak ta mladá žena si pak otevřela malé knihkupectví, kde knihy prodávala.“

Anthonyho zamrazilo. Najednou mu všechno došlo. „Byla majitelkou obchodu? Tedy Barclayova knihkupectví?“

„Vidím, že o tom něco víte. Ten obchod se samozřejmě stal nechvalně známý poté, co v něm byl zavražděn Gavin.“ Pepper smutně pokýval hlavou. „Opravdu šokující.“

„Ta vražda?“

„Ta taky. Ale teď jsem měl na mysli vzestup a pád slečny Barclayové. Barclayové pocházeli ze staré, úctyhodné rodiny. George Barclay by se nepochybně obrátil v hrobě, kdyby věděl, jak jeho dcera klesla, když se dala na obchodování.“

„Asi jí nic jiného nezbyvalo,“ prohlásil Anthony. „Když poplatila všechny jeho dluhy, moc dalších možností neměla.“

„Asi máte pravdu. Přesto to byla velká škoda. Člověk by si myslel, že mladá dáma bude mít víc sebeúcty.“

Co měla dělat? říkal si Anthony. Jít snad na ulici? Nebo do chudobince? Nebo se odsoudit k ubohému životu v chudobě jako guvernantka nebo placená společnice?

Donutil se potlačit v sobě hněv. Přišel sem, aby získal informace, připomněl si, nikoli rozvíjet nějakou debatu. „Pokračujte, pane, prosím. Moc mě to zajímá.“

„Kde jsem skončil? Aha, ano, u Barclayova knihkupectví. Bylo v dost chudé části města, ale slečna Barclayová toho hodně věděla o vzácných knihách, protože její otec byl zapálený sběratel. Začala k ní chodit dobrá klientela, a tak si myslím, že se nakonec domohla slušných peněz. Pak ale zavraždila svého milence, lorda Gavina, a sama spáchala sebevraždu.“ Pepper šišlavě mlaskl jazykem o přední zuby. „Tragédie.“

„Znal jste slečnu Barclayovou?“

„Ne. Barclayovi nechodili do společnosti. Nikdy jsem neměl příležitost se s tou dívkou setkat.“

„A lorda Gavina jste znal?“

„Moc dobře ne. Byl sice členem jednoho z mých klubů, ale potkal jsem se s ním jen zřídka. Matně si vzpomínám, že se zajímal o knihy ze sedmnáctého století.“

Anthony slezl z dvoukolky, zaplatil kočímu a vystupoval po schodech k J. T. Tuttingtonovu Muzeu nejodpornější vraždy. Nad vchodem visel dosud viditelný, i když stářím hodně vybledlý nápis: BARCLAYOVO KNIHKUPECTVÍ.

Jakmile otevřel prosklené vchodové dveře, cinkl zvonek.

Interiér obchodu byl jen slabě osvětlený. Na policích ještě leželo pár knih. Vyšší police pokrývaly pavučiny. Jediná živá bytost v téhle místnosti byla mladá žena sedící za pultem. Na sobě měla jednoduché šaty a dokonale upravený bílý čepec. Při spatření návštěvníkova drahého obleku okamžitě odložila šestákový hororový plátek, jímž právě listovala.

„J. T. Tuttington?“ zeptal se zdvořile Anthony.

Zasmála se. „To je můj otec, pane. Já jsem Hannah Tuttingtonová. Dohlížím na muzeum za otcovy nepřítomnosti.“

Uklonil se. „Rád se s vámi setkávám, slečno Tuttingtonová.“

Hannah Tuttingtonová se potěšeně zarděla. „Můžu vám nějak pomoci, pane?“

„Soudím, že tohle je místo, kde došlo k jedné skandální vraždě.“

„Je to tak, pane,“ řekla důležitě. „Byla to příšerná, krvavá událost. Přímo tady jedna žena chladnokrevně zavraždila svého milence. Budete si tedy přát celkovou prohlídku místa činu?“

„Ano, prosím.“ Anthony vyňal z kapsy minci a položil ji na pult.

Hannah ji okamžitě shrábla. „Tudy, pane. Začneme zadní místností. K těm dveřím chodíval fešácký lord Gavin, když ji pozdě v noci navštěvoval.“

Spěšně oběhla pult a vedla ho do zadní části starého knihkupectví.

Než se k ní připojil, přelétl pohledem časopis, který si prohlížela. Na titulní straně byl děsivý obrázek mrtvé ženy, ležící u paty kamenných schodů. Nahoře, na posledním schodu, se tyčila zlověstná postava muže s nožem v ruce. Z nože kapala krev. Titulek hlásal: *Kompletní historie hrůzné vraždy prostitutky Francis Hayesové.*

Zvolna následoval průvodkyni do zadní místnosti obchodu; chtěl do sebe nasát atmosféru místa.

„Jak vidím, nechali jste tady některé z knih bývalého majitele,“ poznamenal při pohledu na staré svazky uskladněné v lepenkových krabicích.

„Už jich zbylo jen pár. Tatínek většinu prodal, hned jak ten obchod převzal. Během několika prvních dní po vraždě sem proudila spousta podivných lidí a všichni chtěli nakupovat.“

Podíval se na ni. „Proč podivných?“

Protáhla obličej. „Otcí se představili jako sběratelé. Nevěřil byste, kolik peněz nabízeli za ty zaprášené staré knihy. Nikdy bych si nemyslela, že se někdo bude o něco takového tak drát. Tatínek se těšil, že do měsíce zbohatneme, ale nával kupujících za krátkou dobu ustal.“

„A vám zbyly jen tyhle svazky?“ Mávl rukou k papírovým krabicím.

„Sem tam si někdo něco koupí jako suvenýr z prohlídky,“ ucedila nerudně. „Ale naši zákazníci nejsou ochotni zaplatit tolik jako předtím sběratelé. Většinu těch knížek teď prodáváme za pár pencí.“

„Chodí sem hodně lidí na prohlídku domu?“

„Už ne zdaleka tolik jako první měsíce po tom mordu,“ povzdechla si Hannah. „Obchody v poslední době bohužel vážnou. Tatínek se moc snaží dělat muzeu reklamu, ale teď se objevila velká konkurence. Skoro každý týden se v tisku objeví zpráva o další skandální vraždě nebo sebevraždě. Otec už přemýšlí, že změní obor.“

„Nepochybně moudré rozhodnutí. Povězte mi něco o té vraždě.“

Hannah si odkašlala a nasadila melodramatický tón. „Vražedkyně se jmenovala Joanna Barclayová. Byla velmi krásná, měla dlouhé světlé vlasy a nádherné modré oči. Jméno jejího milence bylo lord Gavin; i on byl velice elegantní a hezký.“

„Odkud jste čerpala tyhle popisy?“ zajímal se.

Hannah to přerušení rozladilo. „No odkud, z novin přece, a samozřejmě z těch šestákových hororů. Ujišťuju vás, pane, že každické slovo se zakládá na pravdě.“

„Jistěže. Pokračujte, prosím.“

„Oné noci, kdy došlo k té příšerné události, Joanna Barclayová zaslechla, jak lord Gavin třikrát zatřukal na zadní dveře.“

Hannah sevřela ruku v pěst a třikrát zaťukala způsobem majícím nepochybně naznačit zlověstný zvuk.

„Jak víte, že zaklepal třikrát?“ divil se Anthony. „Bylo to jejich tajné znamení.“

„Jestliže to bylo tajné znamení, jak jste se o něm dozvěděla?“

Zamračila se, jeho otázka ji očividně zaskočila. „Tatínek se o tom znamení dočetl v jednom z těch hororových plátků.“

Anthony pokýval hlavou. „To je vždycky spolehlivý zdroj informací.“

Hannah teď přešla k pohřebnímu tónu. „Slečna Barclayová sešla dolů, aby uvítala svého krásného milence, oděná pouze do noční košile, župánku a trepek.“

„Jak víte, co měla na sobě? I tohle jste se dočetla v senzačních plátcích?“

„Od otce vím, jak si zákazníci libují v detailech,“ přiznala. „Tak jsem si jich pár vymyslela. Příběh tím získá na zajímavosti.“

„To je od vás velice iniciativní.“

„Děkuju vám, pane.“ Hannah byla viditelně potěšená. „Jak jsem řekla, půvabná Joanna Barclayová seběhla dolů ze schodů, připravená na noc plnou vášně. Odemkla právě tyhle dveře, jimiž vstoupil její elegantní milenec.“

Anthony se pozorně zadíval na dveřní zámek. Jednalo se o relativně nový model, který ještě nebyl dlouho na trhu. Jeho pozornost ovšem zaujaly drážky a rýhy ve dřevě kolem něho. Zůstaly v něm stopy po předchozím, značně větším zámku. „V době vraždy byl na dveřích tenhle zámek?“ zeptal se.

„Ne, pane.“ Hannah se cítila zaskočena jeho otázkou. „Otec namontoval nový, když si to tady pronajal. Ten starý byl rozbitý.“

„A víte, jak došlo k tomu rozbití?“

Hannah rozpačitě zavrtěla hlavou. „Jak bych to mohla vědět, pane?“

„To nic, pokračujte.“

Hannah si znovu mírně odkašlala. „Jakmile Joanna Barclayová tu osudnou noc pustila dovnitř svého krásného milence, vášnivě lorda Gavina políbila, vzala ho za ruku a zvolna s ním vystupovala po schodech nahoru. Ani ho nenapadalo, že stoupá vstříc vlastní smrti.“

„Ne, určitě neměl ani potuchy, co ho čeká,“ souhlasil Anthony a pozorně si prohlížel schodiště.

„Pojďte, pane. Ukážu vám jejich tajné hnízdečko lásky.“ Hannah se pustila po schodišti vedoucímu k místnostem nad obchodem. Šel za ní po vrzajících a skřípějících starých schodech.

Ona nesešla dolů, aby mu otevřela dveře. Slyšela ho, jak rozlamuje zámek, a vzápětí zaslechla na schodech jeho kroky.

Hannah už stála nahoře na posledním z úzkých schodů a rukou mávla k malému obývacímu pokoji. Všiml si, že nebyl nijak zvlášť zařízený. Židle ke čtení, stůl, lampa a těžká truhla. Pokojík působil neútně.

„Stejný nábytek jako v tu noc vraždy, pane,“ ujistila ho Hannah. „Jak už jsem řekla, Joanna Barclayová odvedla svého k smrti odsouzeného milence právě do téhle místnosti, usadila ho a nabídla mu sklenku vína.“

Anthony pohlédl na stůl. „Žádnou sklenici nevidím. Jak víte, že mu dala něco k pití?“

„Milenci spolu vždycky pijou víno.“

„Jistě, mohlo mě to napadnout,“ přitakal.

Hannah ztišila hlas až k teatrálnímu šepotu. „Došlo k prudké hádce.“

„I tohle jste si přimyslela?“

„To dá rozum, že se pohádali, pane,“ vysvětlila mu trpělivě. „Proč by ho jinak zabila?“

„Patřičná otázka. Slyšel někdo křik?“

Povzdechla si. „Tenkrát tady nikdo jiný nebydlel.“

„Co bylo příčinou jejich hádky?“

„Podle zpráv v novinách vznikla hádka proto, že lord Gavin slečně Barclayové oznámil, že se s ní rozchází kvůli jiné ženě.“

„Proč?“

„Proč?“ vyhrkla zmateně. „Asi proto, že už ho slečna Barclayová unavovala. Konečně, vždyť byla jen jeho milenkou. Pánové se často brzy nabaží svých milenek. To je všeobecně známo.“

„Prosím pokračujte.“

„Tak dobrá,“ Hannah se napřímila a dramaticky rozmáchlým gestem ukázala na dveře se závěsem. „Joanna Barclayová naposledy pozvala lorda Gavina do své ložnice. Šel s ní a neuvědomil si, že z toho pokoje už živý nevyjde.“

Anthony přistoupil ke zmíněným dveřím a odsunul závěs. V místnosti stála malá toaletka a skříň. Prostěradla a přikrývky na úzké posteli byly odhozené a zmačkané, zřejmě měly znázorňovat stopy

po vášnivém milování. Na koberci zahlédl zaschlé rezavě hnědé skvrny.

„Po jejich posledním vášnivém objetí lord Gavin usnul,“ pokračovala Hannah. „Joanna Barclayová pak vstala z postele, zvedla pohrabáč, co vidíte vedle té noční košile, a zasadila jím milenci prudkou ránu do hlavy.“

Střízlivá noční košile z bílého batistu, zdobená drobnou kraječkou, visela v nohách lůžka. „Vyměnili jste lůžkoviny?“ zajímal se.

„Ne, pane. V tomhle pokoji musí zůstat všechno přesně tak, jak to otec našel, když otvíral muzeum. Jen občas protřepu prostěradla a noční košili a utřu prach na nábytku, to je všechno.“

Anthony přistoupil k posteli a sklonil se nad ní. „Na těch prostěradlech nejsou žádné krvavé skvrny. Vyprala jste je?“

„Ne, pane.“ Zamračila se. „Nevzpomínám si, že by na lůžkovinách byly skvrny od krve.“

„Asi proto, že jsou na koberci,“ napověděl jí.

Hannah se nad těmi nesrovnalostmi zřejmě hluboce zamyslela, ale pak se rozzářila. „Lord Gavin se možná probudil těsně předtím, než ho uhodila, a skulil se z postele na koberec v marném pokusu vyhnout se ráně.“

„Tohle by mohla být docela přijatelná teorie.“ Otevřel šatník. Obsahoval dvoje vybledlé šaty a pár střevíců.

Vrátil se do obývacího pokoje a sklonil se k truhle. Měla bytelný zámek a byla otevřená. Zvedl víko a nahlédl dovnitř. Zela prázdnotou.

„Co jste našli v té truhle?“ zeptal se Hannah.

Její obličej teď nabyl výrazu hlubokého soustředění. „Jestli tam někdy něco bylo, pak to zmizelo, než si otec pronajal tenhle dům. Proč se ptáte?“

„To nic. Není to důležité. Jen jsem byl zvědavý.“

„Tak tedy,“ pokračovala Hannah ve svém barvitém líčení, „když Joanna Barclayová takhle příšerně zavraždila lorda Gavina, povolily jí nervy a hořce se rozplakala.“

Joanna Barclayová opatřila tu truhlu drahým zámkem. Ať uvnitř schovávala cokoli, muselo to pro ni mít velkou cenu. Zámek nebyl poškozený. Odemkl ho někdo, kdo buď vlastnil klíč, nebo uměl otvírat zámky.

„Prý spáchala sebevraždu,“ poznamenal Anthony a zvedl se.

„K tomu se ještě dostanu.“ Hannah se teatrálně otřásla. „Jak už jsem se zmínila, Joanna Barclayová se hned po té vraždě zhroutila. Běžela k řece, vrhla se z mostu dolů a utopila se. Její klobouk s pérem se zachytil na kusu plovoucího dřeva, tam ho našli.“

„Ale její tělo se nikdy nenašlo.“

„Ne, pane, to je pravda.“

„Děkuju vám, slečno Tuttingtonová. Prohlídka vašeho muzea byla pro mě velice poučná.“

„Jsem ráda, že se vám líbila, pane.“

Když krátce nato vyšel z Tuttingtonová muzea, vrtalo mu hlavou, co asi bylo v té truhle a proč si žena mající v úmyslu vzít si život odnesla s sebou její obsah. Uvědomil si, že už déle než rok ho znepokojují otázky točící se kolem Fioniny smrti.

A tyhle otázky je třeba zodpovědět. Jenže právě teď ho z nějakého důvodu ovládala touha rozluštit tajemství úplně jiné ženy.

Měsíční uzávěrka dopadla dobře, znovu vykazala slušný zisk. Madam Phoenixová odložila pero a sklapla účetní knihu. Vylepšení, jehož dosáhla pomocí finančních prostředků, které jí poskytla nová skupina investorů, se vyplatilo, jak ostatně předpokládala.

Blížila se půlnoc. Z velkolepého přijímacího pokoje zdola byl slyšet chrčivý mužský smích. Páni vychutnávali skvělé šampaňské a brandy, cpali se humrovými chlebíčky, pečenou kachnou a spoustou dalších vybraných lahůdek, které zapíjeli drahými lihovinami. Tohle všechno pomohlo madam Phoenixové k tomu, že její Phoenix House získal pověst nejelegantnějšího nevěstince v Londýně.

Nebylo to ovšem jen jídlo, co vábilo pozornost bohatých znuděných mužů, přicházejících sem noc co noc. Madam Phoenixová si byla dobře vědoma, že hlavním lákadlem byla kvalita žen, které jim hodinu či dvě poskytovaly potěšení. Ženy zaměstnané ve Phoenix House nebyly obyčejné pouliční šlapky. Měly dobrou výchovu, vzdělání a eleganci. Většina pocházela z úctyhodného prostředí, přicházely sem vdovy a svobodné ženy, které zůstaly na světě samy nebo se snažily zaplatit manžellovy dluhy. Všechny měly jedno společné: z nějakého důvodu čelily děsivé chudobě. Místo ulice nebo řeky zvolily Phoenix House.

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře. Třikrát.

„Vstupte,“ zvolala a otočila se.

Dveře se otevřely. Za nimi stála hezká mladá služebná v pěkných šatech s vypasovaným živůtkem značně odhalujícím bujná ňadra. Uklonila se.

„Ten klient už přijel. Odvedla jsem ho do soukromého pokoje, madam.“

„Děkuji vám, Betsy. Můžete se vrátit k vašim hostům.“

„Ano, madam.“ Předvedla další pukrle a vzdálila se.

Madam Phoenixová vyčkala, až se za služebnou zavřou dveře, načež zamířila přes pokoj ke knihovně.

Zatáhla za skrytou páčku. Knihovna se rozestoupila a odhalila úzký průchod, matně osvětlený nástěnným svícnem. Madam Phoenixová vešla dovnitř a zasunula za sebou dřevěný panel.

Tuhle skrytou chodbu dala vybudovat předchozí majitelka, která se nechtěla setkávat se služebnictvem na hlavním schodišti nebo v halách. Díky tajným chodbám se personál mohl volně pohybovat po domě, ani se setkával se zaměstnavatelkou nebo jejími hosty. Bývalá majitelka nevěstince ovšem využívala tajné chodby i jinak. Madam Phoenixová pokračovala v této tradici, poté co se jí zbavila. Po celé délce chodby byly ve stěnách vyvrtné malé otvory, umožňující nahlížet do přilehlých pokojů. Otvory byly na opačné straně stě diskrétně zamaskované obrazy. Obyvatelé místností vůbec nevěděli, jakou zábavu někdy skýtají těm, kdo si zaplatili za lechtivý pohled.

Pouze nejváženějším zákazníkům se dostalo informací o možnostech pozorovat ostatní při nejrůznějších sexuálních praktikách. Poplatek za tuhle podívanou byl samozřejmě přehnaný, ale nikdo, komu byla ta šance nabídnuta, jej neodmítl zaplatit.

Prošla chodbou a poté sestoupila po několika úzkých schodech do další chodby a zastavila se před malým otvorem ve stěně.

Místnost na opačné straně osvětlovala plynová lampa, teď stažená na hodně nízký plamen. Stěny a strop pokrýval černý samet. Uprostřed místnosti trnula postel s ebenově černým hedvábným povlečením. Ze všech čtyř mohutných sloupků visela černá sametová pouta.

U jedné stěny stál prosklený příborník, v němž byla vidět spousta pomůcek, včetně bičů různých velikostí a několika neobvyklých nástrojů.

Vtom se otevřely dveře pokoje. Jedna z odvážně oděných dívek uvedla klienta.

„Slečna Justine vzkazuje, že se máte svléknout, složit své oblečení, lehnout si na postel a čekat, až vás přijde oblažit,“ vyřizovala mu.

Klient dychtivě přikývl. „Rozumím.“

Služebná se vzdálila. Kov cinkl o kov, když za sebou zamkla.

Klient se s očividným nadšením svlékl. Své svršky pečlivě složil a odložil je na stolek. Jeho mužství už bylo plně připravené k akci. Lehl si na postel obličejem dolů.

V zámku znovu zaskřípěl klíč. Dveře se otevřely, aby vpustily vysokou ženu v přísných tmavých šatech s těsně upnutou šněrovačkou. Vypadala jako guvernantka.

„Můžete se postavit vedle postele,“ ozvala se chladným, znuděným hlasem. „Ano, slečno Justine.“ Klient poslušně vstal.

„Jděte ke skříni s nápravnými pomůckami a vyberte jeden bič. Tentokrát asi ten dlouhý. Vidím, že jste si nesložil šaty tak pečlivě, jak jste to měl provést. To zasluhuje potrestání.“

„Ano, slečno Justine.“

Klient otevřel skříň a vyndal bič.

„Než mi ho podáte, polibte ho a pak si zavažte oči.“

„Ano, slečno Justine.“

Klient poslušně přitiskl rty k rukojeti biče, než jí ho předal. Poté přistoupil ke stolu, zvedl proužek černého hedvábí a zavázal si jím oči.

„Lehněte si na postel obličejem dolů.“

„Ano, slečno Justine.“

Muž tápal zpátky k lůžku, aby ulehl do tmavého povlečení. Jakmile zaujal příkázanou pozici, slečna Justine zvolna obešla postel a zastavila se u každého sloupku, aby mu sametovými pouty připevnila zápěstí a kotníky. Pak zvedla bič.

Madam Phoenixová se odvrátila od otvoru ve stěně a zamířila zpátky ke schodišti, které ji dovedlo do její pracovny. Nijak ji nelákalo vidět Elwina Hastingsse, jak se poddává svému trestu. Ten mizera si to plně zasloužil. A těžce za to zaplatil.

Do svého soukromého bytu se vrátila opět tajnou chodbou.

Ve Phoenix House všechno běželo, jak mělo, přesto tady zůstával jeden problém. Uvědomovala si, že je třeba něco provést s Louisou Bryceovou. Moc se vyptávala.

Otevřela dveře svého soukromého apartmá. Čekal na ni, jak předpokládala.

„Miláčku,“ s úsměvem mu vlétla do náručí. Hladově se vpil do jejích úst a jeho prsty si zkušeně poradily se zapínáním jejích šatů. Vzápětí ji povalil na postel.

Byla to tatáž restaurace, kterou začali používat zhruba před rokem k soukromým schůzkám. Jak se stalo jejich zvykem, obsadili box až úplně na konci místnosti. Odtud měli oba, Anthony i Fowler, přímý výhled na vchod.

Majitelem tohoto malého podniku byl Francouz, opravdový znalec vín. Však se taky mohl pochlubit jejich excelentním výběrem. Naše dva hosty sem ovšem netáhla jen dobrá vína, pro ně bylo důležité, že tohle pohostinské zařízení sídlilo v zastrčené, bezejmenné uličce, hodně daleko od Scotland Yardu. Fowler rozhodně neměl zájem, aby ho tady zahlédl některý z jeho kolegů.

„Loni jsem vám řekl, že Gavinova vražda a sebevražda slečny Barclayové nijak nesouvisí se smrtí slečny Risbyové a paní Hastingsové,“ prohlásil Fowler a nabodl na vidličku sousto kuřete.

„Určitě máte pravdu.“ Anthony si musel dát pozor, jakým směrem bude klást otázky. I když se mezi nimi vytvořil celkem dobrý vztah díky společnému zájmu dozvědět se pravdu o smrti Fiony Risbyové, přece jen byl Fowler detektiv. „Přesto mi připadá zvláštní, že během necelého měsíce se tolik žen rozhodlo vrhnout do Temže. Co víte o lordu Gavinovi?“

Fowler si odfrkl. „Co se týče nás v Yardu, myslíme si, že světu je líp bez něj. A vdově se určitě smrtí toho mizery ulevilo, osvobodila se od něj.“

Prudkost Fowlerova výbuchu přiměla Anthonyho ke krátké pauze v hovoru. Zvolna odložil vidličku na talíř. „Když jsme se o Gavinovi bavili loni, neměl jste tak vyhraněně záporný názor.“

„Bez urážky, pane, ale tehdy jsem vás ještě tak dobře neznal.“ Fowler zvedl sklenku a napil se. „Jestli si vzpomínáte, právě jsme se seznámili. Řekl jsem vám jen to, co jste asi potřeboval vědět, abyste si byl jistý, že mezi Gavinovou záležitostí a smrtí Fiony Risbyové neexistovala žádná souvislost.“

„Chápu. Teď jste ovšem vzbudil mou zvědavost. Proč vás těší, že Gavin už není mezi živými?“

Fowler povytáhl obočí. „Znal jste se s ním, pane?“

„Jen letmo. Občas jsem ho zahlédl v klubech, ale nikdy jsme se nespřátelili.“

Fowler zalétl pohledem k přilehlým boxům, aby se ujistil, že jsou dosud prázdné. Ztlumil hlas. „Lord Gavin nebyl, abych tak řekl, zcela neznámý těm z nás, kdo se ve Scotland Yardu zabýváme vyšetřováním vražd.“

Anthonyho zamrazilo. „Nic takového jsem o něm nikdy nezaslechl.“

„Jistěže ne. Moji nadřízení velice dbali na to, aby se nic nedostalo na veřejnost. Nastal by pořádný poprask, kdyby vyšlo najevo, že jsme jeho jméno spojovali s nějakým vyšetřováním. Gavin by zuřil. Všichni by nás vyhodili.“

„Chápu.“

„Slibte mi, že nic z toho, co vám řeknu, nebudete opakovat ve svých klubech, pane.“

„Máte mé slovo.“

Fowler uspokojeně přikývl. „Dobrá. Pár měsíců před Gavinovou smrtí došlo ke znásilnění a těžkému zranění majitelky jednoho rukavičkářského obchodu, který mladá vdova převzala po svém zesnulém manželovi. Naštěstí ji včas našla její příručí a zavolala policii. Vdova byla v šoku.“

„Pokračujte.“

„Oběť označila za útočníka lorda Gavina.“

„V tisku se o tom žádná zpráva neobjevila,“ podivil se Anthony.

„Jistěže ne,“ zamračil se Fowler. „Okamžitě se to ututlalo. Mezi jiným proto, že majitelka rukavičkářství nebyla moc věrohodná svědkyně. Měla v tu dobu poměr se ženatým mužem a kdosi vyslechl její hádku s milencem.“

Anthony odložil vidličku. „Takže se došlo k závěru, že tenhle muž ji v návalu žárlivosti zmlátil, ale ona za útočníka označila lorda Gavina, aby nemusela odhalit jméno svého milence.“

„Přesně tak. Nakonec se oběť nervově zhroutila a odpřísáhla, že lhala, když za násilníka označila Gavina.“

„Jistě mi nechcete tvrdit, že si Gavinovo jméno jen tak vycucala z prstu?“

„Ne. Patřil k jejím zákazníkům. Gavin si u ní koupil dvojce rukavice pár týdnů předtím, než byla napadena.“

„Mluvil jste s Gavinem?“

„Odmítl mou žádost o rozhovor. Neměl jsem žádný důkaz a pouze jedinou svědkyni, která měnila výpověď, takže jsem nemohl nic dělat.“

„Tuším, že tím celý příběh nekončí.“

„Ne,“ zamračil se detektiv. „Nekončí. O měsíc později byla nalezena další žena, žijící sama v bytě nad svým obchodem. Někdo ji znásilnil, zbil a nakonec probodl.“

Anthony odsunul talíř. Chuť k jídlu ho úplně přešla. „O téhle vraždě se psalo v tisku. Jak si vzpomínám, nikdo nebyl zatčen.“

„Protože se nenašly žádné důkazy. Oběť nám nemohla nic říct, jelikož byla mrtvá. Ovšem vyskytly se jisté podobnosti s tím prvním napadením, které mě zneklidnily. Nakonec jsem našel jednoho svědka, co viděl muže Gavinova popisu vcházet jednou nebo dvakrát do obchodu ve dnech předcházejících zločinu, ale jeho svědectví nestačilo k rozjetí nějaké akce.“

„Co jste udělal?“

„Chtěl jsem na Gavina nasadit jednoho konstábla, aby ho nějakou dobu sledoval, ale moji nadřízení se obávali, že by si ho Gavin mohl všimnout a stěžovat si.“

„Co se stalo pak?“

„Další podobná smrt o měsíc později.“ Anthony povytáhl obočí. „Další svobodná obchodnice?“

„Ano. V tom posledním případě sousedka oběti vypověděla, že v týdnech předtím, než byla zavražděná, si jí prý majitelka obchodu postěžovala, že ji jeden ze zákazníků znervózňuje. Řekla, že jí dělal nemravné návrhy, a vypadal vztekle, když ho odmítla. A pak následovaly různé nepříjemnosti.“

„Jaké?“

„Mezi jiným našla ta majitelka obchodu pode dveřmi papír s děsivou kresbou. Obrázek znázorňoval nahou ženu s proříznutým hrdlem.“

„Čubčí syn!“ ulevil si Anthony.

„Jindy ta žena našla v posteli mrtvou kysu s useknutou hlavou. Prostěradla byla nasáklá krví.“

„Předpokládám, že jste s těmihle případy nespojovali Gavina?“

Fowler zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Povězte mi něco o Gavinově vraždě, kde a jak se odehrála.“

„Když jsem dostal zprávu, že se jeho tělo našlo v místnostech nad Barclayovým knihkupectvím, okamžitě jsem se tam vypravil. A

našel jsem lístek slečny Barclayové, v němž psala, že se rozhodla pro sebevraždu.“

„Nic jiného?“

„Zakrvácený pohrabáč a na něm pár vlasů.“

„To bylo všechno?“

„Ještě jedna věc,“ poznamenal zvolna Fowler. Odložil vidličku přesně na místo, kam patřila. „Tohle se v tisku neobjevilo, protože jsme o tom novinářům neřekli. Na podlaze vedle lůžka jsme totiž našli nůž. Někdo by samozřejmě mohl usoudit, že jím slečna Barclayová chtěla bodnout Gavina poté, co ho praštila do hlavy pohrabáčem, aby měla jistotu, že je opravdu mrtvý.“

„Zřejmě téhle verzi nevěříte.“

„Ne, nevěřím. Spíš si myslím, že nůž vypadl z ruky Gavinovi, když ho slečna Barclayová praštila pohrabáčem.“

Při pomyšlení, jak Joanna Barclayová bojuje o život s chlapem ozbrojeným nožem, ztuhla Anthonymu krev v žilách. Když sklopil oči, uvědomil si, že zařal ruku v pěst. Zvolna uvolnil prsty.

„Vloupal se tam, aby ji znásilnil a zabil,“ řekl tiše.

„Jsem si tím naprosto jistý. Prohlédl jsem si účetní knihy slečny Barclayové. Gavin si u ní při třech různých příležitostech koupil tři knihy. Bylo to promyšlené, dělal to tak ve všech těch případech. Vybíral si svobodné ženy, které zůstaly na světě samy. Domníval se, že majitelky obchodů nikdo nebude postrádat, aspoň ne hned. Ženy mnohem níž společensky postavené než on.“

„Padouch!“

„Duševně nevyrovnaný padouch, řekl bych,“ upřesnil Fowler. „S tímhle druhem lidí už jsem se setkal. Zřejmě začal tím, že svou oběť bil, ale po chvíli se rozvášnil tak, že bití neuspokojilo jeho nechutný chtíč.“

„Tak je začal vraždit.“

„A byl by patrně nerušeně pokračoval, kdyby ho slečna Barclayová nezarazila,“ poznamenal Fowler. „Tím, že Gavina poslala na onen svět, nám všem vlastně prokázala velkou službu. Škoda že už není mezi námi. Zřejmě si vzala život ze strachu, že bude obžalovaná z vraždy.“

„Ten strach byl opodstatněný, když uvážíme její postavení ve srovnání s Gavinovým.“ Seděl u stolu naproti Fowlerovi a teď se setkal s jeho pohledem. „Oba víme, že kdyby Gavinova rodina trvala

na trestu smrti za jeho vraždu, slečna Barclayová by se mu nevyhnula.“

„Slečna Barclayová bohužel nemohla vědět, že Gavinova manželka svého muže nemilovala a jeho rodině se vlastně ulevilo, když už není mezi živými,“ prohlásil Fowler. „Myslím, že všichni měli hrůzu z jeho návalů zuřivosti.“

„Jak jste se to dozvěděl?“

„Promluvil jsem si samozřejmě se služebnictvem. Až do jeho smrti v loňském roce se v Gavinově domácnosti měnil personál jak na běžícím pásu.“

Anthony opustil svůj klub krátce po půlnoci. Na okamžik se zastavil, aby si rozmyslel, zda si nemá vzít drožku, a pak ten nápad zavrhl. Mlha zpomalila dopravu na šnečí rychlost. I obvykle hbité bryčky měly co dělat, aby se opatrně prodraly téměř neproniknutelnou mlhou. Chůze bude rychlejší, usoudil. Navíc při chůzi ho napadaly ty nejlepší myšlenky, a dnes večer moc potřeboval přemýšlet.

Vyhrnul si límec převlečnicku a chystal se sejít z schodů. Přímo pod nimi na ulici zastavila drožka a z ní vratkými kroky vystoupila známá postava. Julian Easton byl jako obvykle opilý. Nevhodné načasování, po myslel si Anthony rozmrzele. Měl z klubu odejít o pět minut dřív.

„Stalbridge!“ Julian se chytil železného zábradlí po dél schodů, aby neupadl. „A tak brzy odchází? Kvůli mně nemusíte spěchat.“

„Nespěchám.“

Anthony scházel dolů. Julian se mu postavil do cesty „Na návštěvu k té vdovičce na Arden Square?“ Julianův obličej zkřivil úšklebek. „Nezapomeňte ji od mě moc pozdravovat.“

Anthony zůstal stát. „Překážíte mi v cestě, Eastone. Ocenil bych, kdybyste uhnul.“

„Jak je vidět, nemůžete se dočkat, abyste už byl u ní.“ Julian se mírně zapotácel. „Zajímalo by mě, jak dlouho jí potrvá, než pozná, že jen využíváte její naivitu.“

„Co kdybyste šel dovnitř a dal si další lahev klaretu?“

„Nezdá se vám nefér mít ji jen jako zástěrku, abyste si mohl užívat se ženou jiného muže? Co myslíte?“

„Myslím, že byste si měl své spekulace nechat pro sebe,“ zareagoval klidně Anthony.

„Proč bych měl, když spousta lidí dychtí odhalit tu záhadu?“ opáčil Julian s prohnáním pohledem. „Něco vám povím. V každém klubu v St. James už se uzavírají sázky. Je až s podivem, kolik pánů touží vědět, kterou z jejich manželek obhospodařujete, zatímco se schováváte za staromódnímu sukněmi paní Bryceové.“

„Uhněte mi z cesty, Eastone.“

Eastonův obličej zrůznil vztek. „Radši se nepokoušejte dostat mě znovu k zemi, vy bastarde. V poslední době s sebou nosím na obranu proti vám zbraň.“

„Bud'te opatrný. Ve svém současném stavu byste se nejspíš trefil do vlastní nohy. Ale teď trvám na tom, abyste mi okamžitě uhnul z cesty.“

„Ani mě nenapadne.“

Anthony chytil Juliana za paži a smýkl jím stranou. Julian tvrdě narazil na železné zábradlí, jehož se křečovitě zachytil, aby neztratil rovnováhu. Než se vzpamatoval, byl už Anthony dole pod schody.

Tam právě zastavil další povoz, přivázející tři muže ve večerních oblecích. Přihlíželi té scéně s pobavenou zvědavostí.

„Čí manželka to je?“ zuřivě zaječel Julian. „Ze kterého džentlmena v klubu děláte paroháče, Stalbridgi?“

Anthony se ani neohlédl. Pokračoval v chůzi a vzápětí se ztratil v mlze.

V téhle části města nebyla nouze o pouliční lampy. Zářící světelné koule před každými dveřmi připomínaly šňůru třpytivých démantů probleskujících tmou. Ale v tak mlhavých nocích, jako byla tahle, světlo moc daleko nedosáhlo. Na ulici se sem tam objevil soukromý kočár nebo drožka a hned se ztratil v mlze. I pomalý klapot koňských kopyt a rachot kol byl tlumený. Jako by mlha do sebe vsála nejen světlo, ale i zvuky.

Měl by upozornit Louisu na sázky, co se uzavírají v klubech, říkal si. Zastavil se na rohu a uvědomil si, jak noc pokročila. Nejspíš už bude v posteli, ale určitě jí nebude vadit, když ji vzbudí kvůli téhle nejnovější informaci. Vždycky mu přece připomínala, že jsou partneři.

Představil si, jak asi bude v tuhle pozdní hodinu vypadat v noční košili a domácích trepkách, s vlasy skrytými pod malým bílým čepečkem, nebo možná uvolněnými, splývajícími jí na ramena. S úsměvem zahnul za roh a zamířil k Arden Square.

Nedovedl si přesně vzpomenout, kdy za sebou zaslechl kroky. V okolí klubu bylo na ulici dost dalších chodců. Ovšem jakmile se dostal do klidnější části města, téměř nikoho nepotkal.

Nezneklidnil ho pouhý zvuk kroků, spíš jejich rytmus. Byly příliš podobné těm jeho. Ať za ním šel kdokoli, udržoval mezi nimi stálou vzdálenost. Zastavil se, aby si svou teorii ověřil. Kroky ještě chvílku

pokračovaly, ale pak náhle ustaly. Znovu se pohnul a kroky se ozvaly zase.

Zahnul za roh a šel směrem na Arden Square. Slabá záře pouličních lamp osvětlovala dveře městských domů, ale malý parčík mezi nimi zel jako temný, beztvářý prostor.

Zůstal stát. Zastavila se i osoba, která ho sledovala. Přešel ulici a zamířil k neviditelnému parku; změna směru mu poskytla příležitost podívat se nepozorovaně vpravo. Na chodníku zahlédl siluetu postavy v dlouhém kabátě a vysokém klobouku.

Anthony vešel do parčíku a pustil se štěrkovou pěšinou. Měsíční svit pronikající mlhou stačil odhalit tmavé obrysy nedalekých kmenů stromů a objemné tvary keřů.

Uslyšel spěšné kroky a vzápětí za ním zaskřípěl štěrk.

Rychle si sundal kabát a klobouk. Došel k dřevěné soše nymfy uprostřed parku, přehodil jí kabát přes ramena a na hlavu jí nasadil svůj klobouk.

Pak se odplížil do tmy, aby zkontroloval své dílo. Ve dne by se tím nikdo nedal ošálit, ale v mlze a za slabého měsíčního světla to opravdu připomínalo postavu muže, který si zřejmě odskočil za potřebou.

Vyčkával. Kroky zrychlily. A zněly nějak nervózně, jako by se pronásledovatel bál, že ztratil stopu kořisti.

Z hlubokého stínu, který vrhal vysoký strom, se vynořila postava. Muž se zastavil pár kroků před „oblečenou“ sochou. Zvedl ruku do výšky a zamířil.

Anthony zpozoroval tmavý obrys revolveru v mužově ruce a vzápětí zaslechl neomylný zvuk nabíjené zbraně. O vteřinu později zazněl výstřel. Kulka řinčivě dopadla na kamenný podstavec. Útočník znovu nabil zbraň a vystřelil podruhé. Když se ani tentokrát postava v kabátu a klobouku nesesula k zemi, zřejmě ztratil nervy. Prudce se otočil a prchal po štěrkové pěšině zpátky.

Anthony vystoupil ze stínu. Jakmile za sebou útočník zaslechl kroky, bleskově se obrátil a naslepo vystřelil.

Kulka se zaryla do kmene jednoho stromu. Anthonymu přesto došlo, že nemá cenu útočníka pronásledovat. Měl u sebe rovněž zbraň, nebyl však připravený začít střílet po lidech, které nedokázal identifikovat. Váhavě zůstal stát na kraji parku a sledoval, jak neznámý mizí ve tmě. V žilách mu divoce proudila krev.

„Zatraceně!“

Výstřely se neobešly bez reakce veřejnosti. Z oken ložnic kolem náměstí se ozvaly zděšené výkřiky.

Anthony se vrátil zpátky k nymfě pro klobouk a plášť. Držel se pokud možno ve stínu, aby ho nezahlédli občané vyklánějící se z oken. Proběhl parkem a přešel ulici.

Teď by za ní neměl chodit, uvědomoval si. Přesto se přistihl, jak míří rovnou ke schodům čísla dvanáct a stoupá po nich ke vchodu. Louisa bude chtít vědět, co se děje. Vždyť je novinářka. A navíc ji moc toužil vidět.

Ani nemusel použít klepadlo. Dveře se otevřely dokořán, než stačil zvednout ruku. Stála v nich Louisa s brýlemi na očích a úzkostlivě hleděla do tmy. „Dobré nebe, co se stalo? Zaslechla jsem výstřely. Seběhla jsem dolů, podívala se z okna a viděla, jak přecházíte ulici. Jste v pořádku? Co tady děláte? Napadl vás nějaký pobuda?“

Stačil jediný pohled na ni, aby se mu okamžitě zlepšila nálada. Pocítil zvláštní radost, že se nemýlil, když si ji před chvílí představoval v nočním úboru. Hlavní otázka večera byla zodpovězena. Spala s rozpuštěnými vlasy.

„Dobré nebe, vypálil dvě rány přímo do vašeho kabátu.“ Louisa zděšeně hleděla na dvě díry v zádech Anthonyho převlečníku. „Mohl vás zabít.“

„Až na to, že jsem při té střelbě neměl kabát na sobě.“ Anthony zamířil ke stolku s brandy a zvedl karafu. Sledoval, jak Louisa přiblížila kabát ke světlu, aby se přesvědčila, že jsou v něm opravdu dva otvory po kulkách. Její starostlivý zájem ho sice hluboce dojal, ale nedostatek její logiky ho přiměl k úsměvu. „Přece jsem vám řekl, že jsem ho přehodil přes tu sochu.“

„Má pravdu, drahá,“ vložila se do toho nevůravě Emma. „Pan Stalbridge vám vysvětlil, že neměl kabát na sobě, když ten člověk – nebo spíš ten revolver – vystřelil.“

„To není vůbec podstatné.“ Louisa přehodila plášť přes opěradlo pohovky a rychle se otočila k Anthonymu. „Důležité je, že jste vůbec neměl takhle riskovat. Sám chodit v noci po ulicích! Na co jste myslel, pane?“

Lokl si brandy a postavil sklenku na stůl. „Měl jsem dojem, že tohle je úctyhodná čtvrt.“

„To sice je, nicméně to neznamená, že by se po ní měli lidé procházet sami v pozdních nočních hodinách a riskovat, že se stanou vítanými cíli všech možných náhodných pobudů.“

„Ten, kdo prostřelil můj kabát, nebyl žádný pobuda,“ upozornil ji.

Obě ženy se na něj zvědavě zadívaly.

„Co tím proboha naznačujete?“ špitla Louisa.

„Jsem si téměř jistý, že to byl Hastings.“ Zamyslel se. „I když to mohl být i Easton.“ Zavrtěl hlavou. „Ale na druhou stranu Easton byl příliš opilý, než aby mě mohl sledovat v té husté mlze, natož aby dokázal mířit na cíl. Jelikož jsem si ovšem nebyl absolutně jistý, o koho jde, nevystřelil jsem.“

„Probaha!“ vykřikla Louisa s očima navrch hlavy. „Vy u sebe nosíte zbraň?“

„Koupil jsem si ji při svém pobytu na americkém Západě. Zbraň se tam nosí zcela běžně. Po Thurlowově nečekaném odchodu jsem

usoudil, že trocha obezřetnosti neuškodí, a tak ji mám pořád při sobě.“ Pokrčil rameny. „Ne že bych se dneska v noci strefil do cíle, v té mlze rozhodně ne. Při svých toulkách po Divokém západě jsem se kromě jiného naučil jednu věc: s revolverem se můžete trefit jen na krátkou vzdálenost.“

„Znepokojivý poznatek,“ poznamenala Emma.

„Co vás vedlo k názoru, že to byl Hastings?“ chtěla vědět Louisa.

Anthony krátce zauvažoval. „Stejná výška. Něco ve způsobu, jak se pohyboval. Tuším, že mě sledoval od klubu; čekal na příležitost.“

„Na příležitost vás zavraždit.“ Louisa se svezla na židli. „Dobré nebe,“ vydechla zděšeně. „On ví, že se na něj vyptáváme.“

„To není tak jisté,“ usoudil. „Spíš si nějak domyslel, že jsem to byl já, kdo vzal ze sejfu náhrdelník a usvědčující dokumenty o vydírání. Víc sice zatím neví, ale přesto je toho dost na to, aby ho to mimořádně znepokojilo. Nemá tušení, co chci s těmi vyděračskými důkazy a náhrdelníkem udělat.“

Louisa svařila obočí. „Proč jste sem dneska vůbec přišel? V tak pozdní noční hodinu?“

„Chtěl jsem vás upozornit, že v klubech se uzavírají dost nepříjemné sázky.“

Emma zvedla oči, náhle plné zájmu. „O jaký druh sázek se jedná?“

Anthony pevněji sevřel sklenku s brandy. „Gambleři sázejí na jméno vdané ženy, s níž prý udržují nedovolený poměr.“

Emma se zamračila. „Domnívala jsem se, že romantický poměr máte s Louisou.“

„Easton se vyjádřil, že využívám nevinnou ženu, tedy Louisu, abych zakryl poměr s manželkou jiného muže,“ vysvětlil jim nevzrušeně.

„Směšné,“ ozvala se ostře Louisa. „Já jsem sotva nevinná žena.“

Anthony na ni vrhl pohled. A stejně tak Emma. Oba mlčeli.

Louisa zvedla bradu. „Jsem novinářka.“

Koutkem oka Anthony zahlédl, jak Emma zvedla oči ke stropu a hodila do sebe pořádný doušek brandy. Následoval jejího příkladu.

„Nevrátíme se radši k naléhavějším věcem? Myslím, že ta střelba je důležitější,“ ozvala se Louisa dost nevrle.

„Jistě,“ souhlasil. „Považuju to za dobré znamení.“

„Dobré znamení?“ Louisa jen zalapala po dechu. „Vždyť se vás právě někdo pokusil zabít.“

„A nepovedlo se mu to. Chtěl využít příležitosti, ale šeredně zklamal. Příště si dá mnohem větší pozor, protože ví, že teď jsem ve střehu.“

„Příště?“ Na Louise bylo patrné skutečné zděšení.

„Hlavu vzhůru, drahá.“ Vychutnával příjemné uspokojení. „Zdá se, že děláme pokroky.“

„Nechat se skoro zabít v parku nazýváte pokrokem?“ vypěnila.

Emma se zadívala na Anthonyho zamyšleným pohledem. „Jestli se nemýlíte v tom, že to byl Hastings, kdo se vás dnes v noci snažil zabít, pak si opravdu myslím, že jste mu důkladně pocuchal nervy. Musí mít pořádný strach, když riskoval pokus zavraždit Stalbridge.“

Pohrával si se sklenkou brandy a sledoval rozvířenou hladinu tekutiny. „V to plně doufám. Vystrašení lidé se dopouštějí chyb.“

„Musím vám říct, že se celé naší rodině nesmírně ulevilo, když se k nám donesla ta pomluva o vás a Anthony,“ přiznala radostně Clarice.

Louisa zakopla o kamínek na pěšině. Trochu se zapotácela a div neupustila slunečník, než znovu našla rovnováhu.

„Vám se ulevilo?“ podařilo se jí ze sebe dostat, přičemž si uvědomovala, že na druhou ženu zřejmě zírá s neslušně otevřenou pusou.

Procházely se s Clarice v zahradách za rozlehlým domem Stalbridgeových. Anthony s nimi nešel, zůstal uvnitř se svými rodiči.

Nebylo to poprvé, kdy Louisu přivedl do rozpaků výrok některého z členů Stalbridgeova klanu. Dělo se to od chvíle, kdy ji Anthony sotva před hodinou uvedl do elegantního obývacího pokoje, kde se shromáždila jeho rodina, aby ji uvítala.

Nic nevyšlo tak, jak očekávala. Přes Anthonyho ujišťování o opaku byla připravená na zjevný nesouhlas jeho příbuzných. A jak to dopadlo? Všichni ji přivítali s nelíbeným nadšením. Nikoho očividně ani trochu nevydělala pomluva, že má s Anthony poměr.

Ani náznakem jí nedali najevo, že jsou šokováni jejím povoláním novinářky píšící pro *Létajícího reportéra*. Manželé Stalbridgeovi a Clarice byli skvělí hostitelé, roztomilí a velkodušní lidé. Neměli z ní hrůzu, naopak, zdálo se, že jsou jí nadšeni.

Zjištění, že paní Stalbridgeová a Clarice jsou horlivé zastánkyně racionálního módního trendu, jí připravilo další příjemné překvapení. Pak ji samotnou udivilo, proč si vlastně myslela, že členové Anthonyho rodiny budou jiní než ona. Možná proto, že Emma ji předem upozornila na jejich výstřednost.

Opatrnosti se samozřejmě nezbavila. Vzhledem ke své temné minulosti si nemohla dovolit k někomu se důvěrněji připoutat. Přesto nedokázala potlačit okamžité sympatie ke Clarice. Jak dávno už neměla blízkou přítelkyni přibližně stejného věku, již by mohla plně důvěřovat. Navázat nabízené přátelství nebylo snadné, vlekl-li někdo za sebou strašlivé tajemství.

„Jsme moc šťastní, že má Anthony o vás takový zájem, protože už jsme se o něj strachovali,“ vysvětlila jí Clarice. „Když loni zemřela jeho snoubenka, byl posedlý myšlenkou, že ji někdo zavraždil. A tohle na celé týdny ovlivnilo jeho náladu. Upřímně řečeno, velice nás to znepokojilo.“

„Chápu.“

Clarice nepřítomně točila slunečníkem. „Domnívali jsme se, že už se přes to přenesl, když byl loni nucen zanechat vyšetřování, ale pak najednou – asi přede dvěma týdny – jsme zjistili, že se znovu zaobírá Fioninou vraždou. A potom se nám donesly řeči o vás dvou. V mamá a papá to vzbudilo velké naděje. A ve mně samozřejmě také.“

„Dobré nebe!“

„Když se nám teď naskytla příležitost vidět vás dva spolu, říkáme si, že ty zvěsti nelhaly, a proto máme upřímnou radost z našeho seznámení.“

„Obávám se, že vás budu muset zklamat,“ ozvala se nešťastně Louisa. „Mé vztahy s vaším bratrem jsou založené na čistě obchodním ujednání. Jak už vám vysvětlil, pomáhám mu při jeho vyšetřování. Až bude uzavřeno, mám v úmyslu napsat o něm článek do *Létajícího reportéra*.“

„Ano, samozřejmě,“ přikývla Clarice s hřejivým úsměvem. „Určitě to bude skvělý novinářský počín. Ale navíc je nabíledni, že se mezi vámi a Anthonym vytvořil intimní vztah, a tím jste nám udělali nesmírnou radost. Stačí vidět, jak se na vás dívá, a všechno je jasné.“

Louisa si povzddechla. „Báli jste se, že mu po Fionině smrti puklo srdce. A teď si myslíte, že si chce aspoň dopřát trochu rozptýlení s jinou ženou, ale neměli byste hned docházet k závěru, že víte, co ke mně opravdu cítí.“

„Nesmysl,“ zasmála se Clarice. „Stačí pozorovat změnu jeho nálady k lepšímu – vysvětlení je nasnadě.“

„Třeba je v posledních dnech veselejší proto, že se blíží k rozuzlení záhady Fioniny smrti.“

„Jistě, částečně ano, nicméně tvrdím, že hlavním důvodem jeho lepší nálady jste vy.“

„Já si to opravdu nemyslím,“ oponovala chabě Louisa.

„No tak, paní Bryceová. Málo si věříte. Ujišťuju vás, že můj bratr by vás k nám nikdy nepřivedl, abyste se seznámila s papá a mamá, kdyby do vás nebyl zamilovaný.“

„Váš bratr do mě není zamilovaný!“ ohradila se zděšeně Louisa.

„V pořádku, paní Bryceová. V téhle rodině nemusíte nic předstírat. My nepatříme k lidem z vysoké společnosti, ani se s ní nestýkáme. V téhle domácnosti jsme k sobě naprosto upřímní.“

„Odpusťte, že to říkám, ale obávám se, že všechny ty vzrušující hry, co píšete pro divadlo Olympia, ovlivnily vaši představivost.“

Clarice trochu smutně přitakala. „Přiznávám, že mě milostné aféry hodně přitahují. Neodolám, abych do každé hry nějakou nevsunula.“

„Viděla jsem několik vašich her. Jsou úžasně zábavné, ale všimla jsem si, že každá milostná aféra končí špatně.“

Clarice protáhla obličej. „Ano, jelikož diváci i kritici takové konce požadují. Všichni si chtějí na jevišti vychutnat rozvíjení zakázaného milostného vztahu, ale mají pocit, že své potěšení mohou ospravedlnit pouze nešťastným koncem.“

„Aha.“ Louisa zhluboka vydechla a pomalým krokem pokračovala v cestě po pěšinkách zahrady. „To je stejné jako v románech.“

„Samozřejmě. Literární konvence a kritikové mohou mít velice omezující vliv na umění,“ poznamenala Clarice mudrlantsky.

„Domníváte se, že kdyby neexistovali kritici a konvence, bylo by možné psát hry nebo romány se šťastným koncem tajných mileneckých vztahů?“

„Rozhodně,“ přisvědčila Clarice.

Louisa se znovu zastavila a pohlédla na svou společnici. „Nuže?“ vydechla dychtivě. „Jak by taková hra skončila?“

Clarice mávla rukou. „Jak? Milenci by se přirozeně vzali.“

„Aha.“

Clarice povytáhla obočí. „Tohle zakončení se vám nelíbí?“

„Spíš se zamýšlím nad vaší logikou.“

„A to?“

„Jestliže se milenci vezmou, jejich vztah přestane být tajný, ne?“

Clarice se zamračila. „Chápu, co máte na mysli. Přesto manželství je jediné představitelné zakončení až dosud pokoutního vztahu, nemyslíte?“

„Asi ano.“

A v jejím případě neuskutečnitelné zakončení, uvědomila si Louisa.

Anthony stál u okna s rukama za zády a s matkou a otcem po boku. Všichni z okna sledovali, jak se Louisa s Clarice procházejí po zahradě.

„Zdá se, že ty dvě si docela rozumějí,“ poznamenal Marcus potěšeně. „Musím přiznat, že paní Bryceová se mi líbí. Fascinující mladá žena.“

„Říkal jsem vám, že se vymyká průměru, je v ní cosi mimořádného,“ ozval se Anthony.

Marcus se smíchem plácl syna po rameni. „Ano, takhle ses vyjádřil, a málokdy se ti povede tak přesné ohodnocení dámy.“

„Ty dvě tvoří roztomilý obrázek, jak se procházejí v záři slunce s těmi rozevřenými slunečníky, co říkáte?“ otočila se Georgiana na své dva muže. Na Anthonyho vrhla postranní pohled. „Tvoje paní Bryceová ovdověla v dost mladém věku, co?“

„Vypadá to tak,“ odpověděl opatrně.

„Vybrala si zajímavé povolání,“ ozval se Marcus. „Není divu, že si s Clarice tak dobře rozumějí. Mají hodně společného.“

„Zajímalo by mě, o čempak si tam venku povídají,“ Georgiana netajila svou zvědavost. „Ať je to, co chce, je vidět, že je to téma hodně zajímavé.“

„Možná se baví o zahradničení,“ poznamenal Anthony, i když o tom velice pochyboval.

Lousina ztuhlá ramena mu napověděla, že se konverzace obou žen stočila k osobním záležitostem.

O hodinu později ji Anthony odvezl domů. Její mlčení v kočáru ho zneklidnilo, ale všechny pokusy navázat konverzaci ztroskotaly. Louisa se zdála zcela ponořená do svých myšlenek.

Když povoz zastavil před jejím bydlíštěm, nikdo jim neotevřel. Pozoroval, jak Louisa vyndala klíč z rukávnicku. Vzal jí ho z ruky a sám odemkl dveře. „Kde jsou všichni?“

„Služebnictvo má dnes své volné odpoledne.“ Vešla do přední haly a cestou si rozvazovala stuhý u čepce. „Emma je na pravidelné týdenní schůzce zahrádkářů. Nikdo se nevrátí dřív než za několik hodin.“

Vstoupil za ní do haly. „Aha.“

Pohlédla na něj, jako by si nebyla jistá, co teď s ním, když nikdo není doma.

„Půjдете do pracovny, pane?“ zeptala se váhavě. Okamžitě ožil. „Děkuji.“

Pověsila čepce na věšák a zamířila k pracovně. „Asi bychom si měli porovnat poznámky týkající se našeho vyšetřování. Myslím některé informace, které se mi podařilo získat ještě předtím, než jsme se vy a já stali partnery.“

Jeho naděje splaskly. Nepozvala ho do pracovny, protože toužila po jeho společnosti, ale chtěla se bavit o tom zatraceném vyšetřování.

„Samozřejmě,“ souhlasil. „Ovšem nejdřív bych se vás rád na něco zeptal.“

„Na co?“ Vešli do pracovny a ona ihned zamířila k psacímu stolu.

„Vy a Clarice jste strávily dost dlouhou dobu v zahradě. O čem jste si povídaly?“

„Vaše sestra je velice milá.“ Posadila se za stůl, sundala si brýle a začala leštit skla kapesníkem. „Líbila se mi.“

„To jsem rád.“ Zůstal stát před psacím stolem a shlížel na ni. „Všiml jsem si, že i ona ve vás našla zalíbení, ale to není odpověď na mou otázku. Vypτάvala se vás na náš vztah, mám pravdu? Chtěla vědět, jak to mezi námi vypadá?“

„Naopak, jak se zdá, vaše sestra se domnívá, že přesně ví, co mezi námi je, pane.“

Zkřížil ruce na prsou. „Moji rodiče došli ke stejnému závěru.“

Nasadila si brýle zpátky na nos a vrhla na něj značně podezíravý pohled. „Co jste jim řekl?“

„To, na čem jsme se domluvili – že je mezi námi čistě obchodní vztah.“

Protáhla obličej. „Nevěřili vám, co?“

„Ne.“

„Vaše sestra mi taky nevěřila, když jsem se jí snažila tvrdit totéž. Všichni si myslí, že jsme tajní milenci.“

„Varoval jsem vás, že členové mojí rodiny jsou velice přímí, otevření lidé. A docela inteligentní.“

„Myslím, že bychom se měli zaměřit na pozitivní stránku věci,“ prohlásila a narovнала se. „Fakt, že nás vaše rodina považuje za milence, je dobré znamení, že ta naše malá šaráda by mohla přece jen fungovat, co vy na to?“

Rozhodl se neodpovídat. Cítil, jak ho rozpaluje horko.

Odkašlala si. „Chci říct, že když jsou vaši vlastní příbuzní přesvědčeni o našem romantickém vztahu, i Hastings si to rozhodně musí myslet, a to je přece důležité, ne?“

Stále ji jen mlčky pozoroval.

„Přestaňte se na mě takhle dívat!“ vybuchla.

„Jak takhle?“

„Nevím.“ Máchla rukama. „Jako byste mě chtěl udeřit, nebo tak něco. Nač myslíte, pane?“

Už neměl paže zkřížené na hrudi, teď se oběma dlaněmi opřel o desku stolu a naklonil se k ní. „Myslím na to, že závěry mé rodiny jsou víceméně správné. My opravdu *máme* tajný milostný poměr,“ prohlásil.

Zamrkala a ztuhla. „Ne tak docela.“

„Co tím ksakru chcete naznačit?“

„Musíte připustit, že náš vztah je jaksi složitý.“

To rozhodlo. Muž by měl na taková slova patřičně zareagovat. A Anthony neváhal. Obešel stůl, sklonil se a prudce ji zvedl ze židle.

„Některé věci týkající se našeho vztahu se dost těžko vysvětlují,“ přiznal, „ale tahle jedna ne. Mezi námi je opravdu milenecký vztah, Louiso.“

„Ano, dalo by se říct, že v technickém smyslu slova –“

„V každém smyslu slova.“

Zrůžověly jí tváře. „Asi bychom se měli vrátit k předmětu našeho vyšetřování. Jak už jsem se zmínila, mám pár myšlenek, o něž se chci s vámi podělit.“

„Mám lepší nápad.“

„Jaký?“ vydechla s doširoka rozevřenýma očima. „Ukážu vám ho.“

Chytil ji do náruče a spěšně zamířil ke dveřím.

„Dobré nebe!“ přimkla se k jeho rameni. „Co to děláte? Kam mě nesete?“

„Nahoru.“ Pronesl ji dveřmi a krácel halou. „Předpokládám, že tam někde najdu postel.“

„Jistě, ale co má tohle společného s –?“ Odmlčela se, když jí to došlo. „Snad nechcete –?“

„Milovat se s vámi v pohodlné posteli? Ano, přesně to mám v úmyslu.“ Už stál u paty schodiště.

„Za jasného denního světla?“

„Řekla jste, že lady Ashtonová a služebnictvo bude pár hodin mimo dům, je to tak?“

„Ano, ale –“

„Pak tedy musíme jejich nepřítomnosti využít.“

„To nemyslíte vážně, pane.“

„Proč ne? Takhle to mezi tajnými milenci chodí.“

„To sotva. Je všeobecně známo, že se scházejí potají v noci v zahradách zalitých měsíčním svitem a na podobných skrytých místech.“

„To už jsme si přece zkusili,“ připomněl jí, „a jak si vzpomínáte, moc dobře to nevyšlo.“

Už už se chystala na jeho slova zareagovat, ale pak si to rozmyslela. Starostlivě svažila obočí.

„Neměl byste mě nosit do schodů, pane. Mohl byste si ublížit, namůžete si záda.“

„Velice pravděpodobně, ale nepochybně to zvládnu.“ Pokračoval v cestě. Odpočívadlo už bylo v dohledu.

Zaváhala. „Nejsem příliš těžké břímě na nošení do schodů?“

„Ano, vlastně jo.“ Dospěl na podestu, kde zůstal stát, aby se párkrát zhluboka nadechl. „Ale to cvičení mi určitě prospěje. Který pokoj je váš?“

„První dveře napravo.“

„Mám štěstí. Nebudu vás muset nést až na konec chodby.“

„Musíte si tolik stěžovat na to, co právě děláte, pane? Tohle milenci v divadelních hrách a v románech nikdy nedělají.“

„Autoři zřejmě podobné pasáže vynechávají. Knihy by nešly na odbyt.“

Dveře do její ložnice byly pootevřené. Nohou je ještě víc rozevřel, vnesl ji dovnitř a zamířil rovnou k lůžku. Tam ji postavil.

Louisa plála ruměncem a oči se jí zářivě leskly. Opatrně jí sundal brýle a odložil je na noční stolek. Cítil, jak se mu celé tělo svírá touhou.

„Vaše oči mají barvu jantaru,“ zašeptal. „Úchvatné.“

Prekvapil ji. „Díky,“ odpověděla zdvořile. Upřeně se zadívala do jeho očí. „Ty vaše mají zvláštní kombinaci zelené a zlaté.“

Jen se usmál a hned jí začal vytažovat z vlasů vlásničky. Vzápětí jí tmavé hedvábné prameny splývaly po ramenou. A to stačilo, aby bylo jeho mužství plně připravené k akci. *A to ji ještě ani ne svlékl!*

„Takhle jsem vás toužil vidět od okamžiku našeho prvního setkání,“ přiznal.

Vypadala zmateně. „Bez brýlí?“

Zasmál se. „S uvolněnými vlasy.“

Sundal si kabát a přehodil ho přes židli. Všiml si, jak ho pozoruje, když si rozvazoval kravatu. Pobavil ho její fascinovaný výraz.

Zalétl pohledem k oknu. Vedlo na ulici a do parčíku na náměstí. Do téhle místnosti nebylo odnikud vidět, nemusel zatahovat záclony. Mohl se bez obav kochat Louisinou nahotou v teplé záři podvečerního slunce.

Vzal její obličej do dlaní a políbil ji, tentokrát pomalu, svádivě, teď nemyslel na své vlastní uspokojení.

„Anthony?“

„Tohle je část milování, která se vám líbí, vzpomínáte? Líbání?“

„Ach ano, ano.“ Se slabým záúpěním, typickým pro ženy očekávající, co přijde, mu nastavila pootevřené rty.

Chvilí si pohlávil s jejími ústy, chutnal jejich sladkost, ale nechtěl nic uspěchat. Jakmile ucítil, jak se zachvěla a její tělo zvláčnělo, sjel rukama k šněrování na předním dílu jejích šatů. Zvolna rozevřel živůtek a nechal jí ho sklouznout po ramenou, aniž odtrhl rty od jejích úst.

Projelo jím nepředstavitelné vzrušení, když ucítil její prsty na prsou. Chvilí trvalo, než se jí podařilo rozepnout mu košili. Pak mu

dlaněmi přejela po hrudi a prsty bloudily mezi jemným ochlupením. Tenhle nádherný pocit ho téměř zbavil sebekontroly.

Vtiskl jí polibek na hrdlo a pak se věnoval jejím ňadrům, aby oddálil to, co muselo přijít. Když znovu opřela hlavu o jeho rameno a víčka se jí chvějivě zavřela, vrátil se ke svému úkolu – svléknout ji. Nakonec se mu podařilo dostat ji ze šatů; zůstala v tenoučké košilce, kalhotkách, punčochách a střevících.

Znovu pokryl její ústa polibky, ale teď se už snažil o něco víc. Jakmile se její jazyk dotkl jeho, bylo to tak zvláštní, tak nové, z její strany zvědavé, zkoušející, hledající, že nedokázal potlačit hluboké zasténání. Jeho reakce ji zřejmě povzbudila. Pevně svírala jeho ramena. Teď už drtil její ústa tvrdými, dlouhými polibky.

Když se konečně odtrhl od jejích úst, měla vlhké a napučené rty. Lehounce po nich přejel konečkem prstu. Zachvěla se. Pod rukama cítil její teplou a překvapivě jemnou pokožku.

Sklonil se a odhodil přikrývku. Pak ovinul ruce kolem Louisina pasu a vyždvihl ji z té kruhové barikády, kterou na zemi vytvořily její spadlé šaty, a položil ji na postel. Pohled na ni, jak tam ležela se záplavou vlasů rozprostřených po bílém polštáři jako vějíř, s pootvřenými rty a přivřenými očima, z nichž vyzařovala touha, mu připadal jako ten nejfantastičtější erotický obrázek, jaký kdy spatřil. Jen žasl, že už v tuhle chvíli nedospěl k vyvrcholení.

Priměl se o krok ustoupit, aby se sám mohl svléct. Když zůstal stát před ní, jak ho Pánbůh stvořil, váhavě čekal na nějakou známku ocenění. Sáhla po brýlích, nasadila si je, a teprve teď si ho důkladně prohlédla.

„Ach, můj bože!“ vydechla, očividně vyvedená z míry. „Onehdy v noci jsem si sice uvědomila, že jste vybavený podstatně líp než ty nahé sochy, co jsem viděla, ale v tehdejší situaci jsem nemohla poznat, o kolik víc.“

Dost dobře ji nepochopil. „Netušil jsem, že by mě někdo srovnával se sochou,“ vypravil ze sebe po dost dlouhé odmlce.

Zasmála se a hned si přitiskla ruku na ústa. Oči se jí zářivě leskly.

Zoufale po ní zatoužil. Z kapsy kalhot rychle vytáhl čerstvě vypraný a vyžehlený lněný kapesník a vrátil se k lůžku.

Naklonil se nad ni, znovu jí sundal brýle a odložil je na noční stolek. Přidřepel vedle postele, vyzul nejprve jeden malý vycházkový střevíček na vysokém podpatku, pak druhý a nechal je sklouznout na koberec. Rukou zvolna sjížděl po jejím hladkém, pěkně tvarovaném

lýtku a přitom stahoval punčochu a podvazek. Totéž provedl i s druhou punčochou.

Pak se zvedl a znovu naklonil nad lůžko. Zajímavě zatajila dech, když jí přetáhl košílku přes hlavu, ale jakmile sklonil hlavu, aby políbil vztyčené bradavky jejích ňader, hlasitě, naléhavě zasténala. Zaryl mu nehty do ramen a do zad.

Beze spěchu ulehл vedle ní, vychutnával její přítomnost a dopřával jí čas důvěrně se seznámit s jeho dotyky. Když začala neklidně pohybovat nohama ve snaze přiblížit se víc k jeho tělu, stáhl jí kalhotky. Trhla sebou, jakmile padla tato poslední bariéra cudnosti. Vzhlédl. Měla pevně sevřená víčka, ale neprojevila žádný odpor.

Sjela rukou dolů a jemně ho obemkla dlaní. Cítil, jak jím projela nenasytná touha, a bál se, že už to dlouho nevydrží.

Prsty projel trojúhelník měkkého ochlupení mezi jejími stehny a nahmatat intimní místečko. Už bylo vřelé, kluzké a nateklé. Něžně se s ním mazlil v touze nalézt ten citlivý malý hrbolek. Když našel, vydechla: „Anthony.“ Zaryl, mu nehty do paže.

Dráždil ji, až se svíjela pod jeho dotyky a snažila se přitisknout pevněji k hřbetu jeho ruky. Pak vjel dvěma prsty hluboko do její komůrky lásky.

Se zatajeným dechem je uvnitř pevně sevřela. Díval se na ni. V tuhle chvíli už se zbavila všech zábran či váhání, lapená v žáru vlastní vášně. Žádná žena nikdy nevypadala krásněji, pomyslel si.

Vklouzl mezi její nohy. Než si stačila uvědomit, co má v úmyslu udělat, přitiskl ústa na nejintimnější partii jejího těla.

„Proboha!“ vyjekla. „Ne, ne, to nesmíte!“

Ted' se vyděšeně snažila posadit a vytrhnout se mu. Rukama jí sevřel boky a stáhl ji do předchozí pozice. Nemohla se pohnout a musela snést laškovnou hru jeho jazyka. Chut' a vůně jejího těla byly pro něj drogou, pro niž by i zabíjel.

Zabořila mu prsty do vlasů.

„Anthony?“

Ucítil, jak se její tělo napnulo, a dřív než ona si uvědomil, co přijde. Oběma palci ji opatrně rozevřel.

„Dobré nebe,“ zaúpěla. „Dobré nebe, Anthony.“

Další slova nebyla zapotřebí. Dospěla k vrcholu. A téměř ho smetla s sebou.

Než dozněly poslední záchvěvy jejího orgasmu, snadno vklouzl do té teple schránky, kde pohřbil poslední zbytky sebeovládání.

Na vlastní vyvrcholení nemusel dlouho čekat. Stačilo pár prudkých pohybů a stěží se mu podařilo včas vyklouznout z Louisiny útulné komůrky a zachytit semeno do připraveného kapesníku. Když bylo po všem, klesl na polštář s pocitem takového klidu, jaký nepoznal od oné noci, kdy zemřela Fiona.

Louisa se zvolna vynořovala z příjemného moře uspokojení, jímž ještě před okamžikem proplouvala. Zavrtěla se, natáhla ruku a zašmátla po desce nočního stolku. Její prsty konečně nahmataly obroučky brýlí. Nasadila si je a stočila pohled k postranici lůžka.

Pod ní na koberci jako nadýchaná kupka trůnila její košilka. Sáhla po ní a přetáhla si ji přes hlavu.

Teď jako by se už tolik nestyděla, posadila se uprostřed zvalených lůžkovin a zahleděla se na Anthonyho. Ležel na břiše s roztaženými údý, zavřenýma očima a rozčuchanými vlasy. Hlavu na polštáři měl otočenou k ní. Zálibně pozorovala jeho svaly, hladké, smyslné a vzrušivě mocné. Bylo příjemné cítit na sobě váhu jeho těla, když ji tiskl k lůžku.

Vztáhla ruku a lehounce ho pohladila po rameni; nechtěla ho probudit.

„Nesmím zapomenout přinést příště pár prezervativů,“ zamumlal do polštáře.

Trhla sebou a bleskově odtáhla ruku, jako by se dotkla rozžhavené plotny.

„Myslela jsem, že spíte,“ omlouvala se.

„Téměř.“ Neotevřel oči. „Vyčerpala jste mě.“

„Co jsou to prezervativy?“ zajímalo ji.

Otevřel oči a věnoval jí jeden ze svých přitažlivých úsměvů. „Kondomy.“

Cítla, jak jí tváře zalil ruměnec. „Aha.“

„Technika, kterou jsem uplatnil, není úplně spolehlivá.“

„Ach!“

Ještě víc zrudla, ale vzápětí si uvědomila, že teď jako světa znalá žena, která se právě vyspala s mužem, si musí zvyknout, že se s ním bude běžně bavit o tak intimních záležitostech.

„Nuže?“ naléhal na odpověď a nespustil z ní oči.

Zmateně odpovéděla: „Nuže co?“

Překulil se na záda a složil ruce za hlavou. „Užila jste si víc než posledně?“

Vzplála takovou zuřivostí, až se divila, že se nevzňaly příkrývky.
„Jistě.“ Odkáslala si. „Teď jsem pochopila, proč jsou tajné milostné aféry tolik v módě.“

„Vážně?“

V tomhle okamžiku nevypadal zdaleka tak potěšeně jako před chvílí. „Anthony?“

„Ano?“

„Chtěla bych se vás na něco zeptat. Je to velice osobní. Pochopím, když mi nebudete chtít odpovědět.“

Vysunul jednu ruku zpod hlavy a použil ji k tomu, aby Louisu stáhl na sebe. „Oč jde?“

S pažemi složenými na jeho hrudi si opřela bradu o hřbet ruky.
„Donesly se mi nějaké řeči o tom, co bylo mezi vámi a vaší snoubenkou těsně před její smrtí.“

Zkřivil ústa do pochmurného úsměvu. „To mě nepřekvapuje. O ty pomluvy se postaral bulvární tisk, šestákové hrůzostrašné plátky a hlavně drby, jimiž se baví londýnská smetánka.“

„Zakládají se všechny na pravdě? Opravdu jste byl rozhodnutý ukončit zasnoubení s Fionou, protože jste ji přistihl v posteli s jiným mužem?“

Dlouho mlčel. Už si myslela, že odpověď zřejmě nedostane.

„Ano,“ konečně promluvil. „Ovšem nikomu jinému jsem to nikdy neřekl. Nejsem si jistý, jak se ty pomluvy začaly vůbec šířit. Mohu jen předpokládat, že člověk, s nímž jsem ji našel, se někomu svěřil a ten to potom poslal dál.“

„Pokoutní vztahy se téměř nikdy nedají úplně utajit.“

„Máte pravdu.“

„Určitě jste ji velice miloval.“

Nečekaně se posadil, přehodil nohy přes pelest lůžka a vyskočil.
„Má láska k Fioně zemřela ten den, kdy jsem ji načapal s milencem.“

„Muselo to být pro vás hrozné,“ zašeptala účastně.

„Když tak o tom zpětně uvažuju, vidím, že si přála, abych se právě takhle dozvěděl o její nevěře.“

Přešel pokoj a posbíral své prádlo a oblečení. „Neměla odvahu říct mi pravdu do očí, ale cítím, že mi chtěla nějak dát najevo, že miluje jiného. Svým vlastním způsobem se pokusila jednat se mnou čestně ještě předtím, než uzavřeme manželství.“

„Nechápu to. Jestliže milovala jiného, proč vám to neřekla přímo?“

„Asi se k tomu nedokázala přimět.“ Vklouzl do kalhot a zapnul si je. „Její rodinu by to zdrtilo. Našemu manželství mimořádně přáli. Stejně tak i moji rodiče. Mělo jím vyvrcholit dlouholeté přátelství našich rodin.“

„Jinak řečeno, Fiona Risbyová byla k manželství vlastně přinucená.“

„To není tak neobvyklé,“ prohlásil. „Nehledě na všechny romány a hry, které považujete za tak inspirující, oba víme, že převážná většina manželství je založena na penězích, majetku a rodinných vztazích.“

„Je to tak,“ povzddechla si. „A proto jsou romány a divadelní hry tolik vzrušující. Každý se s potěšením dozví něco o ideální opravdové lásce.“

„Tohle je mi cizí. Podobnému druhu zábavy zrovna nefandím,“ utrousil odměřeně.

Jen se usmála a jeho slova nechala bez komentáře.

Napůl oblečený sevřel rukou jeden ze sloupků postele a shlédl na ni s nebezpečně rozladěným výrazem.

„Vám to připadá zábavné?“ vybuchl.

„Trochu.“ Přitáhla kolena k bradě a obemkla je pažemi. „Říkejte si o románech a hrách, co chcete, pravda je, že máte romantickou duši opravdového hrdiny.“

Vrhl na ni stejně udivený pohled, jako kdyby mu právě oznámila, že umí létat. „O čem to ksakru mluvíte?“

„Poznám to podle toho, jak usilovně hledáte spravedlnost pro Fionu,“ vysvětlila mu. „Přestože se zamilovala do někoho jiného, vaše láska k ní se nezměnila.“

Sevřel pevně dřevěný sloupek a přimhouřil oči. „Tak abychom si rozuměli, řeknu vám něco na rovinu, Louiso. Nezačal jsem nový vztah s vámi proto, že mi ztráta Fiony zlomila srdce.“

Pár vteřin mlčela.

„Opravdu ne?“ zeptala se po chvíli opatrně.

„Aby nedošlo k omylu, měl jsem o ni zájem. Znal jsem ji od školních lavic. Byla mou přítelkyní i snoubenkou. Rozhodně cítím povinnost najít jejího vraha, ale to, co mě k tomu vede, není nehynoucí láska k ní. Nesnažte se ze mě udělat romantického hrdinu.“

Tohle nemohla pochopit. „Proč jste se tedy pustil do vyšetřování okolností její smrti?“

„Na začátku celé téhle záležitosti, tedy zhruba před rokem, jsem musel zjistit, zda opravdu spáchala sebevraždu kvůli tomu, že jsem hodlal oznámit zrušení našeho zasnoubení,“ procedil namáhavě. „Teď už chápete? Potřeboval jsem znát skutečnou příčinu její smrti, jestli opravdu nemohla unést hanbu odmítnutí.“

„Anthony!“

„Nejsem žádný hrdina, Louiso. Když teď vím, že byla zavražděná, musím zjistit, jestli jí někdo ublížil kvůli mně.“

„Jak by to mohla být vaše vina?“

„To nevím. Třeba jí můj úmysl zrušit naše zasnoubení přivedl na myšlenku podniknout něco hodně riskantního, co by jinak neudělala. Mohla si zoufat. Víím jen to, že byla mou přítelkyní a snoubenkou. Musím přijít na to, co se oné noci skutečně událo.“

„Přestaňte. Okamžitě toho nechte.“ Vyskočila z lůžka a přimkla se k němu, jako by ho chránila před ničivou vlnou, která se ho chystala smést. „Teď mě dobře poslouchajte. Zdá se docela pravděpodobné, že Fionu někdo skutečně zavraždil a že vaše podezření je oprávněné. Ale ať to byla vražda, nebo sebevražda, vy *na tom nenesete vinu*.“

„Tohle nechápete. Byla tak nevinná. Neznala svět, neměla žádné zkušenosti.“

„Nevinná či ne, jestliže se vrhla do řeky ze strachu z ponížení vyvolaného zrušením zasnoubením, byla to její volba. A jestli se dostala do nějaké nebezpečné aféry, vy za to nemůžete.“

„Byla pod značným tlakem, nejen ze strany své a její rodiny, ale tlačila na ni i společnost.“ Z hrdla se mu vydral těžký povzdech znějící, jako by vycházel z hlubin jeho duše. „Žádný z nás neměl tušení, že je tak nešťastná. Kdyby se mi aspoň zmínila –“

„Bylo to její rozhodnutí riskovat lásku k jinému muži.“ Odmlčela se, jako by ji náhle něco napadlo. „To mě přivádí na jinou myšlenku. Když měla tak intimní vztah k někomu jinému, nemínila se po zrušení vašeho zasnoubení za něj provdat?“

„Právě tohle je jedna z věcí, proč pochybuju, že spáchala sebevraždu,“ připustil. „Veškeré důkazy svědčí o tom, že její milenec o ni opravdu stál. Nebyl ženatý, takže se s ní mohl klidně oženit.“

„Co se s ním stalo?“

„Viní mě z její smrti a do dnešního dne mnou pohrdá.“

„Julian Easton?“ zeptala se tiše.

Povytlhl obočí. „Jak jste na to přišla?“

„Bylo na něm jasně vidět, jak je proti vám zaujatý.“

„Nikdy se neodvážil mě z něčeho přímo obvinít, protože nemá žádný důkaz. A taky je opatrný, aby se nedostal do lidských řečí. Fionina rodina by zuřila, kdyby pošpinil její památku, kdyby prozradil, že s ní měl poměr před svatbou.“

Přemýšlivě naklonila hlavu. „Váhám o tom mluvit, ale nemyslíte si, že to byl Easton, kdo jí ublížil?“

„Ne.“ Projel si rukou vlasy. „Tuhle možnost jsem si okamžitě prověřil. Mám několik svědků, kteří mi dosvědčili, kde se tu noc zdržoval. Z plesového sálu na pár minut zmizel, ale téměř okamžitě se vrátil. Později se rozloučil s přáteli a šel rovnou do svého klubu, kde hrál karty až do svítání. A v té době bylo Fionino tělo vytaženo z řeky. Easton rozhodně neměl čas ji zavraždit a zbavit se těla.“

„Ovšem Easton se vás úmyslně snaží očernit. Chce, aby si všichni o vás mysleli to nejhorší.“

„Je přesvědčený, že spáchala sebevraždu, a mně klade za vinu, že jsem ji k tomu dohnal. Mstí se mi tím, že přizívuje pomluvy.“

Vzpomněla si na tu scénu na ulici před domem Lorringtonových. „Spíš by měl přiznat vlastní vinu.“

„Co tím chcete říct?“ zamračil se.

„Jestli ji miloval, třeba se snaží přesvědčit sám sebe i ostatní, že za to můžete vy, protože si nechce přiznat vlastní vinu; dělá si výčitky, že ji neochránil.“

Anthony pokrčil rameny. „Vím jen to, že mě nenávidí.“

„Nemá právo dělat z vás obětního beránka,“ prohlásila. „To není fér. Jak je všechno tragicky propletené.“

Opozorně zkrivil rty. „Easton a Fiona očividně doplatili na vše stravující sílu zakázané lásky. Podle vás takový vztah nemá v sobě nijak vzrušující náboj.“

„Špatně jste mě pochopil, pane,“ namítla ostře. „Zakázaný milostný poměr má v sobě opravdu silný náboj, ale jsme přece natolik vyspělí, že mu dokážeme odolat.“

„Takže teď je to otázka volby, co?“ povytáhl obočí. „Nikoli mocné přírodní síly?“

„Nedělejte si ze mně legraci. Myslím to naprosto vážně.“

„Ano, to vidím.“

„Jedna věc je uvědomit si, že nás někdo přitahuje. A něco úplně jiného je rozhodnout se využít atraktivnosti té osoby a z vlastní vůle

riskovat, že se s ní nějak zapletu. Tuhle druhou možnost zvolila Fiona. Ale vy jste s jejím rozhodnutím neměl nic společného.“

Pohlédl na ni se zvláštním výrazem, ale už se nedozvěděla, co jí chce říct, jelikož právě v tom okamžiku zaslechla na ulici rachot příjezdějího kočáru.

„Dobré nebe, kolik je hodin?“ V panice zalétla pohledem k hodinám. „Půl šesté. Proboha, to bude Emma.“

„Víte to určitě?“

„Ano. Musíte okamžitě zmizet, pane. Emma nás tady nesmí zastihnout spolu, když nejsem patřičně oblečená. Pospěšte si!“

Sklonil se ke svým botám. „Právě tohle je jedna z velkých nevýhod tajného milostného poměru. Člověk aby se měl neustále na pozoru.“

Stáhla z háčku župan. „Nemůžete vyjít předním vchodem, zahlédla by vás. Musíte použít zadní schody a projít se zahradou.“

Zvedl ze židle kabát. „Nerad to říkám, ale v přední hale jsem nechal klobouk.“

„Zatraceně, na ten jsem úplně zapomněla. Musíme ho nějak dostat.“ Rozběhla se ke dveřím.

Její zaklení ho očividně pobavilo, ale poslušně ji následoval.

Seběhla ze schodů s Anthonym v patách. Na ulici před domem právě zastavil kočár.

Louisa popadla klobouk ležící na stolku v hale a hodila mu ho.

„Jděte!“ vyběhla ho šeptem.

Levou rukou hladce chytil hozený kus svého oblečení. „Ještě jednu otázku před odchodem, Louiso.“

„Žádné otázky. Na to není čas.“ Spěšně ho odháněla. „Pospěšte si, pane. Emma bude každým okamžikem u dveří.“

„Ale já opravdu musím dostat odpověď,“ varoval ji, nicméně pospíšil halou k zadním dveřím s kabátem a kloboukem v ruce.

„Prokrista, mluvejte tiše,“ sykla, když běžela za ním.

Otevřel zadní dveře, zůstal stát na prahu a otočil se.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli jste dnes odpoledne prožila něco jako nadzemský zážitek?“

„Mějte rozum, pane, teď není čas rozebírat takovéto věci,“ naléhala, zděšená odkladem jeho odchodu.

„Neodejdu, dokud nedostanu odpověď.“

„Ano, ano, byl to úžasný, transcendentní zážitek. Přesně jak ho líčí romanopisci. Ale teď ať už jste pryč.“

S úsměvem ji naposledy skoro v letu, ale velice majetnický políbil na ústa a zmizel.

Zdálo se jí, že ze zahrady zaslechla jeho hvízdání. Zavřela dveře, jak nejtíši to šlo, a rychle se vracela po úzkých zadních schodech nahoru. V ložnici za sebou zavřela dveře a začala se dávat do pořádku rozházenou postel.

Řekne Emmě, že si odpoledne trochu zdřímla. Tím vysvětlí zvalené lůžko a to, proč má na sobě župan.

Při letmém pohledu do zrcadla se zděsila, jak vypadá – celá rudá a rozčuchaná. Na to, aby si upravila vlasy do vysokého účesu, opravdu nebyl čas.

Dole se otevřely dveře. Louisa sáhla po bílém čepci, připlácla si ho na hlavu a zastrkala si pod něj uvolněné vlasy. Pak si lehla do postele.

Netrvalo dlouho a Emma vyšla po schodech nahoru a tiše zaklepala na její dveře. „Odpočíváte, drahá?“

„Ano,“ zvolala Louisa. „To odpoledne bylo dost vyčerpávající. Všechno vám vylíčím, až za chvíli sejdu dolů.“

„Moc se těším, jak mi podrobně popíšete vaše setkání se Stalbridgeovými. Nepospíchejte, stejně se musím jít převléknout.“ Emma pokračovala v cestě chodbou ke svému pokoji.

Louisa zhluboka úlevně vydechla a posadila se. Zrychlený dech se dosud neuklidnil. Tohle bylo opravdu o fous.

Pomalu se zvedla a zamířila k šatníku. Cestou k němu upoutal její pozornost pruh tmavomodrého hedvábí, přehozený přes židli: Anthonyho kravata. Rychle ji stáhla, pečlivě srolovala a ukryla do zásuvky prádelníku.

Opravdu jen taktak. Díkybohu že Emma neotevřela dveře. Tajná dostaveníčka bývají vzrušující, ale jak se ukázalo, dovedla pořádně pocuchat nervy.

Tohle je poprvé, kdy se musí odněkud krást zadními dveřmi, říkal si Anthony, když stoupal po schodech ke svému domu. Jedno bylo jisté: od chvíle, kdy poznal Louisu Bryceovou, se jeho život změnil, najednou mu připadal mnohem zajímavější.

Ten neobvyklý způsob odchodu znamenal docela nečekanou změnu, ale rozhodně se nemínil i nadále krást postranními pěšinami či zahradami. Ale celkem vzato, vzpomínka na Louisinu bezdechou, chvějivou vášeň, s níž došla k vyvrcholení v jeho pažích, téměř úplně kompenzovala ten nedůstojný útěk.

Najednou se cítil v mimořádně dobré náladě, přestože v plánovaném vyšetřování moc nepokročil. Ale zlepšení nálady nevyvolalo jen vášnivé milování, uvědomoval si. Značnou měrou k němu přispělo i Louisino pevné přesvědčení, že ať se Fioně stalo cokoli, on za to nenese vinu.

I jeho rodina ho o tom přesvědčovala, jenže to byli jeho nejbližší a ti stáli při něm. Ovšem to, jak ho Louisa plamenně obhajovala, bylo něco úplně jiného. Tam v její ložnici se dokonce odvážil věřit, že má pravdu.

Dveře se otevřely, sotva sáhl po klíči.

„Vítejte domů, pane,“ pozdravila ho hospodyně. „Před několika minutami vám doručili vzkaz.“

„Děkuji vám, paní Taylorová.“ Vešel do haly.

Tam na stříbrném podnose ležel dopis. Otevřel ho. Stačil pohled na podpis Mirandy Fawcettové, aby jím projel pocit hlubokého zadostiučinění.

Přijměte prosím mé pozvání na dnešní večer o desáté. Prála bych si, abyste se vy a slečna Bryceová seznámili s mým velmi dobrým přítelem.

Clement Corvus se chytil do pastí.

Miranda Fawcettová si hověla na zlaté pohovce. V elegantní róbě z bleděmodrého hedvábí a tmavomodrého sametu připadala Louise ještě teatrálnější než obvykle. Perly se jí třpytily na prstech, ovíjely hrdlo a zářily ve vlasech.

„Ach, tady jste, drahá Louiso.“ S hřejivým úsměvem k ní vztáhla ruku plnou prstenů. „Posad'te se, prosím.“ Otočila se k Anthonymu. „Moc ráda vás zase vidím, pane. Těší mě, že jste si dnes večer udělal čas a tak rychle zareagoval na můj spěšný vzkaz.“

Anthony se sklonil nad její rukou. „Potěšení je na mé straně. Rád se setkám s vaším velmi dobrým přítelem.“

„Pan Corvus už je tady,“ mrkla na něj Miranda. „Čeká, až ho zavolám. Ten drahoušek už se mnou strávil tolik času, že si asi rád na chvíli odpočine.“

Louisa usedla na kraj jedné ze židlí se saténovým povlakem a poopravila si brýle na nose. „Bylo od vás velice laskavé, že jste nám umožnila tohle setkání.“

Miranda se zasmála. „Ujišťuju vás, že pan Corvus už se nemůže dočkat seznámení s panem Stalbridgem, zvláště' poté, co si přečetl dokumenty, které jste mi tady nechali.“

Z prahu dveří se ozvalo. „Je to tak, pane. Moc rád vás poznám.“

Louisa otočila hlavu a spatřila překvapivě malého, pečlivě upraveného muže. Ač nebyl vyšší než ona, vznášela se kolem něho neomylná aura čehosi uhlazeně nebezpečného. Clement Corvus si nevysloužil přezdívku Havran jen kvůli svému jménu, uvědomila si, a tělem jí projel mrazivý záchvěv.

Jeho vlasy, kdysi určitě černé jako uhel, teď místy prokvétaly stříbrem. K hladce oholené tváři se hodil dokonale ušitý drahý černý oblek.

Anthony mírným úklonem hlavy naznačil, že Corvuse považuje za společensky sobě rovného. „Dobrý večer, pane.“

Podle Corvusových nepatrně přimhouřených očí Louisa poznala, že na toho muže příjemně zapůsobilo Anthonyho uctivé chování.

„A tohle je paní Bryceová, kterou velmi dobře znáte coby I. M. Phantoma,“ představila ji Miranda. „Paní Bryceová, pan Corvus.“

Corvus přistoupil k Louise a formálně se sklonil nad její rukou. „Je pro mě ctí setkat se s vámi. Velice obdivuji vaši práci.“

„Děkuji vám, pane,“ usmála se. „Dnes večer je potěšení na mé straně. Alespoň mám příležitost říct vám, jak jsem vděčná za vaše rady, které jste mi při několika příležitostech zcela nenápadně poskytl. Mám totiž silné podezření, že jste to byl vy.“

Corvus se shovívavě usmál. „Miranda vám potvrdí, jak moc mě bavilo pomáhat tak neohrožené dopisovatelce.“

Miranda Fawcettová se zasmála. „Vysvětlím vám, co tím Clement naznačuje – vždycky měl radost, když ho I. M. Phantom zbavil některého z jeho obchodních konkurentů z vysoké společnosti.“

Corvusovy tmavé oči se zaleskly jakýmsi chladným třpytem. „Nemám na mysli konkurenci, má drahá. Konečně, jsem obchodník. A líbí se mi obchodovat. Ale musím přiznat, že mám značné námitky vůči jistým džentlmenům, pouštějícím se do obchodního podnikání, které hoví nejnižšímu vkusu, nebo vůči těm, kteří využívají lidi nepohyblující se v jejich kruzích. Přesně těmhle pánům by nikdy nepřišlo na mysl, aby se snížili k pozvání člověka svého původu do svých domovů na sklenku brandy, ovšem neváhají si špinit ruce v obchodech, jichž bych se ani nedotkl.“

„Máte pravdu, pokrytectví takových lidí bývá opravdu nehorázné,“ ozval se Anthony.

„A to se jasně projevilo v případě Bromleyova skandálu a podvodu s těmi kalifornskými doly,“ prohodil Corvus. „Mohu vám nabídnout sklenku brandy, pane? Miranda kupuje jen tu nejlepší.“

„Protože ji kupuju pro vás, Clemente,“ zamumlala jmenovaná.

Corvus se usmál. „Děkuji vám, má drahá.“ Nespustil oči z Anthonyho.

„Brandy považuji za výborný nápad,“ souhlasil Anthony.

Corvus zamířil k malému stolku, kde vytáhl zátku z karafy z broušeného skla a naplnil dvě sklenky.

S oběma přešel pokoj. Jeho kroky tlumil vysoký koberec. Když jednu z nich podával Anthonymu, zraky obou mužů se střetly. Dva lovci, kteří se vzájemně odhadují.

„Na vaše zdraví, pane,“ Corvus pozvedl sklenku. Anthony obřadně učinil totéž. „A na vaše, pane.“

Louisa pozorovala oba muže, jak si dopřávají doušek lahodné tekutiny. Když Corvus odložil sklenku, zdál se docela spokojený. Nabyla dojmu, že Anthony právě složil další malou zkoušku.

„Přijměte místo, pane,“ vybídl ho Corvus. Vyčkal, než se Anthony posadí na jednu z židlí, a pak se usadil i on.

„Z toho, že jste nás pozval, abychom se tady dnes sešli, jsem usoudil, že považujete ty dokumenty za důležité,“ poznamenal Anthony.

Corvus naklonil hlavu. „Zřejmě jste věděl, že mě budou zajímat.“

Anthony pokrčil ramený. „Mám už nějaké zkušenosti s řízením investic mé rodiny.“

„Toho jsem si vědom,“ ušklíbl se Corvus. „Však se taky traduje, že jste vlastními silami zachránil Stalbridgeovy před bankrotem.“

„Jelikož jsem jako jediný z celé rodiny neprojevil sebemenší nadání k jakékoli tvůrčí práci, zbyla na mě víceméně pouze oblast financí,“ přiznal Anthony. „A v tomhle oboru už jsem nabyl dost zkušeností na to, abych poznal očividný podvod, mám-li ho před sebou.“

Corvus kroužil sklenkou brandy. „Ze zásady vystupuji proti všem podvodům. Takové obchody jen zřídka dobře skončí. Ale považuji za zvlášť odporné, chce-li mě do nich někdo zatáhnout jako oběť.“

„Chápu,“ utrousil Anthony koutkem úst.

„Jsem vaším dlužníkem, pane, a myslím, že jste si toho dobře vědom. Mám rád vyřízené účty.“

„To se mi doneslo.“

Corvus přikývl. „Předpokládal jsem to. Nebudu přivádět do rozpaků ani vás ani sebe otázkou, jak se džentlmen jako vy dozvěděl o mých osobních výstřednostech. Radši pojďme rovnou k věci. Prokázal jste mi velkou laskavost. Jak se vám mohu odvděčit?“

„Paní Bryceová a já máme pár otázek týkajících se Elwina Hastingse. Byl byste ochoten nám je zodpovědět?“

„Jestli budu znát odpovědi, pak rozhodně.“ Corvusova ústa se stáhla odporem. „Jelikož měl Hastings v úmyslu mě podvést, už mu nedlužím obvyklou loajalitu, jíž jsem běžně povinován těm, s nimiž jsem v obchodním kontaktu.“

Louisa se k němu dychtivě naklonila. „Smím se především zeptat, proč jste se vůbec rozhodl vstoupit do obchodního spolenectví s Hastingsem?“

Corvus si lokl brandy. „Je to něco přes rok, kdy mi nabídl spoluúčast v jednom ze svých investičních projektů. Docela se to vyplatilo. Když tedy minulý měsíc přišel s dalším podobným investičním plánem, nebyl jsem proti.“

Anthonyho jeho slova překvapila. „Byl jste Hastingsovým obchodním partnerem přibližně v době, kdy mu zemřela žena?“

„Ano, i když paní Hastingsová tehdy dosud žila.“ Corvus polkl další doušek a postavil sklenku na stolek. „S ní jsem se samozřejmě nikdy nesešel. Přirozeně, vždyť jsem nepatřil do jejich společenských kruhů. Veškeré obchodní jednání probíhalo s Hastingsem a jeho zaměstnancem Grantleyem. Vlastně spíš s Grantleyem, který hrál roli prostředníka. Nabyl jsem dojmu, že se Hastings bojí se mnou ukazovat.“

„Jistě víte, že se v novinách objevila zpráva o smrti Fiony Risbyové, která spáchala sebevraždu údajně stejným způsobem několik dní před paní Hastingsovou,“ poznamenal Anthony.

„Ano, je mi známo, že v témž týdnu skonala i vaše bývalá snoubenka, pane. Přijměte mou upřímnou soustrast. O obou těch nešťastných událostech se několik dní doširoka rozepisovaly plátky, co si potrpí na senzace.“ Corvus se odmlčel. „Dokud jejich titulní stránky samozřejmě nezaplnila horká novinka o vraždě lorda Gavina.“

Louisa seděla nehnutě jako socha. Sotva se odvážila dýchat. Nikdo se na ni ani nepodíval.

„Mám důvod si myslet, že slečna Risbyová nespáchala sebevraždu,“ ozval se Anthony.

Corvusovo obočí vylétlo do výšky. „Opravdu?“

„Podezírám Elwina Hastingse, že ji zavraždil. A jestli se nemýlím, pak je víc než pravděpodobné, že zabil i vlastní ženu. Nevěřím v takovou shodu okolností, že by se dvě ženy vrhly do řeky během tak krátkého časového rozpětí.“

Záblesk zvědavosti rozsvítil Corvusovy chladné oči. „Velice zajímavá teorie. Máte nějaký důkaz?“

„Ano,“ přitakal Anthony. „Při objevení těch dokumentů jsem našel i usvědčující důkaz spojující Hastingse se smrtí slečny Risbyové.“

„Aha.“ Corvus pohlédl na Louisu. „O tohle vyšetřování máte zřejmě zájem proto, že hodláte uveřejnit článek o záhadných úmrtích obou těch žen, je to tak?“

„Je.“ Povytáhla si brýle výš na nos. „Spolu s panem Stalbridgem se snažíme dobrat se v téhle záležitosti pravdy.“

Mirandě se rozšířily zorničky. „Vyšetřování vraždy. Jak vzrušující!“

„Znám jednoho detektiva ze Scotland Yardu, který také zjišťuje, co se té noci událo,“ přiznal Anthony. „Jeho nadřízení mu zakázali pokračovat ve vyšetřování, ale on to nevzdává a je připravený jednat, jestliže vyjde najevo nezvratný důkaz Hastingsovy viny.“

„Důkaz je bohužel něco, co já vám nemůžu poskytnout,“ povzdechl si Corvus. „Můžu vám jen sdělit, co vím. Asi před dvěma týdny se na mě Hastings obrátil se žádostí, abych mu obstaral dva ozbrojené strážce. Vyhověl jsem mu.“

„Samozřejmě za tučný honorář,“ zamumlala Miranda.

Corvus přimhouřil oči. „Mé spojenectví s Hastingsem spočívá na vzájemných obchodních zájmech, nikoli na přátelství. V každém případě je to bohatý člověk, jemuž nezáleží na tom, kolik si za své muže napočítám. A zřejmě se mu značně ulevilo, když jsem mu je poslal. Připadal mi tehdy velice nervózní.“

„Na jednoho z těch jeho osobních strážců jsme předevčírem večer narazili během plesu, který Hastings pořádá ve svém domě,“ ozvala se Louisa.

„Ano, já vím,“ odpověděl pobaveně Corvus. „Quinby, ten strážce, kterého jste potkali, mi to hned hlásil, a nezapomněl se zmínit o určitých věcech, které se Hastingsovi ztratily z jeho patentovaného sejfu Apollo. Nevěděl přesně, co bylo ukradeno, jelikož mu to Hastings odmítl říct. Já měl ovšem okamžitě představu, oč šlo, když mi Miranda předala ty papíry.“ Zadíval se na Anthonyho. „Než budeme pokračovat, dovolu mi, abych vám položil jednu vlastní otázku.“

Anthony přikývl. „Jistěže.“

„Co dalšího zmizelo z toho sejfu?“

„Něco, co Elwin Hastings používal k vydírání peněz od několika bohatých starých žen,“ vysvětlil mu Anthony.

„Vydírání.“ Corvus znovu povytáhl obočí. „Neměl jsem tušení, že se Hastings namočil i do takovéhle nechutnosti.“ Zamyslel se, než položil další otázku. „Povíte mi, co se stalo s těmi vyděračskými materiály?“

„Byly anonymně vráceny jejich právoplatným majitelkám.“

Corvusovy rty se zavlnily prchavým úsměvem. „Jistě, samozřejmě.“

Anthony si pohrával se sklenkou brandy. „Znáte důvod, proč Hastings žádal o ty dva osobní strážce? Jak jsem se přesvědčil, v posledních dnech bez nich neudělá ani krok. Očividně má z něčeho strach.“

„Řekl mi, že jeho obchodní ředitel Phillip Grantley zemřel za podezřelých okolností,“ informoval ho Corvus. „Ovšem podle zpráv v tisku Grantley spáchal sebevraždu.“

„Ale Hastings tomu nevěřil,“ podotkla Louisa.

Corvus o jejích slovech popřemýšlel. „Podle mě doufal, že verdikt sebevraždy je správný, ale z nějakého důvodu ho skepse neopustila. Případá mi zvláštní, že když se nedávno dozvěděl, že i Thurlow si sám vzal život, začal tak naléhavě vyžadovat služby Quinbyho a Royce.“

„Grantley a Thurlow byli jeho zaměstnanci,“ připomněl mu Anthony. „Zpočátku jsme předpokládali, že jejich vrahem byl právě on. Ale teď to tak nevypadá.“

Corvus přitakal. „Souhlasím. Můžu vám říct, že Hastings obě ta úmrtí opravdu vyděsila. Určitě se bojí o svou kůži. Proto chtěl ty strážce.“

„Podíváte-li se na celou věc zblízka,“ ozvala se Louisa, „Hastings má opravdu důvod ke znepokojení. Je to vyděrač. Třeba se bojí, že jedna z jeho obětí se zbavila Grantleye a Thurlowa a teď půjde po něm.“

Corvus pokýval hlavou. „Velice logický názor, paní Bryceová. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se přesně tímhle směrem ubíraly jeho myšlenky.“

„Rozhodně to vysvětluje Hastingsův strach,“ dodal Anthony. „Ale já si nemyslím, že vrahem byla některá z těch obětí. Vybral si je opravdu mazaně. Všechno to jsou staré dámy snažící se chránit mladé, zranitelné členky svých rodin.“

Miranda na něj vrhla šibalský pohled. „Nikdy nepodceňujte ženu, pane.“

„Věřte mi, že k tomuhle opravdu nemám sklon,“ ujistil ji Anthony. „Ovšem nějak se mi nezdá, že by právě tyhle dámy dokázaly vysлідit Grantleye a Thurlowa. A nedovedu si ani představit, jak si některá z nich opatřuje revolver, učí se s ním zacházet a pak se plíží do bytu těch mužů, aby je zabila.“

„Právě mě něco napadlo,“ vyhrkla Louisa. „Co když si některá z těch starých žen někoho najala, aby Grantleye a Thurlowa sprovedil ze světa?“

Na Corvusově obličej se objevil pobavený výraz. „Najmout si vraha dvou očividně úctyhodných mužů mi připadá mnohem složitější, než si zřejmě myslíte, paní Bryceová. Věřte mi, když vám říkám, že něco takového by rozhodně neuniklo mé pozornosti.“

Zamrazilo ji v zádech. „Chápu.“

„Asi budu souhlasit s panem Stalbridgem,“ usoudil Corvus rozvážně. „Pochybuju, že některá z těch vydíraných obětí zavraždila Grantleye a Thurlowa nebo někomu zaplatila, aby je zabil. V praxi to vypadá tak, že inteligentní vyděrači se obvykle nepokoušejí tahat peníze z obětí, u nichž by mohli očekávat nebezpečí. Musíte se poohlédnout jinde.“

„Jestli vám to nevadí, měl bych ještě jednu otázku,“ požádal ho Anthony.

Corvus zdvořile vyčkával.

„Kolik lidí kromě vás vědělo, že Grantley i Thurlow pracovali pro Hastingse?“

Corvus si dal s odpovědí dost načas. „Než jsem s Hastingsem začal spolupracovat, snažil jsem se dozvědět se o něm co nejvíc. Grantleye jsem znal hned od počátku, jelikož jsem s ním projednával všechny detaily týkající se investičního konsorcia. Ovšem o Thurlowovi jsem nevěděl nic. Kdybyste se Mirandy nezeptal, zda je možné, že má Hastings další zaměstnance, a v hrubých rysech je nepopsal, pochybuju, že bych na něj vůbec někdy narazil. Takhle jsem musel zalovit opravdu hodně hluboko, abych objevil nějaké souvislosti mezi Thurlowem a Hastingsem.“

„Jinými slovy, o spojení mezi Grantleyem, Thurlowem a Hastingsem široká veřejnost vůbec nevěděla,“ usoudil Anthony.

„Ne,“ potvrdil mu s jistotou Corvus. „Tohle na veřejnost nikdy neproniklo.“

Krátce nato Anthony pomohl Louise nastoupit do najatého kočáru. Posadila se, pečlivě si upravila sukně a pozorovala, jak Anthony usedá na sedadlo naproti ní. V záři vnitřní lampy zahlédla jeho velice zaujatý výraz.

„Nač myslíte?“ zeptala se tiše.

„Ať zavraždil Grantleye a Thurlowa kdokoli, musel vědět o jejich kontaktech s Hastingsem,“ odpověděl.

„Ano. A Hastings k tomuhle poznání taky očividně dospěl, a proto se bojí, že mu hrozí nebezpečí.“ Zaváhala. „Třeba je vrahem někdo, koho Hastings podvedl při nějaké obchodní transakci.“

„V tom případě by vrah mohl něco vědět o Grantleyovi, ale co věděl o Thurlowovi? Ani Corvus neměl tušení o Thurlowových kontaktech s Hastingsem, a to tvrdí, že si Hastingse před zahájením jejich obchodních jednání důkladně proklepl.“

Povzdechla si. „A proč je vůbec zabíjel? Proč ta osoba, která se cítila podvedená, nešla rovnou po Hastingsovi?“

„Vražda džentlmena Hastingsova postavení by vyvolala obrovskou senzaci. Noviny by z ní týdny profitovaly. I kdyby se vrahovi podařilo svést ji na další sebevraždu, vzbudila by nesmírnou pozornost. Třeba to nechtěl riskovat.“

„To je pravda.“ Po krátkém zaváhání dodala: „Vraždy bývají prostě nesmyslné.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ oponoval. Zkřížil paže na hrudi a pohodlně natáhl nohy. „Zaráží mě, že zavražděním Grantleye a Thurlowa se pachatel zbavil obou lidí, kteří přímo viděli do Hastingsových nezákonných obchodních machinací.“

„Hm.“

Pousmál se. „Na co myslíte?“

„Na to, že kdybych chtěla zničit člověka a neodvážila bych se vraždy, asi bych se rozhodla zbavit se lidí, na něž dotyčný nejvíc spoléhá při řízení svých obchodních činností a kteří vidí do jeho machinací.“

„Ale tím byste neskončila,“ připomněl jí decentně, „kdybyste měla v úmyslu ho zničit. Asi se nemýlíte v názoru, že se Hastings dosud nachází ve velkém nebezpečí.“

„Dobrá, přistupme tedy k tomuhle problému z jiného úhlu,“ břitce ho přerušila. „Kolik lidí důvěrně znalo pozadí jeho obchodních praktik a zároveň mělo důvod ho zničit?“

„Myslíte kromě mne?“ zeptal se suše.

Zrudla. „Vlastně ano. Kromě vás, pane. A kromě těch starých vydíraných obětí.“

Na okamžik se zamyslel. „Jak říkáte, možná na něj číhá nějaká osoba, kterou podvedl, aby se mu pomstila.“

Měla by okamžitě přestat. Kdyby měla rozum, už by neřekla ani slovo, ale nemohla si prostě pomoci.

Anthony lačnil po odpovědích. I ona po nich prahla. Musela riskovat.

„Do našeho seznamu podezřelých zahrneme jak ty,“ snažila se s velkou opatrností volit vhodná slova, „kteří se přímo podíleli na Hastingsových nezákonných obchodních činnostech, tak ty, kdo měli důvod chtít zavraždit ty dva muže, kteří mu při jeho tajných akcích pomáhali.“

„Bude to tedy velice stručný seznam, ale jestli nám Clement Corvus neposkytne tipy na podezřelé, pochybuju, že sami dokážeme s nějakými přijít.“

„Jednoho už bych měla,“ řekla tiše.

„Koho?“

„Jeho zemřelou ženu.“

Překvapilo ji, že Anthony její návrh nezavrhl, ale naopak, zdálo se, že ho zaujal. „Co vás vede k názoru, že by s tímhle mohla mít co dělat Victoria Hastingsová?“ zeptal se neutrálně.

„Nic jistého samozřejmě nevím,“ vyhrkla. „Je to jen vágní myšlenka, která mě již nějakou dobu znepokojuje. Chtěla jsem se vám o tom zmínit, už když jsme se dnes odpoledne po návštěvě ve vaší rodině vrátili na Arden Square, ale jak si asi vzpomínáte, něco vás rozptýlilo.“ Její slova přijal s lenivým, dvojsmyslným úsměvem. „Bud'te ujištěná, Louiso, že si vybavuju každický detail toho velice příjemného rozptýlení.“

Zrůžověla a statečně pokračovala. „Jen mě napadlo, jestli nemáme vzít v úvahu možnost, že je Victoria Hastingsová dosud naživu.“

„Výborně. Pouvažujeme o vaší teorii. Tak především: jestli žije, proč by vraždila Grantleye a Thurlowa?“

„To nevím,“ rozpráhla ruce v rukavičkách. „Ale musíte uznat, že je jednou z mála osob, které mohly vědět, jak byli ti dva muži pro Hastingse důležití.“

Anthony chvíli mlčel, než ji vybídl: „Pokračujte. Poslouchám.“

Sáhla do rukávníku a vyndala svůj bloček. Nalistovala stránky se záhlavím VH a očima přelétla pár naškrábaných poznámek.

„Hned na počátku téhle záležitosti mě zaujal fakt, že Victoriino tělo nebylo nikdy nalezeno.“

„To se v případech utonutí někdy stává.“

„Ano, vím, přesto existuje možnost, že se zachránila.“

„To by musela mít neuvěřitelné štěstí, a hlavně umět plavat. U žen je tahle dovednost velmi vzácná.“

Setkala se s jeho pohledem. „Victoria Hastingsová uměla plavat.“

Anthony ji pozoroval se vzrůstající zvědavostí. „Jak jste to k čertu zjistila?“

„Vím to od Emmy. O Victorii jsme si dlouho povídaly. Emma je taky plavkyně. Jen tak mezi řečí se zmínila, že Victoria Hastingsová byla jediná z jejích známých žen, která tuhle dovednost ovládala.“

„Zajímavé. Nicméně i kdyby uměla plavat, váha šatů a prádla by ji určitě stáhla ke dnu.“

„Předpokládáte, že ji Hastings shodil do řeky, ale co když ona sama předstírala sebevraždu?“

Její myšlenka ho zaujala. „Jak vás to napadlo?“

Ted' musela postupovat velice opatrně. Sotva mu mohla přiznat, že i jí se tahle možnost naskytla; předstírala vlastní smrt a inspiraci k tomu čerpala právě z případu Victoriiny sebevraždy, především proto, že Victoriino tělo se nikdy nenalezlo.

Mávla rukou, jako by o nic nešlo. „To nic, tohle mám ze všech těch románů a her o pohřešovaných manželech, co se na konci příběhu objeví a prohlašují, že zázračně přežili při nějaké katastrofě.“

„Takže zabrání štěstí mileneckého páru, který se mezitím těšil na společný život,“ poznamenal Anthony.

S ruměncem ve tvářích sklopila oči ke svým poznámkám. „Ano, ale abych se vrátila k tématu – jedním z lidí, s nimiž jsem si promluvila předtím, než jsem se spojila s vámi, byla Victoriina osobní služebná. Po zmizení své ženy ji Elwin propustil.“

„Šla jste za služebnou? Působivé. Chytrý krok.“

„Díky.“ Znovu se zahleděla do poznámek. „Tehdy jsem se samozřejmě zajímala jen o informace týkající se pana Hastingse, přesto jsem si poznamenala i něco z toho, co mi služebná sdělila o své bývalé paní.“

„Co vám řekla?“

„Ta dívka se jmenuje Sally. Po ztrátě zaměstnání v Hastingsově rezidenci si ji najala lady Mounthavenová a ta mi dovolila si s ní promluvit. Sally mi řekla, že jejím posledním úkolem v domácnosti Hastingsových bylo sbalit všechno Victoriino oblečení a ostatní osobní věci a poslat je na charitu. Zmínila se, že jediná chybějící věc v šatníku její paní byla noční košile.“

„To by ovšem odporovalo vaší teorii, že zinscenovala svou vlastní smrt. Žena s úmyslem zmizet by si velice pravděpodobně nevyšla do noci pouze v noční košili.“

„Ale co když tu takzvanou sebevraždu plánovala už v delším předstihu? Mohla si obstarat oblečení, aniž o něm služebná věděla, a schovat ho až na dobu, kdy ho bude potřebovat. Kdyby zmizela a nechala celou svou garderobu ve skříních, její manžel by snáz uvěřil, že se nervově zhroutila, běžela dolů k řece a skočila do vody.“

„Hodně jste o tom přemýšlela, vidíte?“

Znovu velice pečlivě volila slova opatrné odpovědi. „Vy i Emma jste se shodli na názoru, že Victoria Hastingsová rozhodně nevypadala na ženu se sebevražednými sklony.“

„Je to tak.“

„Na Emmu prý Victoria vždy působila jako velice rozhodná osoba s velmi silnou vůlí. Značně ji překvapilo, když se v tisku dočetla, že paní Hastingsová trpěla nervovými záchvaty a melancholií.“

„Tyhle fámy nepochybně pustil do oběhu Elwin Hastings,“ prohlásil Anthony. „Co ještě vám ta služebná řekla?“

„Nejzajímavější byla informace, že Hastings a Victoria spolu často mluvili o finančních záležitostech. Tvrdila, že její paní měla v tomhle oboru značné znalosti a že pan Hastings pokaždé dal na její radu.“

Anthony se zamyslel. „Máte pravdu. Tohle je velice zajímavé. Nikdy jsem v žádném svém klubu nezaslechl, že by se nějak podílela na jeho investičních záměrech.“

„Těžko se dá očekávat, že si pánové z vyšší společnosti byt' jen na okamžik představi, že by dáma mohla mít talent na řízení finančních záležitostí.“

„Nemusíte mi připomínat, že muž často dokáže být zcela nevšímavý ke schopnostem ženy.“ Anthony zapadl hlouběji do sedadla v rohu kočáru. Zdálo se, že se nad jejími slovy hluboce zamyslel. „V době, kdy se Hastings a Victoria vzali, kolovaly řeči, že je Hastings před krachem, ale uplynulo pár měsíců a ejhle! jeho finanční situace se značně vylepšila. Začal vytvářet různá mimořádně úspěšná investiční konsorcia.“

Louise rázem něco došlo. „A za Victoriina života začal i s tím vydíráním.“

„Ale jestliže to byla Victoria, kdo plánoval ty chytré finanční manévry, proč zmizela a všechno opustila, včetně peněz?“ nechápal Anthony. „Pořád jsem přesvědčený, že ji zabil.“

„Možná máte pravdu,“ připustila. „Ovšem proč by ji zabíjel, když byla zdrojem jeho nového bohatství?“

„Třeba přesvědčil sám sebe, že už ji nepotřebuje. Dozvěděla jste se od toho děvčete ještě něco?“

Zalistovala na další stránku v bloku a zkontrolovala napsané poznámky. „Řekla mi, že tu noc, kdy paní Hastingsová zmizela, dostalo služebnictvo na večer volno.“

„Tohle se někomu určitě hodilo,“ pokýval hlavou. „To je všechno?“

Louisa si odkašlala. „Je tu ještě něco.“

„Co?“

Hlubokým nádechem se připravila k dalšímu odhalení.

„Sally naznačila, že manželé Hastingsovi vedli – jak to sama nazvala – značně *temperamentní* osobní život,“ soukala ze sebe ve snaze mluvit věcně a světažnale.

Obočí mu vylétlo pěkně vysoko. „Temperamentní?“

Hlasitě sklapla poznámkový blok. „Z toho se dá vyvodit leccos, ale zřejmě se jednalo o použití biče.“

„Aha.“ Tón Anthonyho hlasu byl podezřele klidný.

Rychle vzhledla. Pozoroval ji s pobaveným výrazem. Cítla, jak jí hoří tváře. „Podle informací, které jsem získala od Roberty Woodsové, neztratil Elwin Hastings dosud chuť na bič. A tuhle službu si dopřává při svých pravidelných návštěvách Phoenix House.“

„Jak se zdá, budeme muset sehnat víc informací i o tomhle nevěstinci,“ zauvažoval Anthony.

„Jistě.“

Znovu zmlkl a nepřestával ji pozorovat. „Na co myslíte?“ přerušila po chvíli ticho. Pousmál se a zajiskřilo mu v očích. „Že jste opravdu úžasná žena.“

„Ach!“ Dost dobře nevěděla, jak to chápat. „I vy jste úžasný, pane.“

„Takže tvoříme prima pár, co vy na to?“

„Naše partnerství skutečně funguje docela dobře,“ zněla její opatrná odpověď.

Žádná reakce. Vrhla na něj nejistý pohled.

„Co se vám honí hlavou teď, pane?“ vyhrkla, když už déle nesnesla to napětí.

„Vzpomněl jsem si, že jsem si dnes odpoledne cestou z Arden Square obstaral pár prezervativ.“

Teď zrudla jako vlčí mák. „Aha.“ Nedokázala potlačit zvědavost. „Kde se tyhle věci kupují?“

„Na stejném místě jako knihy,“ odpověděl se širokým úsměvem. „V obchodě.“

„Existují zvláštní obchody, co se na něco takového specializují?“ žasla.

„Ano. Tenhle specializovaný obchod inzeroval nabídku nejrůznějších pomůcek zajišťujících plnou spokojenost pánů při sexuálních hrátkách.“

„Jak zajímavé.“

„Překvapuje mě, že jste si do svého poznámkového bloku žádnou takovou informaci nepoznamenala.“

„Výborný nápad, pane. Děkuji za připomenutí.“ Sáhla do rukávniku.

S tichým smíchem ji popadl a strhl ji na klín.

„Ale než si začnete něco zapisovat, navrhuji vyzkoušet jeden z těch mých nákupů,“ téměř jí vdechl do úst. „Samozřejmě jen pro ujištění, že spolehlivě funguje.“

Zmocnil se jí vzrušující pocit. Rukou v rukavičce se lehounce dotkla jeho tváře. „V kočáře, pane?“ zašeptala.

„Proč ne? Myslím, že právě kočáry jsou oblíbeným útočištěm těch, kdo musí svůj milenecký poměr skrývat.“

Zatáhl záclonky na oknech. Obklopila je teplá, zvoucí tma. Jeho ústa se pevně přisála k jejím v naléhavé touze.

Stáhla si rukavičky, aby mu rozeprala košili. Ta pomůcka zafungovala přesně tak, jak inzerovala.

„Jen si pomyslete, kolik času se ušetří, když už není třeba prát a žehlit vaše kapesníky,“ prohlásila Louisa po hodné chvíli.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji dalším vzkazem, paní Bryceová.“ Roberta Woodsová nalila čaj do pořádného hrnku. „Ale řekla jste mi, že chcete být i nadále informovaná o všem, co se týká pana Hastingse a jeho návštěv ve Phoenix House.“

„Je to tak, Roberto. Prosím, neomlouvejte se. Váš vzkaz mě potěšil.“ Louisa vytáhla z rukávnicku blok a tužku a obojí položila na stůl. „Co jste se dozvěděla?“

Seděly v malém salonku v patře domku na Swanton Lane. Bylo odpoledne a všude panoval poměrný klid. Pouliční ženy se zřídkka objevovaly před setměním. Z kuchyně sem doléhalo tlumené cinkání hrnců a pánví, kuchařka a její pomocnice měly napilno s přípravou večere.

Roberta byla silná, vitální žena, z níž doslova sálala cílevědomá energie a rozhodnost zapálené reformátorky společnosti. Postavila hrnky na stůl a posadila se naproti Louise.

„Dneska ráno před svítáním se tu objevila žena; řekla, že se jmenuje Daisy,“ začala. „Ta chudinka vypadala vskutku hrozně. Pracuje ve Phoenix House. Před několika dny z ní jeden zákazník div nevymlátil život.“

„Dobré nebe! Potřebovala doktora?“

„Odmítla k němu jít. Tvrdila, že si to nemůže dovolit. Informovala jsem ji, že jí tohle zařízení ošetření zaplatí, přesto odmítla. Bylo na ní vidět, že se strašně bojí.“

„Toho muže, co ji zmlátil?“

„Ne, to je právě na tom zajímavé.“ Roberta přimhouřila oči. „Bála se majitelky nevěstince.“

„Madam Phoenixové?“

„Ano.“

„Řekla vám důvod?“

„Vypadá to, že Daisy té majitelce víceméně prodal jeden z věřitelů jejího zemřelého manžela.“

Louisiny prsty pevně sevřely tužku. „Není to poprvé, co slyšíme podobný smutný příběh ženy zaměstnané ve Phoenix House, vidíte?“

„Ne,“ přisvědčila Roberta hlasem tvrdým jako ocel. „Není. Prostě tahle Daisy byla přesvědčená, že se majitelka přišerně rozlítí, až zjistí, že jedna z jejích dívek utekla dřív, než si ‚odpracovala‘ svou kupní cenu.“

„Pokračujte.“

Roberta si lokla čaje. „Daisy dnes ráno nadobro zmizela z Phoenix House. S malým kuffíkem příběhla sem a žádala o pomoc. Prý se jí doneslo, že někdo v tomhle podniku je ochoten zaplatit za informace o jednom z klientů Phoenix House – Elwinu Hastingsovi.“

„Dala jste jí nějaké peníze?“

„Ano. Pak jsem ji poslala do agentury. Tam bude v bezpečí, aspoň zatím. Změní jí identitu.“

„Co vám Daisy řekla o Hastingsovi?“

„Moc toho nebylo, ale možná vás to bude zajímat. Kvůli zranění od toho surovce si Daisy nemohla posledních několik dní vydělávat na nocleh a stravu. Přidělili jí práci služby, dokud se neuzdraví, a taky jí nařídili, aby nechodila na oči zákazníkům. Jedním z jejích úkolů bylo denně drhnout soukromou vanu madam Phoenixové.“

„Ano?“

„Včera při konání svých pracovních povinností zaslechla rozhovor madam Phoenixové s jejím milencem.“

Louisa zvedla hlavu. „Majitelka nevěstince má milence?“

„Zřejmě. Daisy právě uklízela koupelnu, takže neslyšela všechno, ale rozhodně zaslechla jméno Elwina Hastingse.“

„Co o něm říkali?“

„Daisy pochytila pouze útržky té konverzace, ale i z nich usoudila, že se ti dva o Hastingsovi nějak dohadovali. Madam Phoenixová chtěla ještě počkat s něčím, co měla zřejmě v plánu. Její milenec jí radil, aby se do toho pustila okamžitě.“

„Do čeho?“

Roberta bezradně rozhodila rukama. „To Daisy bohužel nevěděla. Mohla mi sdělit jen tolik, že se madam Phoenixová a její milenec neshodli v tom, co by se mělo udělat, a týkalo se to Hastingse. Prý z toho vznikla pořádná hádka.“

Louisa si udělala další poznámku do bloku a zamyslela se. „Poznala, kdo v té hádce zvítězil?“

Roberta protáhla obličej. „Samozřejmě že madam Phoenixová. Daisy prohlásila, že je to žena s velice silnou vůlí. Nikdo jí nesmí

odporovat, jejího milence nevyjímaje. Podle Daisy ten muž udělá všechno, co mu madam Phoenixová přikáže.“

Louisa upila z hrnku. „Znala Daisy jméno toho milence?“

„Prý nikdo neví, jak se jmenuje. Přichází a odchází kuchyňskými dveřmi, nikoli hlavním vchodem, a pokaždé použije schody pro služebnictvo. Personál dostal příkaz pustit ho do domu, kdykoli se objeví.“

„Jak často tam chodí?“

„Právě tohle je jedna z těch zajímavostí, co mi Daisy sdělila,“ řekla tiše Roberta. „Vypadá to, že ten milenec navštěvuje madam Phoenixovou v jejích soukromých pokojích přesně ve stejnou dobu, kdy se Hastingsovi dostává požadovaných služeb od prostitutek.“

„Jak ho Daisy popsala?“ zajímala se Louisa.

„Prý je dost hezký pro toho, kdo má rád muže s tvrdýma očima. Ale Daisyin typ to není. Je tmavovlasý, a kdykoli přijde na návštěvu, má na sobě převlečnick.“

„Takový popis se hodí na tisíce mužů. Nic jiného?“

„Ještě něco. Daisy si všimla, že nosí moc krásný prsten. Onyx a zlato,“ doplnila Roberta.

Louisa zatajila dech. A pak si to jméno velice pečlivě poznamenala do bloku.

Quinby.

Louisa spěchala zpátky na Arden Square a v duchu se snažila dát si do souvislosti všechno, co se doslechla. Kromě samozřejmých věcí nemuselo to ostatní nic znamenat. Co na tom, jestli měl Quinby poměr s madam Phoenixovou? Podle Daisy začal docházet do Phoenix House před dvěma měsíci, tedy s madam Phoenixovou se seznámil ještě předtím, než se stal jedním z Hastingsových strážců.

Co bylo tak zvláštního na romáнку mezi Quinbym a majitelkou nevěstince? Quinby byl celkem vzato fešák, když někomu nevadily jeho oči připomínající hada. Madam Phoenixová měla všechny důvody být k němu přitahovaná a naopak. Ti dva byli zřejmě ze stejného těsta.

Dveře čísla dvanáct se otevřely, než stačila vylovit klíč.

„Vítejte domů, paní Bryceová.“ Paní Galtová ustoupila, aby Louisa mohla vejít. „Máte tady další vzkaz. Doručili ho před pár minutami. Položila jsem ho na váš stůl.“

„Děkuji, paní Galtová.“

Louisa rozvázala stuhy klobouku a pověsila ho na věšák. Cestou do pracovny si stahovala rukavičky.

Na psací desce ležela bílá obálka. Zvedla ji, spěšně roztrhla a přečetla si pečlivě napsanou krátkou zprávu.

Získal jsem toho Milтона za rozumnou cenu. Ale má o něj eminentní zájem ještě jeden zákazník, který pravděpodobně zaplatí víc. Dávám vám čas dnes do pěti hodin odpoledne. Jestli se neozvete, vzkážu druhému zákazníkovi.

Váš Digby

Zatracený Digby. Ten člověk se mohl pro Milтона stavit dnes odpoledne, když jsem se starala o jiné záležitosti. Pohlédla na vysoké hodiny v rohu. Čtyři třicet. Kdyby se vypravila okamžitě, do pěti by to do Digbyho knihkupectví zvládla. Tam by vyzvedla knihu a doma by byla kolem půl šesté. Až se vrátí z knihkupectví, bude mít dost

času poslat Anthonymu vzkaz, jak dneska pořídila a co nového zjistila.

Spěšně se vracela do haly a cestou si natahovala rukavičky. „Paní Galtová?“

Hospodyně vyšla z kuchyně a otírala si ruce o zástěru. „Copak, madam?“

„Musím znovu ven.“ Louisa zamířila do přední haly, kde stáhla z věšáku slaměný klobouk. „Ten vzkaz byl od Digbyho. Našel jednu knihu, kterou si chci koupit. Nejpozději v půl šesté jsem zpátky.“

„Dobře, madam. Ale radši si vezměte pláštěnku, ať nenastydnete.“

„Máte pravdu.“ Louisa vzala pláštěnku z věšáku a přehodila si ji přes ramena. „Očekávám, že se tu zastaví pan Stalbridge. Jestli se ukáže, požádejte ho prosím, aby počkal.“

Popadla rukávník a vzápětí byla pryč.

Otevřela dveře Digbyho knihkupectví a vešla do ponurého interiéru. Nikde žádný zákazník. Ani Digby nestál u svého stolu za pultem. „Pane Digby?“

Odpovědi se nedočkala. Dveře do zadní místnosti byly zavřené.

Chvilí čekala. Když se nikdo neobjevil, obešla pult a zaklepala na vnitřní dveře.

„Pane Digby? Jste tam? Přišla jsem si pro toho Milтона. Ještě není pět. Jestli už jste tu knihu prodal jinému kupci, bude mě to moc mrzet.“

Za dveřmi se neozval jediný zvuk.

Rukou v rukavici obemkla kulatou kliku a jemně jí otočila. Dveře se otevřely a odhalily tmavou, vším možným přecpanou zadní místnost, v níž se nesvítilo. Na pracovní lavici se vršily stohy knih. Všude se povalovaly bedny a krabice. Na stole ležela obrovská role hnědého papíru a nůžky. Nakrčila nos, když jí do něj vnikla zvláštní nasládlá vůně. Snažila se ji rozpoznat, když si náhle všimla mohutných bot, čouhajících zpod otevřené kartonové krabice. Těmi botami končily nohy oblečené do hnědých kalhot.

„*Pane Digby!* Proboha, co je vám?“

Vběhla do místnosti a zamířila ke kartonové krabici. Digby ležel za ní obličejem k zemi. Měl zavřené oči. Nikde žádné stopy krve. Možná dostal infarkt nebo ho ranila mrtvice. Poklekla k němu, stáhla si rukavici a snažila se mu nahmatat pulz na krku. Oddechla si, když ucítila, že dosud dýchá, i když slabě, a že má pravidelný, dost slabý tep. Chystala se mu uvolnit kravatu.

Za jejími zády zapraskalo prkno v podlaze. Bylo to jediné varování, jehož se jí dostalo, než ji ovinula mohutná mužská paže a prudce ji zvedla. Otevřela ústa k výkřiku. Kdosi jí přitiskl velký kus zmačkané látky – zřejmě pánský kapesník nebo ubrousek – k nosu a ústům a přiměl jí dýchat skrze ten hadřík. Teď už poznala nasládlý pach chloroformu, jehož výpary ji dusily. Zmocňovala se jí závrať, cítila, že omdlí. Zoufale se tomu bránila, ale nic nezmohla, protože jí přitiskl paže k tělu.

Zuřivě kopala kolem sebe, nohou srazila jednu kartonovou krabici a převrhla ji. Zkoušela to znovu. Tentokrát po úspěšném kopu následovala vzteklá nadávka, když se patou svých vycházkových botek strefila do útočnickova lýtka.

„Zatracená děvko!“ ulevil si Quinby a sevřel ji jako do svěráku. „Naděláte víc potíží, než zač stojíte. Být po mém, udělám s vámi krátký proces – nůž do krku, a je po všem.“

Pokoušela se o ni silná závrať. Celé tělo měla v jednom ohni. Zvedal se jí žaludek. Někde slyšela, že chloroform začne působit během dvou minut, někdy i dřív. A velké množství může i zabít. Zbývalo velmi málo času.

Přestala se sápat po Quinbyho pažích a najednou úplně ochabla; doufala, že ho přelstí a on si bude myslet, že droga už zapůsobila. Ale její věznitel radši nic neriskoval; dál tiskl chloroformem napuštěný hadr k jejím ústům a nosu.

Opouštěly ji síly. V hlavě měla naprostý zmatek. Než omdlela, napadlo ji, co by měla udělat.

Quinby ji vlekl přes celou místnost; zřejmě ji chtěl vytáhnout z obchodu. Cítila váhu rukávnicku visícího na tenké sametové stužce, která vedla k jejímu levému zápěstí. Slabě pohnula rukou; jestli si toho Quinby všimne, bude to považovat za znamení, že už téměř přestala bojovat – aspoň v to doufala.

Poslední, co zaslechla, byl zvuk otvíraných dveří. Lehce zatřásla rukou. Jejím omámeným smyslům připadalo, že necítí váhu rukávnicku, ale nebyla si jistá. Obestřela ji tma, děsivý pach chloroformu ji zbavil vědomí.

„Co tím chcete říct, že se nevrátila?“ Anthony vytáhl z kapsy zlaté hodinky a ověřil si čas. „Je téměř šest třicet. Už má hodinu zpoždění.“

„Ano, pane Stalbridgi. Jsem si toho vědoma.“ Paní Galtová nesouhlasně našpulila ústa. „Už jsem si zvykla, že paní Bryceová je nedochvilná. Navíc odchází z domu, aniž oznámí, kam jde nebo kdy se vrátí. Tentokrát se aspoň zmínila, že zajde do Digbyho knihkupectví.“

Vyptávat se paní Galtové nemělo smysl. Rozhlédl se po hale. Nikde neviděl Louisin klobouk a pláštěnku, což mu potvrdilo, že není doma. Tohle už ale věděl.

„Říkáte, že chtěla, abych na ni počkal?“

„Ano, pane. Když se vrátila domů z návštěvy na Swanton Lane, říkala něco o tom, že si chce s vámi co nejdřív promluvit.“

Tohle zaujalo jeho pozornost. „Ona šla dnes odpoledne na Swanton Lane?“

„Ano, pane.“ Paní Galtová si pohrdavě odfrkla. „Nechápu, proč tam tak často chodí. Uznávám, že lidi dávají peníze těm, co se zabývají dobročinností, ale pravá dáma by se do podobných věcí neměla zapojovat.“

„Díky, paní Galtová. Moc jste mi pomohla. Půjdu paní Bryceovou hledat.“

„Můžu vám jenom popřát hodně štěstí, pane.“ Paní Galtová otevřela dveře.

Cestou ze schodů přemýšlel o dalších krocích, které podnikne. Noc už byla pomalu na spadnutí. Vůbec se mu nelíbilo pomyšlení, že Louisa je někde venku, úplně sama.

Začne Digbym. Ten knihkupec možná bude mít aspoň představu, kam měla namířeno po odchodu z jeho krámků.

Louisu probudila bolest hlavy a specifický pach vlhkosti, vyskytující se obvykle v suterénech a jiných podzemních prostorách. Ležela na tvrdém, studeném povrchu. Zachvátila ji panika.

Jsem v márnici. Dobré nebe, umřela jsem.

Ne, tak to nebylo. Kdyby byla mrtvá, necítila by takové nepohodlí. Pokud se ovšem nedostala rovnou do pekla za to, že se z ní stala vražedkyně.

Otevřela oči. Ležela v naprosté tmě, ale na jedné stěně prosvítalo světlo. Proužky světla byly docela zřetelné, nikterak rozmazané. Dobré znamení. Pořád jí na nose seděly brýle, což byl další důkaz, že se dosud nachází v říši živých.

Snažila se vybavit si pár souvislých vzpomínek, jimiž by se dala vysvětlit její současná situace. Před očima jí plul obrázek Digbyho nehybného těla ležícího s roztaženými údý na podlaze. Pak si uvědomila hrůzu, když jí ten chlap svíral ruce ve svých ocelových pažích a ona ho kopala a rvala se s ním.

„Zatracená děvka.“ Quinbyho hlas. A potom jako by všechno zmizelo.

Opatrně se posadila a posunula si brýle dál na nos.

Bolest hlavy se naštěstí nezhoršila, ale žaludek měla stále jak na vodě. Vyžadovalo to pomalé, hluboké dýchání. Zdálo se, že to pomohlo.

Kolik času uplynulo? S roztřesenýma nohama se zvolna otočila ve snaze prohlédnout si okolí. Matné světlo lampy pronikalo mřížemi v masivních dveřích. Nacházela se v malém prostoru s nízkým klenutým stropem. Nebyla tu žádná okna. Zřejmě se jednalo o komoru nebo celu jeptišky. Podle kamenů a zednické práce pocházela ta místnost ze středověku.

Šla ke dveřím a snažila se je otevřít. Marná námaha. Když pod prsty ucítila chladné železo, uvědomila si, že ztratila rukavičku. Matně si vzpomněla, že si ji stáhla, když měřila Digbymu pulz.

Podívala se otvorem ve dveřích, nacházejícím se ve výši očí, a zjistila, že hledí do jiné starobylé kamenné místnosti s nízkým

stropem. Lampa, jediný zdroj světla, stála na nízkém stole uprostřed místnosti. Její plamen sotva stačil odhalit dveře v jedné stěně a temný vchod k úzké řadě ošoupaných kamenných schodů, vysekaných do protější zdi.

Chystala se otočit a prohlédnout si svou celu, když vtom zaslechla slabý zvuk, jaký vydávají kožené podrážky na kameni. Zaplavila ji další vlna strachu. Kdosi sestupoval ze schodů. Nejprve zahlédla sukně elegantních černých šatů a pak moderní černé vycházkové botky.

Žena dospěla dolů a zamířila do pokoje. Poslední součást její garderoby, malý černý klobouček, trůnil na bohatých zlatých vlasech. Tvář jí zakrýval hustý černý závoj.

Louisa se zhluboka nadechla. „Victoria Hastingsová, předpokládám. Nebo vás mám oslovovat madam Phoenixová?“

Žena se na okamžik zarazila, překvapilo ji, že byla poznána. Pak zvolna zamířila ke dveřím cely. Jednu ruku v černé rukavičce chladně zvedla k závoji a zasunula ho do okraje klobouku. Victoria má tvář anděla, usoudila Louisa, ale ten odporný, nelítostný třpyt v jejích modrých očích je výrazem démona.

„Lituji, že jsem vás musela nechat unést,“ promluvila Victoria, „ale vinu za to můžete přičíst jen sobě. Dostala jste se totiž příliš blízko k pravdě, paní Bryceová. Nebo bych vám měla říkat I. M. Phantome?“

V okně Digbyho knihkupectví visela cedulka s nápisem ZAVŘENO. Anthony se jí nevšímal a zkusil dveře. Byly zamčené. Z boty vytáhl šperhák, který nosil stále s sebou, a pustil se do práce. Během deseti vteřin se ocitl uvnitř tmavého obchodu. Jakmile otevřel dveře, zacinkal nad nimi zvonek. „Kdo je tu?“ ozval se úzkostlivý hlas z místnosti nad obchodem. „Odejděte. Dneska je zavřeno.“

Anthony prošel knihkupectvím a zastavil se dole pod schody. Nahoře stál Digby. Zdál se značně nervózní.

„Omlouvám se, že ruším,“ volal na něj Anthony. „Jsem Stalbridge. Doufám, že si mě pamatujete. Byl jsem u vás kvůli tomu Miltonovi.“

„Vzpomínám si na vás. Co tady děláte?“

„Hledám paní Bryceovou. Viděl jste ji?“

„Dneska ne, díkybohu. Už takhle jsem měl dost nepříjemností.“

„Vždyť jste jí dnes záhy odpoledne poslal vzkaz.“

„Nic takového jsem neudělal.“

„Jste si tím jistý, pane?“

„Samozřejmě, vím to určitě,“ zamračil se knihkupec. „Neměl jsem důvod posílat jí nějaký vzkaz.“

„A víte jistě, že se sem nedostavila dneska kolem páté?“

„Už jsem vám řekl, že tu nebyla. A teď prosím odejděte, pane. Necítím se zrovna dobře.“

„Jste nemocný?“

„Teď ne.“ Digby s ustaraným výrazem zdvihl dlaň k čelu. „Aspoň si to myslím. Předtím jsem měl slabý výpadek paměti. Nevím, co se stalo. Asi jsem omdlel. Přišel jsem k sobě na podlaze zadního pokoje a radši jsem si pak šel lehnout do postele.“

„Byl jste nějakou chvíli v bezvědomí?“

„Ano. Nejvýš tak půl hodiny. Proč?“

„Kdy jste se probral?“

„Poslyšte, nedíval jsem se na hodiny.“ Digby rozladěně mávl rukou. „Muselo to být krátce po páté.“

„Mohl bych si prohlédnout váš zadní pokoj, pane Digby?“

„Proč?“ Knihkupec si ho změřil podezíravým pohledem.

„Obávám se o bezpečí paní Bryceové.“

„Tak to se musíte poohlédnout jinde. Opakuju vám, že dneska tady nebyla.“

„Prosím, jen se podívám,“ ujistil ho Anthony.

Vešel do zadní místnosti obchodu a rozsvítil lampu.

„Poslyšte, pane,“ zaječel Digby z horní podesty. „Nemůžete tam jen tak vniknout a hrabat se mi tam.“

Anthony nechal jeho námitky bez povšimnutí a plně se věnoval důkladné prohlídce přečpané zadní místnosti. Zmocňovaly se ho čím dál větší obavy. Všiml si rozházených knih. Vypadalo to, jako by do nich někdo kopl. Přistoupil blíž a strnul, když na podlaze spatřil rukavici. Celým tělem mu projel ledový chlad. Zvedl Louisinu rukavičku.

„Co tam děláte?“ křičel rozčileně a překvapeně Digby. „Do téhle místnosti mám přístup jedině já.“

„Výborná otázka.“ Anthony se protáhl mezi krabicemi knih a zvedl zmačkaný kapesník. „Tenhle kapesník je váš, Digby?“

Digby se váhavě přišoural blíž, aby si ho prohlédl. „Ne. Vyšíváné kapesníky nenosím. Ty mají ve zvyku používat páni.“

Z kapesníku zavanula omamná, nasládlá vůně, ale nebyl to parfém, usoudil Anthony. A vzápětí mu došlo, oč se jedná. Okamžitě ho zalila vlna děsu.

„Myslím, že už vím, co dnes odpoledne způsobilo vaši mdlobu, Digby,“ obrátil se na obchodníka. „Někdo na vás použil chloroform.“

„Zatraceně! Víte to určitě?“

Anthony se už chystal odpovědět, když si všiml Louisina rukávnicku. Ležel na podlaze vedle dveří na ulici.

Ledový děs uvnitř jeho těla se šířil dál – zmrazil mu krev v žilách. Zvedl pohozený rukávnick. Uvnitř byl dosud zápisník s tužkou, vybavení, které Louisa nosila stále s sebou.

Vzpomněl si, jak se mu paní Galtová zmínila o Louisině návštěvě na Swanton Lane. Sáhł do rukávnicku, vytáhl blok a otevřel ho na stránce s posledním záznamem.

Okamžitě mu padlo do očí jméno *Quinby*. Od něj vedla šipka k jinému jménu: *Madam Phoenixová*.

Dvacet minut nato zaklepal na zadní dveře malého domku na Swanton Lane.

Železnou mřížkou se na něj zahleděla přísně se tvářící žena.

„Pánům vstup zakázán,“ prohlásila.

„Jmenuji se Stalbridge. Anthony Stalbridge. Jsem blízký přítel paní Bryceové. Obávám se, že je ve velkém nebezpečí. Potřebuji vaši pomoc.“

Louisa ucouvla, a tak se dostala ze světla pronikajícího otvorem ve dveřích do kobky. Tahle žena skrývá nějaké tajemství, pomyslela si.

„Máte zřejmě důvod, proč jste mě sem přivedla,“ ozvala se.

Victoria přistoupila blíž ke dveřím a přitiskla obličej k mřížím. „Obávám se, že půjde o další nešťastnou sebevraždu utonutím v Temži. Tentokrát bude obětí nevzhledná a hodně, hodně vzdálená venkovská příbuzná lady Ashtonové. Velmi smutný případ.“

„Mým únosem jste se dopustila velké chyby,“ prohlásila Louisa. „Pan Stalbridge to tak nenechá.“

„Než pan Stalbridge zjistí, co se stalo, už bude příliš pozdě. Stejně pochybuju, že by ho váš odchod ze světa nějak zvlášť mrzel, i když tuší pravdu.“

„Jste si tím až příliš jistá.“

Z Victoriina úsměvu sálala arogance. „Jsem o tom přesvědčená, protože na rozdíl od vás já mu rozumím. Jakmile muže pochopíte, jakmile poznáte, co si nejvíc přeje, získáte nad ním převahu a dokážete ho řídit.“

„Jak můžete tvrdit, že pana Stalbridge znáte? Řekl mi, že vy dva jste se potkali jen párkrát při společenských událostech.“

Victoria sevřela železnou mříž ve dveřích. „Řekla jsem, že vím, co chce. Je posedlý touhou pomstít svou milovanou Fionu. Od samého začátku měl podezření, že její smrt nebyla sebevražda.“

„A nemýlil se, vidíte?“

Victoriiny rty se zvlínily v chladném úsměvu. „Ano. A záhy mu vydám toho, koho tak usilovně hledá. Fionina vraha. Buďte ujištěná, že Stalbridgeova starost o vaše bezpečí se zakládá pouze na tom, že vás potřebuje při pátrání po své kořisti. Jakmile dostane to, co hledá, ztratíte pro něj cenu.“

„Hastings Fionu zavraždil, vidíte?“

„S mou pomocí.“ Victoria lehce pokrčila rameny. „Neměli jsme jinou volbu. Naneštěstí nás té plesové noci přistihla v zahradách. Nevím, co ji táhlo ven. Možná touha nadýchat se čerstvého vzduchu. Ať to bylo cokoli, vyslechla mou hádku s Hastingsem. Týkala se

podrobností vyděračského plánu, který jsem připravovala. Výborně fungoval, ale Elwin ho chtěl rozšířit.“

„To vy jste přišla na nápad vydírat ty staré dámy?“

„Samozřejmě. Všechny plány, z nichž Hastingsovi plynul užitek, jsem iniciovala já.“ Victoriin obličej se zrůznil vztekem. „Ale ten hlupák přesvědčil sám sebe, že za každou transakcí je jeho brilantní mozek. A já jsem ho bohužel nechala v omylu. Skutečně dospěl k závěru, že už mě nepotřebuje.“

„Co jste provedli Fioně?“

„Zaslechla jsem tlumený zvuk z opačné strany živého plotu a okamžitě jsem věděla, že tam někdo je a že nepochybně vyslechl dost na to, aby nás mohl zničit. Nemohli jsme si dovolit nechat ji naživu. Došla jsem na roh plotu a zdvořile na ni promluvila, jako by o nic nešlo. Hastings se příkradl za mnou a svou vycházkovou holí ji zezadu praštil do hlavy.“

„Dobré nebe!“ zděsila se Louisa.

„Jakmile upadla do bezvědomí, pronesli jsme ji zahradní brankou ven a nechali ji ležet v aleji, svázanou a s roubíkem v ústech. Bylo to riziko, ale na nic jiného jsme v tu chvíli nepřišli. Vrátili jsme se do plesového sálu, dali si přistavit drožku a odjeli, jako by se nic nestalo.“

„A pak jste se vrátili, abyste ji odnesli k řece?“

„Tuhle část zvládl Elwin. Vzal jednu z mých pláštěnek a vrátil se do aleje pro slečnu Risbyovou. Byla stále v bezvědomí, ale žila. Zabalil ji do té pláštěnky.“

„Jak se mu podařilo odnést ji k řece?“

„Určitě jste si všimla, že Hastings je pořádný chlap. A slečna Risbyová byla maličká. Elwin si ji prostě přehodil přes rameno a vynesl ji z té aleje jako pytel uhlí. Jakmile došel do boční ulice, zastavil další drožku.“

„Jak kočímu vysvětlil své břemeno?“

Victoria se usmála. „Docela jednoduše. Řekl mu, že ta žena je děvka, s kterou si užíval a kterou pak zmohla přílišná dávka ginu. Z dobroty srdce si přál dopravit tu ženskou bezpečně do jejího příbytku u řeky. Kočí se ho na nic nevyptával.“

Louisa se otřásla. „Ale Hastings udělal chybu. Neodolal pokušení a sebral Fioně náhrdelník, který měla tu noc na šíji. Než ji hodil do řeky, strhl jí ho.“

Victoria se zasmála. „Hastings se z tohohle činu neobviňujte. To já jsem ho slečně Risbyové sundala už předtím v té aleji. Kdopak by snesl myšlenku, že tak drahocenný šperk má skončit na dně řeky? Hned jsem se samozřejmě rozhodla, že si ty kameny dám zasadit úplně jinak, moderně.“

„Chápu, proč jste vy a Hastings zavraždili Fionu Risbyovou, ale z jakého důvodu jste zmizela vy a pak se znovu objevila jako majitelka nevěstince? Trochu ponižující proměna, nezdá se vám?“

Victoriiny krásné rysy se bleskově zkrivily v zuřivou masku.

„Zešléla jste?“ zachraptěla. „Myslíte, že jsem tohle *chtěla*? *Milovala* jsem ho. Slyšíte? Elwin byl jediný muž na světě, jemuž jsem věřila. Myslela jsem, že jsme stvoření jeden pro druhého. To já jsem ho naučila všechno, co věděl o manipulaci s penězi, i o té lačnosti, která stravuje většinu lidí. *Všechno*.“

Louisa zatajila dech. Victoria stanula na okraji jakési vnitřní propasti.

„Co se stalo?“ vydechla.

„Ten mizera došel k závěru, že už mě nepotřebuje. Zřejmě mu vražda Fiony Risbyové dodala pocit moci. Vraždil jednou a zjistil, že to snadno dokáže i podruhé. Přišel za mnou pár dní nato, když jsem spala, a použil chloroform. Probudila jsem se příliš pozdě, a tak jsem neměla dost síly se s ním prát. Ománil mě a pak se mě zbavil.“

„Ale zůstala jste naživu.“

„V tom, že jsem se tu noc zachránila, hrálo významnou úlohu štěstí a náhoda. Když jsem padla do vody, byla jsem částečně při vědomí. Uměla jsem plavat a na sobě jsem měla jen noční košili, žádné šaty ani šněrovačku. Z řeky mě pak vylovil nějaký blázen, co měl u břehu chatrč.“

„Co jste udělala?“

Victoria pevně stiskla rty a v očích se jí objevil tvrdý výraz. „Přežila jsem. To je něco, v čem jsem moc dobrá, paní Bryceová.“

„Ano, to vidím.“

„Ten muž si myslel, že jsem jakési podivné stvoření, které mu někdo poslal. Skvěle se o mě staral. Jakmile jsem se zotavila, vymyslela jsem plán.“

„Proč jste se jednoduše neobjevila a neoznámila úřadům, co se stalo?“

Victoria se opovržlivě zasmála. „Určitě nejste tak naivní, paní Bryceová. Nemám žádný důkaz, že se mě Elwin pokusil zabít. Víte

stejně dobře jako já, že policie vždycky dojde k rychlému závěru, že každá žena, ať manželka či nikoli, která obviní muže Hastingsova postavení, je hysterka.“

Louise se vybavily vzpomínky na lorda Gavina. Tenkrát věděla, že kdyby šla na policii, považovali by ji za hysterku.

„Ano,“ odpověděla. „To vím.“

„Přinejmenším bych se octla v blázinci. A pak tu byla samozřejmě druhá, pravděpodobnější možnost, že by Elwin našel jiný způsob, jak se mě zbavit.“

„Takže jste se skrývala.“

„A připravovala pomstu.“

„Překvapuje mě, že jste Hastingse prostě nezabila.“

„Na to jsem mockrát myslela, ale to by bylo příliš snadné. Přála jsem si, aby trpěl. Toužila jsem vidět ho, jak se smaží v ohni. Potřebovala jsem sledovat, jak se zvolna a nevyhnutelně ničí.“

„Bývalou majitelku Phoenix House jste také zabila, vidíte?“

Victoriiny zkřivené rysy se uvolnily a tvář nabyla původní podoby. „Nebylo těžké se jí zbavit a převzít vedení podniku.“

„Kde se dáma, pohybující se v nejlepších kruzích společenské smetánky, naučí řídit nevěstinec?“

Victorii její slova pobavila. „Neuhádnete to, paní Bryceová? Tenhle byznys znám, jelikož jsem v něm vyrůstala.“

„Byla jste prostitutka?“ žasla Louisa.

„Můj nevlastní otec mě prodal do vykřičeného domu, když mi bylo dvanáct. A naučila jsem se tam toho opravdu hodně. V osmnácti už jsem tam vládla. S Elwinem Hastingsem jsem se potkala ve dvaadvaceti. Byl naším klientem. O pět měsíců později jsme se vzali, poté co jsem ho přesvědčila, že z něj dokážu udělat boháče. Svůj slib jsem splnila, ale ten bastard svůj nedodržel.“

„Už pár dní mě sledujete,“ poznamenala Louisa.

„Zaslechla jsem, že se někdo vyptává na Phoenix House žen, co navštěvují agenturu paní Woodsové na Swanton Lane. Považovala jsem za nutné to osobně prověřit. Představte si mé překvapení, když jsem objevila, že píšete do *Létajícího reportéra*.“

Louisa nevěděla, co říct. „Jste úžasná žena, Victorie.“ Zvedla oči ke klenutému stropu. „Kde jsem teď? Uvnitř vašeho nevěstince?“

„Ano. Vítejte ve Phoenix House. Ujišťuju vás, že od chvíle, kdy jsem se v něm ujala vedení, se jeho zisky dramaticky zvýšily.“

„Nemohu uvěřit, že jste se do tohoto světa dobrovolně vrátila.“

Victoria si pohrdavě odfrkla. „A já se divím, že tak málo znáte svět, paní Bryceová. To já ho znám dobře. Potřebovala jsem peníze, abych mohla vykonat svou pomstu. Pro případ, že to uniklo vaší pozornosti, vás poučím, že je prakticky nemožné, aby si žena bez rodinných konexí či zámožného manžela v našem takzvaném moderním věku nadělala jmění.“

„Bylo obtížné vlákat sem Hastingse?“

„Vůbec ne.“ Victoria se znovu usmála. „Znám přece jeho choutky nejlíp ze všech. Řekla jsem vám, že jakmile pochopíte, po čem muž nejvíc prahne, máte ho ve své moci.“

„Předpokládám, že ho míníte zabít?“

„Ano. Už dneska večer. Neplánovala jsem to tak brzy. Chtěla jsem ho nejdřív zruinovat finančně. Na svých plánech už pracuju celé měsíce. To investiční schéma, jímž se Elwin tak pyšní, je odsouzené k zániku. Přišel by o všechno. Pak by samozřejmě spáchal sebevraždu. A já bych se znovu objevila jako truchlící vdova. Díky ziskům z Phoenix House bych zaujala právoplatné místo ve společnosti.“

„Ten Hastingsův plán jste zosnovala vy?“

„Jistěže. Využila jsem Grantleye, aby vypracoval detaily a navrhl je Elwinovi.“

„A když už jste Grantleye nepotřebovala, zabila jste ho.“

Victoria pokrčila rameny. „Považovala jsem to za nejlepší.“

„A co Thurlow? Proč jste zavraždila jeho?“

„Zjistil mou identitu tady ve Phoenix House. Ukázalo se, že jedna z dívek ho informovala, jak to tady vypadá. Něco, co mu řekla, v něm vzbudilo podezření, a tak se mu podařilo dostat se sem jako klient. Tajně se vkradl do horního patra a slídl. Zahlédl mě bez závoje a okamžitě mě poznal.“

„Co udělal?“

„Ten hlupák se mě pokusil vydírat. Vyhrožoval, že to prozradí Elwinovi.“

„Takže jste jednou v noci šla za ním do jeho bytu a zastřelila ho.“

„Thurlow byl mimořádně hezký muž, ale bohužel dost hloupý.“

„Jak zabijete Elwina Hastingse?“ zajímalo Louisu.

„Jak už jsem řekla, vy a Stalbridge mě nutíte postupovat rychleji, než jsem měla v úmyslu.“

Victoria byla z toho obratu událostí očividně otrávená. „Proto Elwin dnes při své pravidelné rozkoši ve Phoenix House dostane infarkt.“

„Podaří se vám simulovat zástavu srdce?“

„Není žádným tajemstvím, že dostatečné množství chloroformu způsobí srdeční kolaps.“

„A pak poputuju do řeky já, co?“

„Obávám se, že ano. Zanecháte srdcervoucí dopis na rozloučenou s vysvětlením, že jste se do pana Stalbridge zamilovala, ale že jste si uvědomila marnost své lásky kvůli rozdílu ve vašem společenském postavení. Ženy se pokaždé vrhají z mostů do řeky kvůli nešťastné tajné lásce. Zvláštní, co?“ Victoria potřásla hlavou. „Nikdy jsem nepochopila, proč někdo pro lásku umírá, ale už to tak je.“

„Pan Stalbridge tomu neuvěří.“

„Milá paní Bryceová. Vy se opravdu nevyznáte v povaze mužů. Řekla jsem vám, že Stalbridge se o vás zajímá jen proto, že čeká vaši pomoc při usvědčení Hastingse. Věřte mi, jakmile se dozví o Hastingsově smrti, bude rád, že je po všem. Proč by měl zjišťovat, co vás dohnalo k smrti? Na vás mu prostě vůbec nezáleží.“

„Já si zase myslím, že se v hodnocení pana Stalbridge hodně mylíte. Souhlasím s vaším názorem, že mě nemiluje, ovšem ujišťuju vás, že přesto bude považovat za svou povinnost zpochybnit mou náhlou smrt.“

„Něco si namlouváte, paní Bryceová.“ Victoria se odmlčela. „Abyste věděla, docela lituju, že vás musím zabít.“

„Vážně čekáte, že vám tohle uvěřím?“

„Je to pravda. I přes vaše mimořádně naivní názory na Anthonyho Stalbridge jste zajímavá žena. Obdivuju vaše úspěchy coby novinářky. Za jiných okolností bych uvítala bližší seznámení s vámi. Určitě bychom našly spoustu společných témat k diskusím.“

„O tom pochybuju.“

Victoria nechala její slova bez povšimnutí. „Bohužel právě vaše novinářské úsilí je pro mě značně nebezpečné. UVědomila jsem si, že ustavičné vyptávání vás dovádí čím dál blíže k pravdě. Bylo pouze otázkou času, než zjistíte mou pravou identitu. Je smutné, že se nacházíte ve stejné situaci jako Fiona Risbyová. Obávám se, paní Bryceová, že toho víte příliš mnoho. Po Hastingsově skonu bych těžko uhájila své místo ve společnosti a vytvořila nové investiční příležitosti pro pány ze společenské smetánky, kdyby dopisovatelka

Létajícího reportéra věděla, že ta truchlící vdova je bývalá bordelmamá.“

Marcus s rukama v bok zvedl oči a zašilhal k osvětleným oknům v nejvyšším patře Phoenix House.

„Jsi si jistý, že tam je?“ zeptal se syna. „Úplně jistý si sice nejsem, ale zdá se mi to nejpravděpodobnější,“ odpověděl Anthony. „Přiznám se, že nevím, kde jinde ji hledat.“

Stáli v úzké uličce za nevěstincem. Anthony i jeho otec měli na sobě bytelné oblečení příslušníků pracující třídy, které si narychlo koupili v jednom obchodě na Oxford Street. Klobouky s nízkým dýnkem si narazili na hlavu tak, aby jim nebylo vidět do očí. Za nimi stál povoz tažený jedním koněm. Všude panovala černočerná tma.

Anthony si jasně uvědomoval, že tenhle plán je naprosto zoufalý, ale nedokázal vymyslet žádný jiný postup, a intuice mu napovídala, že čas neúprosně letí. Nedokázal si ani připustit možnost, že Louisa by už mohla být mrtvá. Zešílel by.

„Určitě ji nedrží v zajetí v přízemí,“ usoudil. „Bylo by to příliš nápadné. Roberta Woodsová mě informovala, že nevěstinec stojí na základech nějakého prastarého kláštera a že se v podzemí zachovalo pár sklepních prostor. Jakmile vznikne chaos, začnu odtamtud.“

„A já to vezmu odshora dolů,“ doplnil Marcus.

„Setkáme se v kuchyni.“

Marcus se zahleděl na syna. „Co uděláme, když ji nenajdeme?“

„Nemíním odejít s prázdnýma rukama,“ prohlásil rozhodně Anthony. „Přinejmenším z toho baráku vytáhnou madam Phoenixovou nebo Quinbyho. Myslím, že aspoň jeden mi poví pravdu.“

Marcus povytáhl husté obočí. „Za předpokladu, že jeden nebo druhý s tebou vůbec bude mluvit.“

„Jeden z nich určitě.“ Anthony ohnul prsty levé ruky. Marcus ho chvíli upřeně pozoroval, než se zhluboka nadechl. „Dobrá. Jsem připravený splnit svou část úkolu, kdykoli mi řekneš.“

„Teď!“

Marcus natáhl ruku do zadní části povozu a zalovil pod plachtou. Vytáhl koš obsahující čtyři lahve s etiketami velice drahé brandy.

Bez jediného dalšího slova zamířil k zadnímu vchodu nevěstince, kam obchodníci dodávali zboží.

Anthony sledoval, jak se otevřely dveře a v nich se objevila uštvane vypadající žena.

„Nesu tu brandy, co madam Phoenixová objednala na dneska večír pro své speciální hosty.“ Marcusovi se docela úspěšně podařilo napodobit akcent příslušníků dělnické třídy – aspoň tak si ho představoval.

Žena se zamračila. „Nikdo mi neoznámil, že přivezou brandy.“

Marcus pokrčil rameny. „No prosím, jestli ji nechcete, mně po tom nic není. Můj zaměstnavatel mi řek, že za tyhle flašky pošle madam Phoenixový účet na konci měsíce. Třeba si madam ani nevšimne, že zaplatila za něco, co vůbec nedostala.“

Žena po krátkém zaváhání ustoupila a nechala ho vejít. „Odneste to do salonku. Beth už bude vědět, co s tím.“ Marcus zmizel v útrobách domu.

Anthony pohlédl na hodinky. Nemusel dlouho čekat na první známky kouře vycházejícího z pootevřeného okna v nejhořejším patře. Zděšené výkřiky a jekot následovaly téměř okamžitě.

„Hoří!“ ozvalo se odkudsi z nitra nevěstince.

Ač nebyl kouř v té tmě dostatečně viditelný, Anthony věděl, že záhy naplní chodby domu a vyvolá paniku.

Krátce nato začali lidé houfně vybíhat z kuchyňských dveří do uličky za domem; nejdřív se objevily kuchařky a jejich pomocnice v zástěrách. Po nich se vynořily tři služebné v kratičkých uniformách. Všichni se shlukli venku, hlasitě rozkládali a sledovali oblaka dýmu valícího se teď z horních oken.

„Někdo by měl poslat pro hasiče,“ ozvala se kuchařka.

„Madam Phoenixová nebude chtít dostat své hosty do trapný situace,“ usoudila jedna kulatoučká služebná. „Uvnitř je pár moc důležitých pánů.“

„Ale pochybuju, že by nechala vyhořet dům,“ ozval se ironický hlas.

„Určitě se sama co nejdřív objeví venku,“ prohlásila služebná. „Měli bysme nechat rozhodnutí na ní.“

Dým už se objevil v dalším okně. Nocí teď zněly vyděšené výkřiky.

Anthony zamířil k zadnímu vchodu. Když vešel do budovy, nikdo si ho nevšiml, ani se ho na nic nezeptal.

Roberta Woodsová mu předtím načrtla hrubý plánec jednotlivých pater domu podle popisu, jaký dostala od ženy známé jen jako Daisy. Anthony si ho doma pečlivě prostudoval a snažil se představit si myšlenkové pochody únosce.

Nejsnadnějším místem pro ukrytí zajatce bylo očividně prastaré sklepení. Podle té mladé ženy, která nedávno zanechala práce v nevěstinci, zakázala madam Phoenixová svému personálu vstup do podzemních prostor. Smělo se tam pouze na její zvláštní příkaz.

Prošel halou ve snaze nalézt dveře vedoucí ke schodům do podzemí. Kolem něj se přehnala známá tvář muže středního věku, teď brunátná a nervózní. Divoce na něm vlála rozhalená košile a volně visící kravata. Anthony rychle sklonil hlavu a otočil se obličejem ke zdi, třebaže se nemusel obávat, že ho hrabě z Pembray pozná. Jedinou Pembrayovou starostí teď byl očividně co nejrychlejší únik.

Z toho, co Anthony slyšel o příšerné lady Pembrayové, usoudil, že Pembray nemohl udělat moudřejší rozhodnutí. Tu vznešenou dámu by určitě nepotěšilo, kdyby si v novinách přečetla manželovo jméno v souvislosti s požárem v notoricky známém nevěstinci.

Kolem Anthonyho se bleskově mihli dva další polooblečení muži a tři ženy v téměř průsvitných úborech. Žádný z nich mu nevěnoval sebemenší pozornost.

Dveře do suterénu našel přesně podle Daisyina plánu. Byly zamčené, jak ho předem upozornila. Vytáhl z kapsy šperhák a dal se do práce.

Vzdálené poplašené výkřiky přiměly Louisu vyskočit. Běžela ke dveřím kobky a prsty sevřela železné mříže. Na kamenných schodech zaduněly kroky.

Quinby v dlouhém kabátě se vynořil ze tmy. Ve světle lucerny zahlédla jeho zamračené, rozhodné rysy.

V jedné ruce držel starodávňý železný kruh s klíčem a ve druhé třímal revolver.

„Co je?“ vyhrkla. „Co se děje?“

„Někde nahoře vypukl požár. Nemůžeme riskovat, že tady hasiči najdou vaše tělo. Vyvolalo by to příliš mnoho dohadů. Půjдете se mnou. Dostanete se do řeky o trochu dřív.“

Vsunul klíč do zámku kobky a otočil jím. Starobylé dveře se se zaskřípěním zvolna otevřely.

V Louise vzplála malá jiskřička naděje na život. Oheň znamená chaos a zmatek. Třeba se jí naskytne příležitost upoutat pozornost, nebo dokonce prchnout.

Quinby strčil revolver do kapsy a vstoupil do kobky, kde mohutnou rukou pevně sevřel Louisinu paži.

„Rychle,“ vybafl a škulb s ní. „Není času nazbyt.“

„Snad neočekáváte, že v tomhle oblečení dokážu utíkat. To je zcela nemožné,“ namítl. „Každý ví, že když přimějete ženu k příliš rychlé chůzi, nohy se jí zamotají do sukní.“

„Jestli upadnete, potáhnu vás,“ prohlásil. „Rozhodněte se. A neodvažujte se křičet. Stejně vás nikdo neuslyší.“

Neuspěla. Teď mohla udělat jen to, že s ním půjde, a bude čekat na příležitost. Shýbla se a vykasala si sukně ke kolenům.

Quinbyho ruka bolestivě sevřela její paži. Prudce jí smýkl před sebe. Její naděje rázem poklesly, když si uvědomila, že Quinby má v úmyslu projít s ní dveřmi ve stěně vnější místnosti, nikoli vystoupat po schodech nahoru. Intuice jí napověděla, že tohle není dobré znamení.

Quinby ji dovedl do druhé místnosti, kde jeden ze železných klíčů vsunul do starého zámku zajišťujícího dveře. Ty se zvolna otevřely.

Za nimi se táhl kamenný tunel. Louisa zaslechla tiché, cupitavé zvuky. Krysy, vyděsila se. Z temnoty se táhl puch, z něhož se jí zvedl žaludek.

„Doufám, že nemíníte vejít do toho tunelu bez lucerny,“ ozvala se.

Quinby se nerozhodně zastavil. Sprostě zaklel a mrštil těžkým svazkem klíčů na podlahu. Aniž uvolnil sevření Louisiny paže, vrátil se ke stolu pro lucernu. Ve chvíli, kdy po ní sahal, se ze schodiště rozlehl Anthonyho hlas.

„Pusťte ji, Quinby!“

Quinby okamžitě zareagoval. Paží pevně stiskl Louisino hrdlo a současně se prudce otočil čelem k Anthonymu.

Louisina záda byla těsně přitisknutá ke Quinbyho hrudi. Použil ji jako lidský štít. Cítila, že vytáhl revolver. Hlaveň zbraně nemířila na Anthonyho, ale na její spánek.

Pohlédla na Anthonyho. Stál u vchodu do šachty, oblečený do pracovního oděvu a těžkých bot. I on svíral v ruce zbraň.

„Ani krok,“ zahřměl Quinby, „nebo jí to vpálím rovnou do hlavy. Přísahám, že to udělám.“

„Pusťte ji, Quinby, a já vás nechám volně projít tím tunelem,“ řekl rozvázně Anthony.

„Ona půjde se mnou,“ sykl Quinby. „Odhod'te okamžitě zbraň, nebo zemře.“

„Nepotřebujete ji,“ Anthony se přiblížil k dřevěnému stolu. „Ať jste se tady namočil do čehokoli, je konec. Můžete svobodně odejít.“

„Zůstaňte stát, kde jste.“ V Quinbyho hlase zněl vztek, ale i určitá nejistota, „nebo jí rozstříknu mozek o tuhle stěnu.“

„Dobrá.“ Anthony zůstal nehnutě stát u stolu.

„Odhod'te zbraň na podlahu a odkopněte ji od sebe,“ přikázal Quinby.

„Jen vás bude zdržovat.“ Anthony se pokusil pokojně argumentovat „A přitom vy musíte vzít nohy na ramena, abyste si zachránil život, protože Clement Corvus ví, že v poslední době sloužíte dvěma pánům. A radost z toho nemá.“

„Táhněte k čertu, Stalbridgi!“ Quinbyho obličej zbrunátněl zuřivým vztekem. „Jsem svým vlastním pánem.“

„Corvus to naneštěstí pro vás takhle nevidí,“ vyvedl ho z omylu Anthony, „a pochybuju, že madam Phoenixová má jiný názor. Pro oba jste jen sluha, Quinby. Nic víc.“

„Já nejsem ničím sluha, zatraceně,“ vybafl Quinby.

„Můj otec byl džentlmen, vy čubčí synu. I když jsem se narodil někde ve stoce, mám lepší rodokmen než Clement Corvus, a stejně dobrý jako vy. Na celé věci nic nemění, že můj otec nepokládal za správné oženit se s mou matkou.“

„Jak dlouho jste milencem madam Phoenixové?“

„Dost dlouho,“ pochlubil se vítězoslavně Quinby. „Provdá se za mě.“

„Proč se ksakru chcete oženit s majitelkou vykřičeného domu?“

„Madam Phoenixová je Victoria Hastingsová,“ informovala ho Louisa.

Anthony zvedl obočí. „Aha.“ Zřejmě ho to nijak nepřekvapilo.

Quinby se chladně usmál. „Ožením se s ní, Stalbridgi. Víím, že mě společnost nikdy nepřijme, ale přijme moje děti a vnoučata.“

„Být vámi, nespolehám na to, že Victoria splní svůj slib,“ upozornila ho Louisa. „A rozhodně mi nepřipadala jako mateřský typ.“

Quinby se ušklíbl. „Miluje mě. Potřebuje mě. Provdá se za mě.“

„Tomu opravdu nevěříte, že ne? Kdyby ano, považoval bych vás za hlupáka,“ poznamenal Anthony.

„Říká se, že džentlmen krvácí stejně snadno jako bastard,“ Quinby namířil zbraň na Anthonyho. „Uvidíme, jestli je to pravda.“

Louisa uslyšela, jak Quinby natáhl kohoutek. Jistě si uvědomil, že Anthony nikdy nevystřelí, dokud ona bude stát v cestě.

Projela jí strašlivá hrůza. Všechno se odehrávalo tak rychle. Mohla udělat pouze jediné. Prudce sebou trhla dozadu.

Quinby soustředil svou pozornost plně na Anthonyho. Nečekaný posun váhy ho zastihl nepřipraveného. Reflexivně zesílil sevření Louisina hrdla, až se začala dusit. Současně udělal dva rychlé kroky, aby udržel rovnováhu, a znovu zamířil na svůj cíl, avšak hmotnost Louisina těla kombinovaná s bohatými sukněmi jejích šatů způsobila, že se zapotácel a klesl k zemi. Louisu stáhl s sebou. Ramenem jí projela bolest z nárazu na tvrdý kámen.

Rachotivý výstřel z revolveru ji ohlušil. Jako z dálky zaslechla cinknutí kulky o kámen.

Anthony vběhl dovnitř a prudkým kopnutím nohy v důkladné botě vyrazil Quinbymu revolver z ruky. Zbraň se smýkla po podlaze.

Quinby se vzteklym zavrčením pustil Louisu, aby mohl oběma rukama sevřít Anthonyho kotník. Surově ho zkroutil, takže Anthony upadl na Quinbyho.

Louisa se odkutálela z cesty. Slyšela dunivé bušení, jak do sebe oba muži bušili. Udělalo se jí špatně. Namáhavě se zvedla a snažila se dostat k revolveru. Z kamenného schodiště se k ní donesly zvuky dalších kroků. Došlo jí, že se jí asi nepovede zmocnit se zbraně včas. I kdyby to nakrásně dokázala, nebyla si vůbec jistá, zda by s ní dovedla zacházet.

Rozmyslela si to a místo revolveru popadla železný kruh s klíči, který Quinby předtím hodil na zem, a rozběhla se směrem ke schodišti. Přitiskla se zády ke stěně.

U paty schodiště se objevily černé sukně a špička elegantního střevíce z černé kozinky. Victoria zůstala stát dole pod schody a hleděla na oba muže s těly propletenými v boji na život a na smrt. V ručce v černé rukavičce se zaleskla malá zbraň.

Okamžitě pochopila, co se děje, a stejně tak rychle ztratila zájem o oba rváče. Otočila se k pootevřeným dveřím kobky.

„Vyděte ven, paní Bryceová. Dům hoří. Musíme ihned odejít.“ Natáhla kohoutek pistole a namířila na vchod do kobky. „Slyšela jste mě? Okamžitě vyjděte. Jistě se tu nechcete uškvařit.“

Když se z vnitřku cely neozvala žádná odpověď, Victoria udělala pár kroků dopředu.

Louisa se v zoufalství odlepila od stěny a vší silou se rozmáchla těžkým svazkem klíčů.

Victoria na poslední chvíli vycítila za sebou nějaký pohyb a chystala se otočit, ale už bylo pozdě. Železný kruh ji udeřil do hlavy těsně nad pravým uchem. Klesla na jedno koleno a vykřikla bolestí. Ačkoli jí z hlavy stékala krev, neztratila vědomí. V očích jí plála divoká zuřivost, když se chystala otočit hlaveň pistole na Louisu.

Louisu v tu chvíli napadlo jediné – udeřit ji ještě jednou. Victoria se složila na kamennou podlahu. Tentokrát už se nehnula.

Přesně jako lord Gavin.

Louisa se rychle otočila. Oba muži dosud divoce zápasili. Všimla si, že Quinby vytáhl nůž. Zděšeně se k nim rozběhla, ale Anthony, očividně si vědom nového nebezpečí, se osvobodil a odkulil se od svého protivníka.

Quinby vyskočil s nožem připraveným k útoku. Anthonyho ruka sevřela pažbu jednoho z revolverů. Natáhl kohoutek, namířil a vystřelil.

Quinby sebou divoce trhl, přepadl dozadu a tvrdě narazil na zeď. Nůž mu vyklouzl z ruky a spadl na podlahu.

„Mizero!“ Při pohledu na Anthonyho se Quinbyho obličej zkřivil příšernou nenávisí. „Všechno jsi zničil. *Všechno*.“ Druhou rukou sevřel zraněné rameno, otočil se a vrávoravě se vpotácel do temného tunelu.

V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Louisa přistoupila k Anthonymu.

„Jste v pořádku?“ staral se. V očích mu dosud plál žár té bitvy.

„Ano,“ špitla. „A vy?“

„Taky.“ Vstal a zahleděl se na Victorii.

Louisa sledovala jeho pohled. Krev potřísnila Victoriiny světlé vlasy a rozlila se po kameni. Znovu jí před očima vyvstal obrázek lorda Gavina, zkrvaveného a mrtvého; učtila, jak se jí zvedá žaludek. Zhluboka se nadechla. Nesmí se jí udělat zle, prikazovala si. Ještě ne.

„Je mrtvá?“ vydralo se jí z hrdla.

„Nevím.“

Anthony přešel místnost a poklekl k Victorii.

„Žije,“ hlásil. „Nezabila jste ji.“

Louisin žaludek se zázračně zklidnil. Znovu nabrala dech. „Co bude s Quinbym?“

„To už je teď problém Clementa Corvuse.“

Anthony odtrhl pruh látky z jedné z Victoriiných spodniček a použil ho ke spoutání jejích zápěstí. Totéž opakoval s kotníky.

Na schodech se ozval dupot dalšího páru nohou, tentokrát obutých do těžkých bot. Louisa sebou trhla a otočila se směrem ke vchodu. Anthony zvedl hlaveň revolveru.

Vzápětí se objevil Marcus Stalbridge. Když spatřil Louisu, jeho tvář se rozzářila úsměvem. „Tak vidím, že jsi ji našel. Vypadneme, ne? Co nejdřív sem vtrhne policie a hasiči, a tak bude lepší, když se nikdo nevšimne, jak se z nevěstince vynořila paní Bryceová.“ Mrkl na Louisu. „Ne že bych si s tím problémem, kdyby vyvstal, nedovedl poradit.“

„Moje pláštěnka,“ vyhrkla. „Je v kobce.“

Anthony zmizel v malé místnosti a vzápětí se vrátil s její pláštěnkou. Přehodil ji Louise přes ramena. Zakryla ji od krku až po paty. Kapuci upravil tak, že jí téměř úplně zahalila obličej.

„Pojďme, lásko,“ něžně ji vybídl. „Je nejvyšší čas tohle místo opustit. Myslím, že vzrušení tady už bylo dost i na tak horlivou novinářku jako vy.“

Láska? To nic, použil to jen jako slovní obrat, namlouvala si, když rychle vystupovala nahoru po schodech za Marcusem. Teď nebyl čas zamýšlet se nad významem nějakých něžností.

Hned jak se vynořili v úplně prázdné hale, udivil Louisa hustý bílý dým bez zápachu, vznášející se poněkud zvláštně ve vzduchu.

„Nevidím plameny,“ konstatovala.

„To proto, že žádné nejsou,“ zasmál se Marcus. „V divadle Olympia si vedení nepřálo opravdový kouř, a tak jsem musel vymyslet něco jiného.“

„Nerozumím,“ zavrtěla nechápavě hlavou.

„Později vám to vysvětlím.“

„Odved'te ji do kočáru,“ požádal otce Anthony. „Já se před příjezdem policie a hasičů mrknu do soukromých pokojů madam Phoenixové.“

Měl ještě dost času na to, aby Louise vtiskl vřelý polibek na rty. Než stačila zareagovat, zmizel nahoře na schodišti.

„Pojďme, má milá,“ vybídl ji Marcus.

Odvedl ji zadním vchodem do noci plné zmatku a výkřiků. Nikdo z těch, kdo se shromáždili venku v uličce, si jich nevšiml.

Za pár minut došli do vedlejší ulice, kde stál zavřený kočár. Jeho dveře se rozlétly a z vozu se vyklonila žena v plášťence.

„Pospěšte si,“ ozvala se Clarice hlasem plným vzrušení. „Musíme vás odtud dostat, paní Bryceová. Rozhodně nechceme, aby vás zahlédl někdo z tisku. Sama dobře víte, co dokážou novináři, když se jedná o nějakou senzaci či skandál týkající se lidí z vysoké společnosti.“

Louisa v šoku nastoupila do kočáru. Jakmile se posadila, poznala, že tam Clarice není sama. Na protějším sedadle spatřila Georgianu Stalbridgeovou. I ji od hlavy k patě halila plášťenka.

„Díkybohu že jste v bezpečí,“ oddechla si Georgiana. „Měli jsme o vás hrozný strach. Nejste nějak zraněná, drahoušku?“

„Ne,“ vydechla Louisa. „Jsem v pořádku. Vážně.“

„To se nám ulevilo,“ pokračovala Georgiana. „Kde je Anthony?“ zeptala se Marcuse, když se také vyhoupl do kočáru.

„Ještě se zdržel, aby si tam před příchodem policie něco zjistil. Setkáme se s ním až doma.“

Kočár se rachotivě rozjel.

Louisa přebíhala pohledem z jednoho na druhého. V temné kabině kočáru, v níž se nesvítilo, nebylo snadné poznat, jak se všichni tváří.

„Nechápu to,“ oslovila Georgianu. „Proč jste tady vy a Clarice? Anthony zřejmě považoval za svou povinnost mě zachránit, a od pana Stalbridge bylo velmi laskavé, že mu pomohl, ale vy a Clarice jste se přece nemusely vystavovat riziku, že vás někdo uvidí v blízkosti Phoenix House.“

Georgiana se předklonila a popleskala ji po ruce. „Clarice a já jsme odmítly zůstat doma, když se Anthonyho budoucí manželka ocitla v nebezpečí. V téhle rodině stojíme všichni při sobě.“

Anthonyho budoucí manželka. Louisa na ni užasle vytřeštila oči. „Obávám se, že tady došlo k hroznému nedorozumění.“

„Určitě ne,“ ujistila ji vesele Clarice. „Teď pojedeme rovnou domů a v klidu při sklence brandy počkáme na Anthonyho.“

Dveře na konci chodby byly zavřené. Všechny ostatní zely dokořán, jak z nich prchal personál a klienti. Anthony zůstal stát na odpočívadle. Měl v úmyslu vyběhnout rovnou do nejvyššího patra, kde měla madam Phoenixová své soukromé pokoje, ale ty zavřené dveře upoutaly jeho pozornost.

S revolverem v ruce prošel halou a zastavil se. U zadních dveří vzal za kliku a otočil jí. Šlo to úplně hladce. Špičkou boty rozevřel dveře, ale držel se stranou pro případ, že by se zevnitř ozvala palba. K ničemu takovému však nedošlo. Místo toho zaslechl jakési horečné šustění a skřípot, následované zoufalým úpěním.

Nahlédl do místnosti, jejíž stěny halil černý samet. V rohu stála prosklená skříň obsahující nejrůznější biče a neobvyklé nástroje.

Elwin Hastings ležel tváří vzhůru na lůžku vybaveném černými hedvábnými lůžkovinami, zápěstí a kotníky připoutané k sloupkům postele. Byl nahý a v ústech měl roubík. Jakmile spatřil Anthonyho, strach v jeho očích vystřídala úleva. Znovu zasténal.

Anthony přistoupil k posteli a vytáhl mu roubík. Elwin zuřivě vyprskl. „Stalbridgi! Nepoznal jsem vás v těch hadrech, co máte na sobě. Co ksakru tady – To nic. Už jsem si myslel, že se vrací ona, aby mě zavraždila. Rozvažte mě. Rychle, člověče. Slyšel jsem výkřiky. Ten dům hoří.“

„Dům nehoří,“ uklidnil ho Anthony.

„V každém případě musím rychle odtud. Vy to nechápete. Chce mě zabít.“ Zarazil se. Teprve nyní si všiml revolveru v Anthonyho ruce. „K čemu tohle?“

„Před chvílí jsem se setkal s vaší první ženou a jejím milencem. Všechno se začalo jaksi komplikovat.“

Elwin vytřeštil oči. „Viděl jste Victorii?“

„Ano. Co nevidět sem dorazí policie. Přijde jakýsi pan Fowler ze Scotland Yardu a bude si chtít s vámi promluvit. Vzpomínáte si na Fowlera, ne? Je to ten muž, co vyšetřoval sebevraždu vaší ženy a Fiony Risbyové. Jak jsem slyšel, nebyl jste tehdy příliš vstřícný, když si chtěl s vámi promluvit.“

„Poslyšte, nevím, o čem mluvíte, Stalbridgi,“ zavrčel Elwin, „ale teď mi musíte pomoci.“

„Proč bych měl?“

„Zatraceně, chlape, jak se mě můžete na něco takového ptát? Oba jsme džentlmeni. A džentlmeni si přece musí navzájem pomáhat.“

„Zvláštní, ale já takovouhle povinnost vůči vám necítím, Hastingsi. Jediné, co mě v téhle záležitosti zajímá, je domoci se spravedlnosti ve věci vraždy Fiony Risbyové, a to taky učiním.“

„Jste blázen, jestli si myslíte, že máte proti mě nějaký důkaz, že jsem ji zabil.“

Anthony sáhl do kapsy svého hrubého saka a vytáhl černý sametový váček. Otevřel ho a vysypal na dlaň jeho obsah – skvostný náhrdelník Fiony Risbyové. Ve světle nástěnného svícnu kameny ohnivě zaplály.

Elwinovi zděšením poklesla brada. „Tak jsem se nemýlil. To vy jste ho ukradl.“

„Řekněme spíš, že jsem ho vzal, abych ho uklidil do bezpečí. A čekal jsem na pravou chvíli, kdy se má objevit. Myslím, že ta chvíle nadešla právě dnes v noci.“

Vhodil šperk zpátky do váčku a ten důkladně stáhl zlatou šňůrkou.

„Co to děláte?“ zaječel Elwin.

Anthony neodpověděl. Přešel pokoj k místu, kde visel na věšáku Elwinův večerní oblek, a vložil mu náhrdelník do kapsy.

„To vám nevyjde, vy bastarde!“ zařval Elwin. „Řeknu policii, že jste ho tam dal. Bude to slovo jednoho džentlmena proti slovu druhého. Nebudou po tom dál pátrat.“

Anthony se usmál. „Naštěstí ještě existuje verdikt bulvárního tisku. Jen si představte, jak se tohle bude vyjímat v novinách a šestákových plátcích. Vaše údajně zesnulá manželka řídí jeden z nechvalně známých nevěstinců v Londýně a vás našli v tomhle podniku, jak vás Pánbůh stvořil. A navíc vás s tímhle hanbincem pojí finanční zájmy.“

„Sklapněte tu svou nevyváchanou hubu!“

„Dá se předpokládat, že po příjezdu policie vás první paní Hastingsová s potěšením obviní z pokusu o její vraždu v ložském roce. A když se k tomu ještě přidá fakt, že se náhrdelník mrtvé ženy objevil ve vašem vlastnictví, myslím, že se veřejné mínění přikloní na stranu spravedlnosti.“

„Čubčí synu! Tohle nemůžete udělat.“

„I když vás policie neobviní z vraždy, jste úplně odepsaný, Hastingsi. Přinejmenším se budete muset uchýlit někam do ústraní na venkov. Žádný klub vás nepřijme. Žádná hostitelka ze společenské smetánky vám nepošle pozvánku. A když se teď ukáže, že jste bigamista, vaše nová nevěsta vás opustí. Slyšel jsem, že její dědeček je vynikající obchodník, který už před vaší svatbou podnikl patřičné kroky k zajištění finančních zájmů své dcery, a tudíž i vnučky. Až Lilly odejde, vezme si zpátky své peníze.“

„Jak se opovažujete mi vyhrožovat?“ zasípěl Hastings. „Měl jste být mrtvý. Slyšíte mě? Měl jste umřít tu noc, kdy jsem vás cestou z klubu sledoval domů a moje kulka vás jen taktak minula. Nebýt mlhy a triku s tím kabátem –“

Ve dveřích se objevil Harold Fowler s konstáblem za zády.

„Pane Crawford, poznamenejte si slova pana Hastingse týkající se jeho pokusu o zavraždění pana Stalbridge,“ ozval se Fowler.

„Ano, pane.“ Konstábl vytáhl z kapsy blok a tužku.

Anthony pohlédl na Fowlera. „Takže jste dostal můj vzkaz.“

„Ano. Počkal jsem, dokud z toho domu nevyšel váš otec s mladou dámou v plášťence, jak jste mě o to žádal.“

Elwin se zoufalstvím v očích vytřeštěně zíral na Fowlera. „Můžu vám všechno vysvětlit.“

„Na vysvětlování bude spousta času, pane.“ Fowler teď oslovil Anthonyho. „I s vámi si budu chtít promluvit.“

„Jistě,“ přikývl Anthony. „Jsem vám plně k dispozici, detektive. Zřejmě si chcete promluvit o Victorii Hastingsové. Když jsem ji viděl naposled, ležela v bezvědomí dole v suterénu. S trochou štěstí je tam dosud.“

Fowlerovo huňaté obočí povyskočilo. „Chápu. Všechno je to asi trochu spleť, co?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Anthony. „Naopak, je to velice jednoduché. Měl jste pravdu, detektive. Jedná-li se o vraždu, vede k ní jen málo motivů. Lačnost, pomsta, potřeba skrýt tajemství a šílenství. Jak se zdá, v tomhle případě sehrálo roli od každého něco.“

Dva dny nato pročítala Louisa u psacího stolu zprávu v *Létajícím reportérovi*. Pan Spraggett jako obvykle zvolil titulěk mající upoutat pozornost nejširších vrstev čtenářů. Vlastně se jednalo o několik titulků. Spraggett se málokdy spokojil s jedním – proč ne radši dva nebo tři.

**PŘÍPAD ODPORNÉ VRAŽDY VE VYSOKÉ SPOLEČNOSTI
KRVAVÉ UDÁLOSTI V NEVĚSTINCI
PŘÍSLUŠNÍCI SPOLEČENSKÉ SMETÁNKY ZATČENÍ
ZMIZELÁ MANŽELKA SE VRACÍ Z VODNÍHO HROBU**

I. M. Phantom

Smetánku šokovala zpráva, že pan Elwin Hastings byl nedávno zatčen pro loňskou vraždu mladé dámy jménem Fiona Risbyová a za pokus o vraždu své první ženy, Victorie Hastingsové, o níž se dlouho předpokládalo, že spáchala sebevraždu.

Policie objevila pana Hastingse v nevěstinci. Měl u sebe drahocenný náhrdelník náležející oběti vraždy, slečně Risbyové. v nevěstinci se nacházela i jeho manželka Victoria Hastingsová, považovaná za dávno mrtvou.

Čtenáře dále překvapí zpráva, že první paní Hastingsová je majitelkou nechvalně známého podniku, známého jako Phoenix House. Její manžel je investorem nevěstince a jeho častým návštěvníkem. Když policie našla paní Hastingsovou, byla dotyčná zmatená a krvácela z rány na hlavě. Její stav odpovídal akutnímu případu nervového zhroucení. Při konfrontaci s manželem ji popadl záchvat zuřivosti. Obvinila pana Hastingse, že se ji pokusil zavraždit tím, že ji hodil do řeky. Přežila prý jen čistou náhodou.

Kromě pana a paní Hastingsových se zřejmě na scéně objevil ještě další člověk, očividně zapletený do kriminální činnosti, ale ten zmizel dřív, než ho policie mohla vyslechnout...

Ozvalo se hlasité zabušení domovního klepadla. Louisa odložila noviny. Slyšela, jak paní Galtová kráčí do přední haly. Dveře se otevřely. Uslyšela Anthonyho hlas.

„Neobtěžujte se, paní Galtová. Do pracovny trefím sám.“

„Tak já půjdu postavit na čaj,“ nabídla se paní Galtová.

Louisa naslouchala Anthonyho krokům blížícím se k pracovně. Cítila, jak ji rozechvívá známý pocit touhy a očekávání. Vešel do útulné místnosti s balíčkem v podpaží.

„Dobrý den, má lásko,“ pozdravil. „Doufám, že neruším.“

„Ne,“ vyhrkla. „Právě jsem četla ranní noviny.“

„Předpokládám, že hltáte tu skvělou reportáž od I. M. Phantoma o nedávných děsivých událostech ve vysoké společnosti.“

„Ano, vlastně ano.“

„Šokující věci.“ Odložil balíček na stůl, vztáhl ruce a zvedl ji ze židle. „Naprosto šokující, ale úžasně strhující čtení.“ Tvrdě přitiskl svá ústa na její. Ovinula mu paže kolem krku a přimkla se k němu. Když ji nakonec uvolnil z objetí a podíval se na ni planoucíma očima, cítila, jak jí do tváří stoupá ruměnc. Posunula si brýle výš na nos.

„Máte nějaké další novinky od pana Fowlera?“ zeptala se a honem si znovu sedla.

Zhluboka vydechl a posadil se na jednu z židlí, na nichž Louisa a Emma obvykle čítávaly. „Jak se zdá, k těmhle potížím dochází, když si člověk začne tajný román s někým od tisku.“

Svraštila obočí. „O čem to mluvíte?“

Rozpřáhl ruce. „Vždycky jsou na prvním místě novinky, drby a šušky.“

„Ale, ale. Moc dobře víte, že to není pravda. Políbil jste mě dřív, než jsem vůbec měla možnost zeptat se na vaše setkání s Fowlerem.“

Zvedl prst. „Jen proto, že jsem se v případech, kdy se jedná o vás, naučil jednat rychle.“

Složila ruce na desce stolu. „Tak tedy?“

„Pochybuji, že se ty záležitosti vyřeší a uzavřou přesně tak, jak jsme doufali, přesto bude dosaženo aspoň nějaké spravedlnosti.“ Anthony natáhl nohy před sebe a pohodlně se uvelebil. „Dosud nemáme žádnou zprávu o Quinbyho osudu, ale Fowler si s tím nedělá moc těžkou hlavu. Mezi čtyřma očima mi řekl, že vkládá velké naděje v Clementa Corvuse, který se o Quinbyho postará.“

Namáhavě polkla. „Ach bože.“

V Anthonyho očích se objevil tvrdý výraz. „Neplýtvajte soucitem na Quinbyho. On vás bez výčitek vlastně unesl. Dobře věděl, že Victoria Hastingsová vás hodlá hodit do řeky. Měl to udělat za ni.“

„Ano, asi máte pravdu. Přesto je mi toho muže trochu líto. Muselo být pro něj hrozné prožívat celý život bez všech výsad, jichž by se mu dostalo, kdyby ho otec uznal za svého.“

„Máte příliš měkké srdce, má drahá. A co se týče Quinbyho, měl si pořádně rozmyslet, než zkřížil cestu Clementu Corvusovi.“

„A co pan a paní Hastingsovi?“

„Podle Fowlera na sebe dosud chrlí obvinění a předkládají důkazy o vině toho druhého. A paní Hastingsová číslo dvě prý už se vrátila zpátky ke svým rodičům a brzy zažádá o rozvod na základě faktu, že její manžel je bigamista. Dědeček už se postaral, aby Hastings nedostal nic z jejího jmění. Aby ten skandál ututlali, povídá se, že se Lilly záhy v tichosti provdá za muže podle vlastní volby. Tuším, že se jedná právě o toho mladíka, jehož si přivedla nahoru do ložnice tu noc, kdy jsem otevřel Hastingsův sejf.“

„Moc jí to přeju. A co Hastings?“

„Podle toho, co se rozkřiklo v klubech, bude Hastings brzy na mizině. To investiční konsorcium se přirozeně rozpadlo. I když nebude viset, společnost ho už nikdy mezi sebe nepřijme, všichni ho úplně odepíší. Navždy se před ním uzavře jediný svět, na němž mu záleželo.“

„Společnost.“

„Ano.“

„Zajímalo by mě, co se stane s Victorií Hastingsovou.“

„Fowler je přesvědčený, že Victoria zešílela, a tak ji asi pošlou do blázince.“

„Hm.“

Anthony překvapeně povytáhl obočí. „Pochybujete o tom, že nemá zdravý rozum?“

„Kdyby si myslela, že si zachrání krk, dalo by se od ní čekat, že tu ztrátu zdravého rozumu sehraje.“

„Ujišťuji vás, že je-li teď při zdravém rozumu, po nějaké době v uzavřeném prostředí blázince ji čeká horší osud než smrt.“

Zachvěla se. „O tom nepochybuju.“

„Mám pro vás ještě jednu zprávu,“ pokračoval Anthony.

„Ano?“

„Dnes odpoledne jsem se v klubu setkal s Julianem Eastonem.“

„Vážně? A jak to dopadlo?“

„Byl velice zkrotlý. Dokonce se mi omluvil. Zřejmě si klade za vinu Fioninu smrt. Tu noc, kdy zemřela, šla do zahrady, aby se tam s ním setkala. Měli smluvené dostaveníčko, ale než se k ní Easton dostal, pohádala se s manželi Hastingsovy. Když se pak dostavil na smluvené místo, nebyla tam.“

Louisa si povzdechla. „Jaká tragédie!“

„To je všechno, co jsem se dozvěděl. Ale teď navrhuju přejít k zajímavějšímu tématu konverzace,“ prohlásil.

Vrhla na něj zvědavý pohled. „K jakému?“

„Samozřejmě o vás a o mně.“

Zaraženě zamžikala a honem si sundala brýle. „Právě na tohle téma jsem si s vámi chtěla promluvit.“ Vytáhla z kapsy kapesník a začala si horlivě leštit imaginární skvrnu na jednom skle. „Obávám se, že vaše rodina získala zcela mylný dojem o našem vzájemném vztahu.“

Sepjal prsty. „Myslí si, že se s vámi ožením.“

„Ano, já vím.“ Znovu si nasadila brýle a podívala se na něj. „Včera večer cestou domů z Phoenix House jsem se snažila to nedorozumění vysvětlit, ale nikdo mě neposlouchal.“

Usmál se. „Časem zjistíte, že jakmile si členové mé rodiny něco umanou, dokážou být velice tvrdohlaví. Typický rys našeho rodu.“

„Přivádí mě to do velkých rozpaků, Anthony,“ hlesla nejistým hlasem. „Nepovažuji za správné nechávat je věřit tak zjevné lži.“

„Pak z ní musíte učinit skutečnost.“

„O čem to proboha mluvíte?“

Zvedl se ze židle, obešel stůl a už podruhé ji zvedl ze židle.

„Anthony, prosím, tenhle problém nemůžete vyřešit polibky.“

„Miluju vás, Louiso.“

Náhle jako by se pod ní propadla země. „Cože?“

„Miluju vás,“ opakoval, tentokrát tišeji. „Je tak těžké tomu uvěřit?“

Zalapala po dechu. „Ale známe se teprve krátce, a jsou věci, které nevíte a které by určitě změnily váš názor na mě.“

„O tom silně pochybuju.“ Vzal její ruce do svých a líbal jeden prst po druhém. „Nechám vám tolik času, kolik budete potřebovat, abyste mě začala milovat. V tuhle chvíli vás prosím o jediné – slibte mi, že o mé nabídce k sňatku budete aspoň vážně uvažovat.“

„Nepotřebuju čas,“ vyhrkla, než úplně ztratí hlavu, „už teď vás miluju. Jenže manželství s vámi nepřipadá v úvahu.“

Pustil její ruce, zvedl ze stolu balíček, který tam předtím položil, a podal jí ho. Rozechvěle a s nejistotou, co v něm najde, rozvazovala roztřesenými prsty provázek.

„Vím, že jste spíš zaujatá představou tajného mileneckého vztahu,“ pokračoval Anthony, zatímco rozbalovala hnědý papír. „Nemůžu vám slíbit, že manželství přinese stejné vzrušení, ale podle mě je to mnohem pohodlnější řešení.“

„Ne, skutečně, vaši nabídku nemůžu přijmout.“ Potlačovala slzy. „V žádném případě.“

„Jen si pomyslete, že noc co noc budeme spolu sdílet teplou postel, místo abychom kradli společné okamžiky někde tajně na zahradních lavičkách. Mohli bychom každé ráno spolu snídat a vychutnávat přitom vaše nejčerstvější brilantní články v *Létajícím reportérovi*.“

„Anthony, přestaňte prosím. Nechápu, o čem mluvíte.“ Otevřela balíček a v úžasu zírala na výtisk Miltonova *Ztraceného ráje*, vázaný v kůži. „Ach, Anthony.“

„Nemějte obavy,“ uklidnil ji. „Neukradl jsem ho z Pepperova sejfu. Souhlasil, že se ho vzdá. Stačilo jen dohodnout se na správné ceně.“

Špičkami prstů se dotkla skvrnité vazby z teteliny. V očích ji pálily slzy. „Nevím, co říct.“

„Rekněte, že se za mě provdáte, má lásko. A věřte, že všechny vaše obavy týkající se mé rodiny se úplně rozplynou.“

Cítíla, jak se jí uvnitř všechno sevřelo. Slzy unikly zpod víček a řinuly se po tvářích. Sundala si brýle, vzala kapesník a horlivě si osušovala mokré tváře. Věděla přece, že tenhle okamžik nastane, připomínala si. Jen doufala, že trochu později.

„U nás dvou jde o tajný milostný poměr.“ Odložila kapesník a skrze slzy mu pohlédla přímo do očí. „A ty nikdy nekončí šťastně.“

„Z každého pravidla existují výjimky.“

„Tohle ovšem není případ, kdy lze pravidlo porušit.“

„Proč ne?“

„V mé minulosti existuje tajemství, a to tak strašlivé, že kdybyste ho znal, zděsil byste se. Nemohu dovolit, abyste mě přivedl do své rodiny. Nebylo by to správné.“

Vypadal pobaveně. „Nedokážu si představit, že byste tajila něco tak strašně závažného.“

Neměla by už říct ani slovo, napomínala se v duchu. Kdyby si zachovala jen špetku zdravého rozumu, jen trochu pudu

sebezáchovy, zamkla by pusou na zámek a poslala by ho pryč. Ale milovala ho. Nemohla ho nechat odejít se lží.

„Anthony, jsem ta žena, která zavraždila lorda Gavina.“

„Ano, já vím,“ odpověděl naprosto bezstarostně. „A teď, jak to bude s mou nabídkou k sňatku?“

Zírala na něj s otevřenou pusou. Zřejmě špatně slyšela.

„Vy to víte?“ vydralo se jí ze rtů.

„Přišel jsem na to před několika dny,“ odpověděl netrpělivě s pobaveným zábleskem v očích. „Nemůžeme se konečně vrátit k té mé nabídce?“

„Vy to nechápete!“ Postavila se za svou židli a zoufale zatnula nehty do jejího opěradla. „Anthony, praštila jsem ho do hlavy pohrabáčem. Byl to velice důležitý pán z vysoké společnosti.“

„Zřejmě ho nikdo moc nepostrádá. Nabyl jsem dojmu, že Gavinova vdova a ostatní členové jeho rodiny jsou vám za to osobně vděční, i když se s vámi nikdy nesetkali. A to nemluvím o těch majitelkách obchodů, které jste svým činem zachránila. Gavin byl zloduch.“

„V tom to není. Jsem hledaná pro vraždu. Jestli mě policie někdy najde, budu viset. Představte si ten skandál.“

„Nejste hledaná pro vraždu. Podle policie jste spáchala sebevraždu, na to nezapomeňte.“

„Ale –“

„Ten případ je uzavřený. Nikdo vás nebude hledat, má lásko.“

„Co když mě někdy někdo pozná?“

„To je vysoce nepravděpodobné, ale i kdyby se to náhodou stalo, moje rodina a já rádi křivě odpřisáháme vaši identitu. Až se za mě provdáte, bude z vás Stalbridgeová. A my svoje lidi ochráníme.“ Věnoval jí jeden ze svých podmanivých úsměvů. „Věřte mi, když vám říkám, že nikdo ani nepomyslí na to, aby něco zpochybnil.“

„Přesně tak,“ ozvala se z prahu dveří Emma. „Louiso, drahoušku, hned na začátku celé téhle záležitosti jsem vám tvrdila, že si Stalbridgeovi mohou dovolit společnost ignorovat, ale společnost nemůže ignorovat je. Ta rodina má peníze a styky, a tyhle dvě věci lidem zaručují nezranitelnost. S nimi budete v bezpečí.“

Louisa se na ni zahleděla. Ta droboučká, doutnající jiskřička naděje, kterou si udržovala hluboko ve svém nitru, náhle vzplála jasným plamenem.

„Ach, Emmo!“ vykřikla. „Opravdu si to myslíte?“

Emma se rozesmála. „Jen doufám, že až se z vás stane vdaná paní, najdete si čas, abyste mi pomohla dokončit moje paměti. Jestli si vzpomínáte, právě jsme se dostaly k těm náramně vzrušujícím událostem.“

„Samozřejmě,“ slíbila Louisa s očima dosud zamženými slzami.

Emma na ni laškovně mrkla a vrátila se do haly.

Louisa se znovu otočila k Anthonymu. „Jste si opravdu jistý, že tohle je to, co chcete?“

„Není to jen otázka chtění.“ Přivinul ji k sobě. „Já vás potřebuju, má lásko. Vy a já jsme dvě poloviny celku. Věřím, že jsme byli stvořeni jeden pro druhého.“

Zaplavila ji jásavá radost. Pevně mu ovinula paže kolem krku.

„Ano,“ zašeptala.

„Vítejte do rodiny.“

Jejich ústa se spojila. Oddala se lásce, o níž věděla, že je oba bezpečně přenesla do společné budoucnosti.

Poprvé se políbili na spoře osvětlené chodbě v patře velkého domu Elwina Hastingse. A Luisa ani nevěděla, jak se to stalo. Anthony Stalbridge však neměl romantické úmysly. Stalo se tak ze snahy zmást ozbrojenou stráž, aby je nechytila na místě, kde neměli vůbec co dělat. Však také nebyla Luisa Bryceová, ve svých

pytlovitých šatech a s brýlemi se zlatou obroučkou, nijak okouzlující ženou. Jediné, co měli ti dva spiklenci společného, byl hluboký zájem o soukromé záležitosti pana Hastingse.

Oba k tomu mají svůj vlastní důvod. Ač se o Anthonyho snoubence tvrdí, že se sama vrhla do Temže, chová Anthony hluboká podezření. Luisa zase Hastingse podezřívá, že se angažuje ve známém vykríčeném domě. Když se Anthony vloupá do Hastingsova trezoru, najdou důkazy potvrzující jejich podezření. Avšak Hastings skrývá víc než jen drahokamy a účetní knihy. Ukazuje se, že předat jej spravedlnosti, bude daleko nebezpečnější úkol, než si vůbec dovedli představit.

A jak se utužuje jejich partnerství a roste zájem jednoho o druhého nalézají společnou vlastnost – potěšení z hrozících nebezpečí.